CHAINED BY HIS MADNESS(ALEJANDRO)

by sunmaruuramnus

Completed

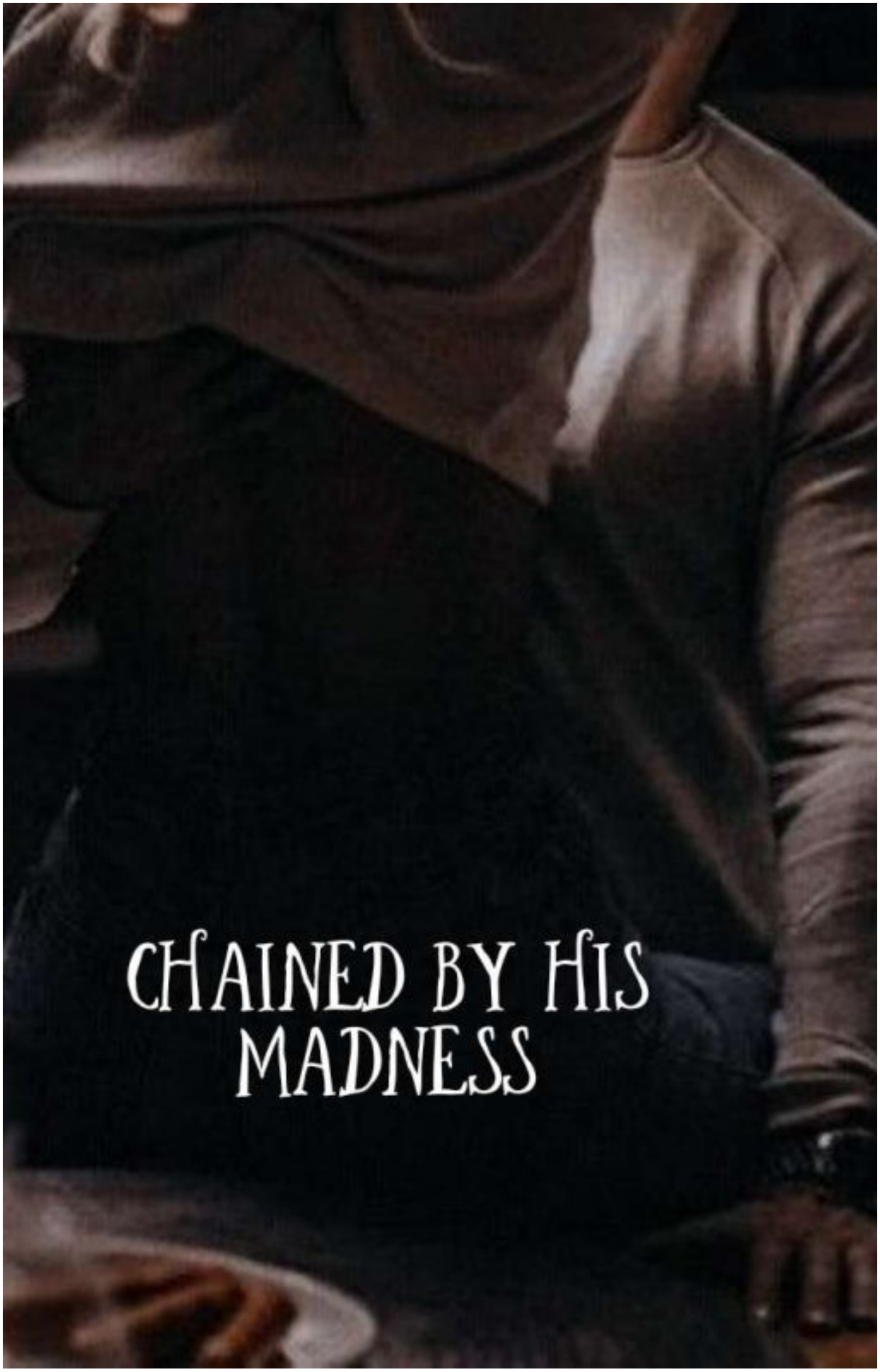
CHAINED BY HIS
MADNESS

Table of Contents

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
10. 10
11. 11
12. 12
13. 13
14. 14
15. 15
16. 16
17. 17
18. 18
19. 19
20. 20????????
21. 21
22. 22
23. 23
24. 24
25. 25
26. 26
27. 27??????
28. 28
29. 29
30. 30

31. 31
32. 32
33. 33
34. 34
35. 35
36. 36
37. 37
38. 38
39. 39
40. 40
41. 41
42. 42????????????
43. 43
44. 44
45. 45
46. 46
47. 47
48. 48
49. 49
50. 50
51. 51
52. Chapter 52????????????
53. 53
54. 54??????????
55. 55
56. 56
57. 57
58. 58
59. 59
60. 60
61. EPILOGUE
62. SPECIAL CHAPTER!!!

1

Matagal ko nang naririnig mula kay Sister Fe ang mga kwento tungkol sa pamilyang Montenegro-ubod daw ng yaman, bukas ang kamay sa pagbibigay ng donasyon sa simbahan, at parang walang katapusang biyaya ang ipinagkakaloob sa kanila ng langit.

Hindi ko inakalang ako mismo ang magiging bahagi ng kanilang mundo.

Napatitig ako sa harap ng malaking pintuan ng mansion. Mataas at makapal na pinto ang bumungad-mga haliging marmol na parang nasa palasyo, kristal na chandelier at hagdanang engrande na parang dinisenyo para sa mga hari at reyna.

Sa kamay ko, mahigpit na nakahawak si Ma'am Zamara-o dapat nga palang Mommy Zamara na.

"Sabrina," mahinhin niyang sabi habang hinahaplos ang buhok ko, "simula ngayon, dito ka na titira. Ito na ang magiging tahanan mo. At simula ngayon... ako na ang mommy mo. At siya-" tumingin siya sa matangkad na lalaking katabi niya, ang lalaking may matalim na tingin at ngiti na parang may lihim, "-siya si Daddy Asmodeus mo."

Parang may kakaibang bigat ang pangalang iyon. Asmodeus. Parang hindi basta basta ang pamilyang ito..

"Opo... Mommy Zamara."

Pagpasok namin, nakahanay na ang mga maid sa malawak na lobby. Sabay-sabay silang yumuko at bumati, "Magandang tanghali po, Ma'am, at Master Asmodues."

Tumango-tango lang ako sa bawat isa, pakiramdam ko parang nasa panaginip ako. Lahat sila'y naka-uniporme, maayos ang buhok, at may ngiti na parang sanay na sa ganitong eksena.

Saktong may pababa sa engrandeng hagdan ang isang binata. Matangkad, matikas, at may kakaibang aura na parang katulad ni daddy Asmodues. Itim na polo ang suot niya, sleeves rolled up hanggang siko, at ang buhok ay medyo magulo.

"Alejandro," tawag ni Mommy Zamara nang may lambing pero may awtoridad. "Meet your new sister... Sabrina."

Hindi siya agad sumagot. Tumitig lang siya sa akin-matagal, matindi. Parang sinusuri niya ako mula ulo hanggang paa. Hindi ko maipaliwanag, pero hindi ko rin maibaba ang tingin ko sa kanya. Mga mata niya... may kakaibang ganda. Malalim, madilim, parang may lihim na nakatago sa likod ng mga iyon.

Napakagwapo ni Kuya Alejandro. Hindi 'yung tipikal na gwapo na madaling kalimutan-'yung klaseng gwapo na parang may panganib, na parang alam niyang nakakaapekto siya sa mga tao kahit hindi siya ngumingiti.

"Good afternoon po, Kuya," nakangiti kong bati, pero walang bumalik na ngiti Mula sa kanya. Hindi man lang siya kumibo. Deretso siyang lumakad patungo sa dining table at umupo sa tabi ni Daddy Asmodeus.

"Be good to her, Alejandro," sabi ni Daddy sa mababang boses, may halong babala. "Siya na ngayon ang nakakabata mong kapatid."

Wala pa ring reaksyon. Parang wala siyang narinig..

Nagkatinginan sina Daddy at Mommy. May hindi sinasabi na mensahe sa pagitan nila-parang alam nilang pareho na hindi ito magiging madali.

Maya-maya, si Mommy na ang nagsalita, boses niya malambot pero may diin. "Alejandro, labing-lima pa lang si Sabrina. Sana ituring mo siyang tunay na kapatid. Galing siya sa kumbento... doon na siya nagkaisip at lumaki."

Sa wakas, tumingin si Alejandro sa akin ulit. Ngunit sa pagkakataong ito, may bahagyang pag-arko ang isa niyang kilay-parang amusement..

Nag-umpisa kaming kumain sa pinakamalaking dining room na nakita ko sa buong buhay ko. Ang haba ng mesa, parang kayang umupo ng kinseng tao o Higit p nang hindi magkakadikit ang siko, at sa itaas namin, nakabitin ang higanteng kristal na chandelier na parang bituin. Ang mga pinggan ay porselana na may gintong gilid, at ang mga kubyertos ay pilak-lahat ay perpekto, parang hindi para sa pang-araw-araw na hapunan kundi para sa isang may importanteng okasyon.

Tahimik na pinagsilbihan kami ng mga maid. Isang babae ang maingat na naglagay ng sopas sa harap ko-creamy mushroom, amoy na amoy ang truffle. Susunod ay ang main course: steak na medium rare, may garlic butter sauce at side ng roasted vegetables. Hindi ko alam kung saan uumpisahan.

Sa kumbento, ang hapunan namin ay simple-kanin, gulay, isda minsan.
Ito? Ganito pala ang pagkain ng Mayayaman..

Sobrang awkward ang lahat sa akin.
Si Mommy Zamara ay ngumingiti nang mahinhin habang kinakausap si Daddy Asmodeus tungkol sa hospital-mga bagay na hindi ko naiintindihan, tungkol sa negosyo nila. Si Daddy naman ay tumatango lang, boses niya mababa at kalmado, Pagkakaalam ko may sariling hospital si Mommy Zamara at isa itong doctor..

Si Alejandro...

Nakaupo siya sa kabilang side ng mesa, katapat niya si mommy. Hindi siya nagsasalita. Pero ramdam ko ang tingin niya. Paminsan-minsan, kapag akala niya hindi ko napapansin, tumatagal ang titig niya sa akin..

"Sabrina," sabi ni Mommy nang mahina, breaking the silence. "Kumain ka nang marami."

"Opo, Mommy. Salamat po," sagot ko, pilit na ngumingiti habang sinusubukan kong huwag magkamali sa paghawak ng kutsilyo at tinidor. Sa kumbento, hindi namin ginagamit ang ganitong klaseng kubyertos-kamay lang, o simpleng kutsara at tinidor. Dito, parang may etiquette exam ako na hindi ko inaral.

Biglang nagsalita si Alejandro, unang beses mula nang umupo kami. Boses niya malamig, mababa, pero malinaw.

"Why did you decide to adopt her?" tanong niya nang walang emosyon, habang iniikot-ikot ang baso ng red wine sa kamay niya. Hindi siya tumitingin sa akin nang diretso-nakatingin siya sa chandelier, parang

casual lang ang tanong.

Natigilan ako. Ang kutsara ko na nasa bibig ay natigil sa ere.

Si Daddy ay tumingin kay Alejandro nang matalim.

"Alejandro."

Pero hindi siya tumigil.

"Curious lang naman. Bigla na lang may bagong kapatid. Galing sa kumbento pa.."

Si Mommy ay nagtaas ng kilay pero nanatiling kalmado.

"Alejandro, tama na 'yan. Sabrina ay bahagi na ng pamilya natin. Hindi natin kailangang i-interrogate siya sa unang hapunan."

Tumingin na rin sa akin si Alejandro sa wakas. Mga mata niya-madilim, matalim, parang may apoy na nakatago. "Sorry," sabi niya, pero hindi naman mukhang sorry.

"Just making conversation."

Tumango ako, pilit na lumunok.

"Okay lang po, Kuya.. Salamat sa pagtanggap niyo sa akin."

Hindi siya sumagot. Bumalik lang siya sa pagkain niya, pero ramdam ko-may iba pa siyang gustong sabihin.

May tanong na hindi pa niya binibitawan.

Ang hapunan ay nagpatuloy sa katahimikan. Ang tunog lang ng kubyertos sa pinggan, ang mahinang pag-uusap nina Mommy at Daddy, at ang biglaang pag-iwas ng tingin ko kay Alejandro tuwing nahuhuli ko siyang nakatingin sa akin.

2

Halos magdadalawang linggo na akong nandito sa malaking bahay na ito, pero pakiramdam ko hanggang ngayon ay parang bisita pa rin ako. Lahat ng mamahaling gamit na ibinigay sa akin ni Mommy Zamara-mga bag na mukhang mamahalin, mga sapatos, damit-nakaayos pa rin sa malaking aparador ng aking kwarto. Hindi ko pa rin magawang gamitin Lahat sa dami.

Nasa harap na ako ng pinto ni Kuya Alejandro.

Suot ang Hello Kitty pajama ko-rosas at puti..

Naaalala ko pa yung sabi ni mommy Zamara kanina sakin..

"*Sabrina... kapag may mga aralin kang hindi mo naiintindihan o may assignment ka, andiyan si Kuya Alejandro. Pwede kang magpaturo sa kanya, huwag kang mag-alala-mabait naman 'yon."*

Iyan ang sinabi sa akin ni Mommy Zamara Pero ngayon, habang nakatayo ako rito sa madilim na hallway, pakiramdam ko ay masyado akong maliit para sa bigat ng gabing ito.

Mahina akong kumatok.
"K-kuya Alejandro...?"

Walang sagot.

Alas-diyes na ng gabi. Baka tulog na siya. Pero kanina natanaw ko pa siyang paakyat-wala pang tatlumpung minuto nang umakyat siya ng hagdan. Naka-itim na hoodie, mukhang may pinuntahan. Tahimik siyang naglakad papunta sa kwarto niya, parang wala lang. Parang hindi niya alam na may nanonood sa kanya mula sa likod ng pinto ko.

Pinihit ko ang seradura.
Hindi naka-lock.

Dahan-dahan kong itinulak ang pinto.
Madilim sa loob. Tanging ilaw mula sa banyo ang tumatagos-

"K-kuya...?" tawag ko..

Walang sagot.
Pero mayamaya narinig ko iyon.

Isang mahinang ungol.
Galing sa Babae.
Nakapagtataka, wala Naman siyang kasamang babae kanina.

Galing sa banyo.

Parang nahihirapan. Parang sumasagad ang hininga sa lalamunan bago muling mailabas. Hindi naman ungol ng sakit...

Mabilis akong napasign of the cross.

Hindi ko alam kung bakit. Ganun talaga ako kapag natatakot o nalilito. Sa kombento, kapag may kakaibang ingay sa gabi-hangin sa bintana, o yung pusa ng kapitbahay-ganun din ang ginagawa ko. Sign of the cross. Tapos dasal ng Ama Namin hanggang mawala ang takot.

Tumigil ang ungol.
Saglit na katahimikan.

Tapos narinig ko ulit-mas malakas, mas malalim.
Parang sinadya.

Bigla akong napaupo sa kama malapit sa pintuan, nakikinig lang. Hindi ko alam kung ano 'yon..

Tapos narinig ko ang mahinang tinig ng babae parang galing sa cellphone-

"... harder..."sabi pa ng Boses..

Bigla akong napapikit nang mariin.
Hindi ko maintindihan. Ano Yun!!? Bakit ganun ang tunog? Bakit parang... masaya pa siya sa ginagawa sa kanya na para bang isang bagay na nakakatakot pag dating akin?

Mabilis akong napasign of the cross ulit.
Tumigil ang ungol.
Saglit na katahimikan ulit.

Sa kombento, ang cellphone ay para lang sa pagtawag kay Sister Superior o sa pagbabasa ng Bibliya app. Wala kaming access sa iba.

Yakap-yakap ko pa rin ang sarili kong notebook nang maramdaman kong tumigil na talaga ang tunog.
Tapos narinig ko ang mahinang pagbukas ng gripo sa banyo..

Hindi ako gumalaw.

Natatakot akong tumayo.

Pakiramdam ko para akong bata na aksidenteng napadpad sa isang lugar na hindi dapat puntahan ng mga katulad ko.

Pero isa lang ang malinaw sa isip ko habang nakikinig ako roon, sa madilim na kwarto ni Kuya Alejandro:

May mga bagay na hindi ko pa rin talaga maintindihan lalo na at kalalabas ko Lang kumbento.

At marahil... mas mabuti nang hindi ko maintindihan.

Hindi ko na alam kung ilang minuto akong nakaupo roon sa kama niya, yakap-yakap ang notebook ko, nakatitig pa rin sa Banyo.

Bigla akong napatayo.

Hindi ko na kaya pang manatili rito. Pero bago pa ako makalabas, narinig ko na ang pagbukas ng pintuan ng banyo.

Lumabas si Kuya Alejandro.

Naka-itim na sando na medyo basa pa sa dibdib-siguro dahil sa pawis o sa tubig. Hawak niya ang cellphone sa isang kamay, parang wala lang.

Tumingin siya sa akin.
Sandaling natahimik.
Ako naman, ngumiti wala talaga idea Kung ano ang ginawa niya doon sa isip ko baka movie lang na may babaeng tinotorture Yung pinapanood niya.

"K-kuya... tapos ka na?" inosente kong tanong

Tumingin siya sa cellphone niya saglit, parang bigla niyang naalala na may hawak pa pala siya. Mabilis niyang pinindot ang power button-black screen na agad-tapos inilagay sa bedside table na parang walang nangyari.

"Uh... oo. Tapos na.".
Boses niya medyo paos pa. Parang kakagising lang, pero alam kong hindi siya natulog..

"P-pwede pong magpatulong sa assignment ko? Yung math po... yung quadratic equations. Hindi ko po talaga maintindihan 'yung completing the square. Sinubukan ko na po kanina, pero parang mali lahat."

Tumingin siya sa akin nang matagal..
Sa huli, ngumiti siya-yung tipong ngiti na parang natatawa sa sarili niya.

"Alright. Come here-sit here again."

Umupo siya sa gilid ng kama, kinuha ang notebook ko na dala ko-

Inabot ko sa kanya.

Habang binubuksan niya ang notebook, napansin kong medyo pinagpawisan talaga siya.. At... yung amoy parang kakaiba may halong awkward silence.

"Saan ka nahihirapan?" tanong niya, habang focus na sa papel. Pero nakikita ko sa peripheral vision niya na medyo namumula ang tenga niya.

"Dito po... sa part na kailangan i-square 'yung half ng b. Pero kapag ginawa ko, nagiging fraction na. Tapos hindi na clear 'yung sagot."

Tumango siya.

Tinuro niya sa papel gamit ang daliri..,

"Ganito... half mo muna 'yung coefficient ng x. Tapos i-square. Tapos idagdag sa parehong side ng equation. Simple lang 'yan, Sabrina.."

Habang nagtuturo siya, napansin kong parang mas magaling pa siyang magturo sa teacher ko, nakuha ko kasi agad...
Pero hindi ko sinabi.
Tumango na lang ako.

Ngumiti.
"Salamat, Kuya. Ang galing mong magturo.."

Tumingin siya sa akin.

Sandaling katahimikan ulit.

Tumawa si kuya Alejandro nang mahina

"Wag kang mag-alala," sabi niya, boses na biglang lumalim.

"Whatever schoolwork you're struggling with... I'm here."

tumingin siya sa akin nang diretso-mga mata niya, puno ng bagay na hindi ko maintindihan pero bigla akong natakot at... kinilabutan nang sabay.

Lumapit siya nang kaunti sa kama, sapat lang para maramdaman ko ang bigat ng presensya niya kahit hindi pa kami magkadikit.

Pumikit siya saglit, parang pinipigilan ang sarili.

"Pero next time... kumatok ka muna nang malakas ha? Baka... busy ako."

Natigilan ako.

Napalunok ako. Hindi ko alam kung bakit bigla akong nahihirapang huminga.

Tumingin siya sa labi ko saglit-hindi nagtatagal, pero sapat na para maramdaman kong uminit bigla ang pisngi ko.

"Gusto mo bang matuto Mula sakin, Sabrina?" Mahina niyang tanong niya..

Tumango ako nang mabilis, kahit hindi ko na maintindihan kung tungkol pa rin ba sa math o sa iba.

"Opo... gusto ko po."

Ngumisi siya-yung tipong ngisi na parang nanalo na siya bago pa magsimula ang laro..

"Good."

3

SABRINA'S POV

Nasa kwarto pa rin si Sabrina, nakatayo sa harap ng full-length mirror na may gold frame— Ang kwarto ay maluwang, may malalaking bintana na may heavy cream curtains, at sa likod niya ay ang walk-in closet na puno ng mga damit na hindi pa niya nasusuot. Pero ngayon, naka-uniform na siya, at pakiramdam niya kahit mag dadalawang linggo na siya Dito ay parang naka-costume pa rin siya para sa isang papel na hindi niya sigurado kung kaya niyang gampanan.

Huminga siya nang malalim habang tinitingnan ang sarili sa salamin.

Ang puting long-sleeve polo ay naka-tuck in nang maayos sa navy blue pleated skirt. Medyo nanginginig ang kamay niya habang inaayos ang necktie—yung knot ay hindi pa rin perpekto, medyo crooked sa gilid. Tinulungan siya ni Mommy Zamara kahapon sa knot nito, pero ngayon ay parang nawawala na Naman sa memorya niya Kung paano.

“Relax lang, Sabrina,” bulong niya sa sarili.

Kinuha niya ang maliit na silver cross necklace mula sa vanity table—yung tanging bagay na dala niya mula sa kombento. Inilagay niya ito sa bag niya, hinawakan sandali ang maliit na krus, at nagsign of the cross nang mabilis.

Sa labas ng kwarto, narinig niya ang mahinang katok.

“Sabrina, anak? Handa ka na ba?” boses ni Mommy Zamara..

“Opo, Mommy! Lalabas na po ako.”

Binuksan niya ang pinto.
Nakatayo roon si Mommy Zamara, naka-elegant na silk robe pa rin kahit alas-siyete pa lang ng umaga, hawak ang isang maliit na paper bag.
“Mag Breakfast kana. Hindi ka pwedeng pumasok nang walang kain.…”

“Salamat po, Mommy,” sabi ni Sabrina nang mahina..

Si Zamara ay ngumiti,

“Ingat ka sa school ha? At… kung may problema, tawagan mo agad ako. O si kuya Alejandro mo. Nandun lang din siya sa kabilang building..”

Bumaba sila ng hagdan nang magkasama. Sa baba, naghihintay na ang itim na SUV na may driver.

Pagkaupo niya sa backseat, tumingin siya sa labas ng bintana habang umaandar ang kotse palabas ng gate ng subdivision. Ang malalaking bahay, ang manicured lawns, ang mundo na hindi niya kilala noon.

Sa loob ng kotse, tahimik siya. Hawak niya ang cellphone na binigay din ng mommy Zamara niya..

Pagdating sa gate ng Ashwood International School, bumaba siya.
Ang malaking iron gate na may gold lettering:

ASHWOOD INTERNATIONAL SCHOOL

Sa likod nito, ang sprawling campus—mga gusaling gawa sa glass at stone, mga estudyanteng naka-uniform ng katulad ng kanya, at sa malayo, ang university building na parang tore na nakakakilabot sa taas.

Humugot siya ng hininga.
Inayos ang necktie nang isa pang beses.
Tinapik ang cross sa bag.

At pumasok.

SABRINA POV

Nasa Ashwood International School na ako nag aaral Ngayon, ang prestihiyosong paaralang minsan ko ring nalaman na Dito din nag aral ni Kuya Alejandro. Ngayon, sa Ashwood University na siya, sa kabilang building lang.

Maayos naman ang klase nakaperfect ako sa math dahil sa tulong ni Kuya alejandro.

“Sabrina… ang galing mo sa math ah. Perfect mo yung assignment natin,” sabi ni Lorraine, ngumingiti nang malapad habang kinakain ang fries niya. “Grabe, paano mo ginawa ‘yon?”

Tumango ako..

"Tinuruan ako ng kuya ko kagabi. Medyo magaling kasi yung explanation niya.”

Lorraine ay tumawa nang mahina.

Bigla silang napalingon sa gilid nang marinig ang usapan ng grupo ng estudyante sa katabing table.

“Grabe… nakita n’yo ba yung bagong transfer na scholar kanina, Yung may Lumang uniform at mukhang mahirap Lang... Ayun dinala agad sa rooftop..”

Napalingon ako nang bahagya sa mga estudyanteng nasa gilid namin. Mahina lang ang boses nila, pero sapat para umabot sa tenga ko.

“Kawawa na naman yun pagtriripan na Naman nila,” sabay buntong-hininga ng isa. “Ang hirap talaga pag nakuha mo ang atensyon nang kambal ng ashwood na ’yon.”

“Sabagay,” sagot ng kasama niya. “Sila rin naman ang may-ari ng school. Kaya kung umasta, parang wala silang dapat ikatakot.”

May biglang sumingit na boses, puno ng kaba.
“Hoy, huwag kang maingay,” saway niya, mabilis na luminga-linga. “Baka may makarinig sa’yo.”

Tahimik ulit ang mesa. Pero kahit walang nagsasalita, ramdam ko ang bigat ng pangalan ng

kambal—parang aninong laging nakasunod sa bawat estudyante ng Ashwood.

Si Lorraine ay sumandal sa upuan, bumulong sakin

.
“Girl. Yung kambal na ‘yun para sa kaalaman mo, dahil bago Ka Lang din… kilala sila sa pagiging mapang bully. Lalo na kapag may type silang bullyhin. At alam mo ba? May chismis na rin na yung Alejandro Montenegro na ngayon ay nasa kabilang building na dati din kasama ng mga Yan Dito… lima sila bale Yung dalawa sina eros at Ismael ipinadala sa Ibang bansa para Doon na mag aral...”

"Pinaghiwa-hiwalay lang sila dahil puro gulo ang dala. Magkakaibigan din ang mga parents nila, kaya kahit anong away, hindi sila napapagalitan nang todo. Parang… may immunity sila.”

Mayamaya, biglang lumapit sa table namin ang tatlong estudyante—dalawang lalaki at isang babae, lahat naka-uniform pero medyo maluwag ang dating, parang hindi sila masyadong sumusunod sa dress code. Yung isa sa mga lalaki ay may hawak na energy drink, yung isa naman ay naka-earphone..

“Sino sa inyo si Sabrina, yung bagong transfer??” tanong ng lalaking nasa gitna, boses na medyo matigas pero hindi galit.

Napatingin ako sa kanila, bigla akong natakot pero sinubukan kong maging kalmado.

“A-ako… bakit??”

Tumingin sila sa isa’t isa, tapos yung lalaking nagtatanong ay tumango sa akin.

“Sumunod ka.”

Napatingin ako kay Lorraine, mata ko puno ng tanong at takot. *Ano ‘to? Bakit ako?*

Bumulong si Lorraine nang mabilis, halos hindi na marinig ng iba.

“Sumunod ka na… baka magalit pa sila. Mahirap na. Ganun talaga pag may bago—lalo na dito sa Ashwood. Wag kang mag-alala, siguro check lang ‘yan.”

Tumayo ako nang dahan-dahan, yakap-yakap ang bag ko sa dibdib na parang shield.

Sumama ako sa kanila nang walang salita. Habang naglalakad kami sa hallway, nararamdaman ko ang mga tingin ng ibang estudyante—may mga nagbubulungan, may mga tumitingin nang diretso, parang alam na nila kung saan ako dadalhin.

Dinala nila ako sa rooftop.

Pagbukas ng fire exit door, sinalubong ako ng mainit na hangin at sikat ng araw na medyo nakakasilaw. At doon, sa gitna ng rooftop, natulala ako.

Isang babae ang nakaupo sa sahig, nakayuko, umiiyak nang tahimik pero halatang pinipigilan niya. Sa paligid niya ay mga notebook—punit-punit na, may mga pahina na nagkalat na parang confetti. May mga sulat na “loser” at “newbie” na naka-marker sa cover.

Pinagtripan talaga siya nang todo.

“T-tama na! Akin na ‘yan…!” sigaw niya nang mahina, pero puno ng sakit. Tumayo siya nang dahan-dahan, sinusubukang abutin ang isa sa mga notebook na hawak ng isang lalaking matangkad na naka-uniform pero hindi nakabotones ang polo—bukas hanggang dibdib..

“Damon!! Akina sabi ‘yan!!” sigaw niya ulit, boses na halos mapunit.
Yung lalaking tinawag na Damon ay tumingin sa kanya nang walang emosyon.

“Damon!? Damon lang? Tawag mo sa ‘kin?” sabi niya, boses na malamig at mabagal.

Pinakatitigan ko Yung Babaeng umiiyak..

Hindi ko siya kilala, pero halata sa uniform niya na luma na—medyo kupas na ang navy blue, may ilang butones na nawawala, at yung skirt niya ay parang hindi na niya naplantsa nang maayos. Isa din siyang bagong transfer, katulad ko.

Yung tatlong estudyante na kasama ko ay tumabi na lang sa gilid, parang nanonood lang ng palabas. Walang pakialam. Walang tumulong.

Tumingin si Damon sa akin—mga mata niya na kapareho Doon sa isa na nakaupo Lang sa gilid malamang yun yung Darius, pero may kakaibang lamig.

“Ikaw ba ‘yung bagong transfer...Sabrina?” tanong niya, habang hinahagis-hagis pa rin ang notebook sa kamay niya.

Tumango ako nang mahina, hindi makapagsalita.

4

H-hindi mo dapat ‘yan ginagawa sa isang babae,” sabi ko nang mahina pero malinaw, habang nakatitig sa punit-punit na mga pahina ng notebook na nakakalat sa sahig ng rooftop.

Kinangisi ni Damon yun, pero hindi na ‘yung ngisi na parang natatawa lang. Mas parang galit na pinipigilan, na parang hindi niya inaasahan na sasagot ako nang ganun.

Lumapit siya sa akin—mabagal na humakbang, hanggang magkadikit na halos ang sapatos namin. Ang init ng araw ay walang kwenta kumpara sa lamig ng tingin niya.

“Anong Sabi mo?” mapang asar niyang Sabi bahagyang yumuko ngising ngisi..

Hindi ako gumalaw agad. Pero nang makita kong hindi siya aatras, humakbang ako paatras.

"Salbahe ka.." kabado Kong Sabi..

“Salbahe? Ako? Bakit, Ano ba dapat ang gawin sa kanya?” tanong niya, habang tinuturo ang babaeng umiiyak parin.

“Sa tulad niyang bastos at hindi marunong gumalang?”

Umiling ako nang mabilis.

“Ikaw ang bastos. Hindi ka marunong gumalang sa babae… parang wala kang ina na nagtuturo sa’yo kung paano gumalang.”

Nakarinig ako ng lagabog..

Bigla akong napatingin sa kanyang likuran nang tumayo ang isa pa, magkamuka sila. Naiinis na napatingin siya sa paligid..

“Sino ka ba sa akala mo?” sabi ni Darius, habang lumalapit din.

“Patingin nga ako ng ID mo.”

Walang pasabi, hinablot niya ang ID lace ko mula sa leeg ko. Mabilis na binasa niya ang pangalan.

“Sabrina Montenegro…?” sabi niya, sabay tingin kay Damon. Parang biglang nagbago ang hangin sa rooftop.

“Montenegro?” ulit ni Damon,

“Kilala mo si Alejandro Montenegro?”

Alanganin akong tumango, pero itinaas ko ang noo ko nang kaunti—parang sinusubukang ipakita na hindi ako natatakot kahit halos lumundag ang puso ko.
“Kuya ko ‘yun...bakit??”

Natawa si Darius—malakas, pero walang saya. Parang tawa na puno ng duda at galit.

“Kuya mo? Talaga?”

Pagkaalam ko wala namang bunsong kapatid pa si Alejandro,” sabi ni Damon, habang lumalapit ulit sa akin.

“Wala kaming narinig na ganyan.”

Dinukot ni Darius ang cellphone sa bulsa niya. May tinawagan siya nang hindi na nag-aalinlangan. Habang nagri-ring, umupo siya sa gilid ng concrete bench, nakangisi pa rin.

“Malalaman natin kung nagsasabi ka ng totoo...at kapag ibibigay mo sakin ang suot mong bra..”

Nanlaki ang Mga Mata ko..at mabilis na napayakap sa sarili..

Bakit ko ibibigay sa kanya ang bra ko? Wala ba siyang pambili?

Tumingin na siya doon sa babaeng nakaupo pa rin sa sahig— tahimik habang pinupulot ang mga pahina ng notebook niya nang isa-isa. Hindi na siya nagsasalita, pero kita sa mata niya ang takot at pagod.

Habang naghihintay kami, tahimik ang rooftop maliban sa hangin at sa mahinang hikbi ng babae.

Tapos biglang bumukas ang fire exit door nang malakas—

Napatingin kaming lahat pare-pareho.
At doon, pumasok si Kuya Alejandro.

Naka-uniform pa rin ng university—black blazer na bukas, puting shirt na medyo lumuwag sa kwelyo, Ang bilis ng pagdating niya..

“K-kuya…” bulalas ko, puno ng ginhawa. Parang biglang nawala ang bigat sa dibdib ko. Pakiramdam ko ligtas na ako.

Nagkatinginan silang tatlo—si Damon, si Darius, at si Kuya Alejandro.
Walang salita. Pero parang nag-uusap ang mga mata nila. May code na hindi ko maintindihan, pero kita ko ang pagbabago sa ekspresyon nila.

Yung ngisi ni Darius mas lumawak ngayon. Si Damon ay tumingin kay Kuya nang diretso, walang takot..

“She’s my adopted sister,” sabi ni Kuya Alejandro nang mahina, pero malinaw na malinaw ang bawat salita.

Tumingin siya sa akin saglit—

Tapos bumalik ang tingin niya sa kambal.

“Be good to her.”
Pero may kakaibang ngisi sa labi niya habang sinasabi ‘yon.

Tumango si Darius at Damon nang sabay—parehong napapangisi rin, pero hindi na ‘yung mapang-uyam na ngisi kanina. Parang natanggap na nila ang utos, pero may halong saya na hindi ko maintindihan.

“Sayang,” sabi ni Damon, habang tumitingin sa akin nang diretso.

“Hindi siya makakasama sa hide and seek mamayang gabi… dito sa campus.”

Tumingin si Darius kay Damon, tapos kay Kuya Alejandro—parang naghihintay ng reaksyon.

Si Kuya ay hindi gumalaw. Nanatili lang ang ngisi niya, pero lumalim ang tingin.

“Huwag niyo siyang isali sa mga laro niyo,” sabi niya, boses na parang malamig na hangin...

THIRD POV..

Ang sinabi ni Alejandro na huwag isama si Sabrina ay kabaligtaran ng tunay niyang intensyon.

Nagkatitigan muna sila ni Darius, saka sabay na nagtanguan—isang tahimik na pahiwatig na kasama pa rin si Sabrina, ngunit si Alejandro mismo ang magiging hunter niya.

Ganoon sila maglaro.

Sinabi lamang ni Alejandro na hindi kasali si Sabrina para subukin at patibayin ang loob nito.

Humakbang si Alejandro palapit kay Darius at nagsalita nang mahina, sapat lang para sila lang ang makarinig.

“Isali niyo siya.”

Pagharap ni Alejandro, awtomatikong napalitan ng ngiti ang seryoso niyang mukha nang humarap kay Sabrina.

“Bumalik ka na sa room mo, Sabrina,” sabi pa niya, boses na mababa pero malambot na ngayon, parang sinasabi na tapos na ang problema mo.

“O-okay, Kuya Alejandro. Salamat po,” sagot niya nang mahina, pero hindi agad siya gumalaw. Sa halip, tumingin siya sa babaeng nakatayo pa rin sa di kalayuan—yung estudyante na kanina pa nakayuko, nakahawak pa rin sa mga punit-punit na pahina ng notebook niya, mukha na basa pa rin ng luha pero tahimik na.

“Pwede bang isama ko na siya, Kuya?” tanong ni Sabrina, sabay turo sa direksyon niya.

Napalingon silang lahat doon.

Si Damon ay tumaas ang kilay. Si Darius ay bahagyang napangisi, parang natatawa sa biglaang kahilingan. At si Alejandro… nanatili lang ang tingin Kay Sabrina..

“Hindi pa pwede, Sabrina. Naglalaro pa ka—” simula ni Darius, pero hindi niya natapos.

“Sige, isama mo na siya,” putol ni Alejandro sa sasabihin pa sana nito. Walang pag-aalinlangan. Walang tanong. Parang bigla na lang niyang binigay ang pahintulot na hindi niya dapat ibinigay.

“Fine,” natatawang sabi ni Darius, sabay taas ng dalawang kamay bilang pagsuko. Pero sa mata niya, kita ang excitement.

Parang mas naging kawili-wili ang laro dahil sa desisyon ni Alejandro.

Halika… nakangiting sabi ni Sabrina sa babae, habang hinahawakan niya nang mahina ang braso nito para tulungan siyang tumayo nang maayos.

Ang babae ay tumingin sa kanya nang may pag-aalinlangan pa rin—mata na pula pa rin sa pag-iyak, pero may bagong liwanag na parang hindi niya inaasahan na may mag-aalok ng kamay sa kanya ngayon.

Tumango siya nang dahan-dahan, hinawakan ang kamay ni Sabrina, at sabay silang lumabas ng fire exit.

Pagkasara ng pinto sa likod nila, naiwan sa rooftop sina Alejandro, Darius, at Damon.

Sabay-sabay silang nagtawanan—hindi malakas, pero yung tawa na puno ng lihim at kasiyahan na hindi nila pinapakita sa iba. Yung klaseng tawa na parang nanalo na sila sa isang bagay na matagal nang hinintay.

“Grabe, tinuloy pala ni Tita Zamara mag-adopt,” sabi ni Darius, habang sumandal sa railing ng rooftop, nakatingin pa rin sa pinto na kakasara lang.

Tumango si Alejandro,

“Kaya nga hindi na ako naboboring ngayon sa bahay,” sabi niya, napapangisi nang dahan-dahan. Yung ngisi na hindi na nawawala mula kanina—

Tumingin si Damon sa kanya, kilay na bahagyang naka-taas.

“May laruan ka na pala na madaling utuin.”

Tumawa ulit si Alejandro—mahinang tawa..

“Madaling utuin… oo. Pero ‘yon nga ang masarap. Walang alam, walang muwang, yung sumusunod nang walang maraming tanong...”

5

Hindi natuloy ang balak nina Darius at Damon na maglaro ng hide and seek sa loob ng paaralan para sa mga bagong estudyante, kaya maaga ring nakauwi si Sabrina.

SABRINA POV...

Marahan akong kumatok sa pinto ng kwarto ni Kuya Alejandro, bitbit ang notebook at libro sa dibdib ko. Halos alas-siyete na ng gabi, pero kailangan ko talaga siyang tanungin tungkol sa assignment sa limits—hindi ko kasi maintindihan yung part na one-sided limits at continuity sa discontinuities.

Sabi niya nung nakaraan
Kumatok Lang ako.

“Kuya…?”

Bumukas ang pinto pagkatapos ng ilang segundo.

Bumungad siya—nakasando lang, jogging pants. Napatitig ako sa bagong tattoo sa dibdib at leeg niya.

Namumula pa rin yung tinta sa gilid, parang bagong gawa lang. Yung itim na linya na parang ugat na umaakyat mula sa dibdib hanggang leeg..

Hindi ko alam kung bakit, pero bigla akong natakot at... na-curious nang sabay.

"K-kuya Alejandro... nagpa-tattoo ka??" tanong ko nang mahina, mata ko pa rin naka-focus doon sa balat niya na medyo kita pa rin dahil sa sando na suot niya.

Hindi siya sumagot..

"Anak ka nga ni Daddy Asmodeus," sabi ko ulit, parang pabiro lang.

"Kasi si Daddy Asmodues punong-puno ng tattoo ang katawan niya. Parang demonyo sa mga kwento sa kombento..." Pero agad Kong tinakpan ang bibig ko hindi ko alam kung bakit bigla kong nasabi 'yon.

Natawa siya, pero ngayon ay mas mababa, mas malalim. Parang natuwa talaga siya sa sinabi ko..

"Look..." Sabi pa niya,
bigla niyang hinubad ang sando niya sapat lang para makita ko ang simula ng mas malaking design sa dibdib niya.

Napakurap ako.

"Come here," sabi niya bigla, boses na hindi na tanong. Utos na.

Pumunta siya sa gilid ng kama at umupo ulit, hinihintay akong sumunod.
Pinapaupo niya ako... sa kandungan niya.

"K-kuya..." sabi ko nang mahina, natatakot pero hindi rin makagalaw.

"Sabi po pag dalaga na, bawal na umupo sa lap ng boys..."

Tumingin siya sa akin nang diretso..

"Bawal... pag hindi ako, Sabrina."

"Come here."

Hindi na siya naghintay ng sagot. Hinawakan niya bigla ang kamay ko hanggang makaupo ako sa kandungan niya nang maayos.

Hindi ako gumalaw.

Hindi ko alam kung dapat ba akong tumakbo o manatili. Pero ang kamay niya sa baywang ko... parang sinasabi na hindi na ako pwede umalis kahit gusto ko.

Tumingin siya sa leeg ko, tapos sa mukha ko, tapos pababa sa dibdib ko, pero malinaw na pinagaaralan niya ako. Parang hinuhubaran niya ako gamit ang tingin lang.

Kinilabutan ako at akmang to tatayo..pero mahigpit niya akong hinawakan.

Yung daliri niya na dahan-dahang dumudulas sa leeg ko pababa, hanggang sa collarbone ko.

Napalunok ako.
Parang biglang lumamig ang kwarto.

Kalma Sabrina Baka ganyan Lang talaga ang Kuya pag naglalambing!!!

Napailing ako..at tumingin Nalang din Dito..

"K-kuya...pwede ko bang hawakan Yung tattoo mo?"

Tumango Ito..

Hinawakan ko ang bagong tattoo niya na paakyat sa leeg—yung itim na linya na parang ugat na umaakyat mula sa dibdib hanggang sa ilalim ng panga, may mga simbolo pa sa dulo na hindi ko maintindihan. Mabagal kong tinitrace ‘yon gamit ang dulo ng daliri ko, parang sinusubukang basahin ang kwento na nakaukit doon. Mainit pa ang balat niya, bagong gawa pa Yung tattoo, at medyo namamaga pa ang gilid ng tinta.

Bigla niyang hinawakan ang kamay ko nang dumaan ang daliri ko sa Bandang Adams apple niya—mabilis, mahigpit, Parang sinasabi na sapat na at tumigil na ako.

Nagkatinginan kami.

Mga mata niya na matalim Kung tumingin, Maliit lang ang pag-iling niya—halos hindi halata, pero malinaw sa akin. Indikasyon na huwag ko na Siyang hawakan nang ganun.

Kumunot ang noo ko, nagtaka pero hinayaan ko nalang...

Inalis ko ang kamay ko nang dahan-dahan, pero hindi niya binitawan ang kamay ko.

“Sabrina,” sabi niya nang mahina, boses na parang bulong pero puno ng babala. “You’re only turning sixteen. Don’t you dare touch me like that again.”

Tinitigan ko siya.

“Bakit?” tanong ko nang halos bulong na lang. “Bakit bawal, ano ba mangyayari Kong hahawakan kita dito?” Akmang hahawakan ko ulit Yung Adams apple niya..Hinawakan niya ulit ang kamay ko—ngayon ay dinala niya ito sa labi niya.

Gulat akong napatingin at napatayo sa kandungan niya,

Hindi wag ka mag isip ng masama Sabrina normal lang yan nag lalambing Lang ang Kuya mo..

Tumingin siya sa mata ko nang diretso, hinila ako pabalik..

Maya-maya, hinila niya ako paupo sa kandungan niya. Nakatalikod ako sa kanya, nakasandal ang likod ko sa dibdib niya, habang mahigpit na yumakap ang mga braso niya sa bewang ko.

Bumulong siya.
“Ngayon… ano bang assignment mo?”
sabi niya, labi niya malapit na sa tenga ko, hininga niya na mainit sa balat ko,

“U-uhm… limits and continuity po,” sagot ko nang mahina, halos hindi na makapagsalita nang maayos dahil sa biglaang pagpapaupo ulit niya. Yung dibdib niya na mainit at matigas, nakadikit sa likod ko. Yung braso niya na nakayakap pa rin sa bewang ko—hindi naman masikip na parang ikinulong sa bisig niya, Yung sapat na para maramdaman ko na hindi ako makakaalis kung hindi niya payagan.

Tumango siya, parang walang nangyari. Parang normal lang na nakaupo ako sa kandungan niya nang ganito.

“Sige… kunin mo yung libro mo.”

Pero sumunod pa rin ako. Inabot ko yung libro sa gilid ng kama, medyo nahirapan dahil sa posisyon namin, dahil ayaw niya talaga akong bitawan. Habang inaabot ko, napansin kong tumaas yung kamay niya mula sa bewang ko… dahan-dahang umakyat sa tiyan ko, sa ilalim ng manipis kong sando.

Hinawakan nang diretso yung balat ko—yung daliri niya, malamig na metal ng singsing niya, dumudulas sa tela, parang sinusukat kung hanggang saan ako papayag.

Napahinto ako sa pag-abot ng libro.

“K-kuya…” nag aalinlangan kong Sabi..

“Shh,” bulong niya sa likod ng tenga ko.

Parang may nagtutulak sakin na lumabas na ng kwarto niya..

Bumalik siya sa pagkakahawak sa bewang ko, pero ngayon ay pareho na yung dalawang kamay niya sa tiyan ko—naka-spread, parang hinahawakan niya yung init ng katawan ko sa pamamagitan ng damit. parang… sinasadyang dahan-dahan.

Naabot ko yung libro ipinatong ko sa kandungan ko.

Binuksan ko yung libro sa page ng limits and continuity, pero nagba-blur yung mga letra. Hindi ko na maintindihan ang lahat.

6

“Limits,” simula niya, boses na mababa at mabagal, parang bawat salita ay pinipili nang maingat.

“Una, dapat maintindihan mo na hindi lahat ng function ay may value sa bawat punto. May mga pagkakataon na lalapit ka sa isang numero, pero hindi ka makakarating doon nang eksakto. Iyon ang limit.”

Habang nagsasalita siya, nanatiling nakayakap ang mga braso niya sa bewang ko. Pero ngayon, dahan-dahang gumagalaw ang isang kamay niya—hindi man agresibo, pero may layunin. Dumudulas ito pataas sa ilalim ng sando ko, hanggang sa maabot niya ulit ang balat sa tiyan ko.

Agad akong napasinghap, pasimpleng umurong pero hindi niya hinayaang makalayo ang daliri niya roon.

Napalunok ako. Sinubukan kong ituloy ang pagbasa sa libro, pero ang mga letra ay parang sumasayaw na.

“Halimbawa,” patuloy niya, at ngayon ay mas malapit na ang labi niya sa tenga ko, halos dumampi na.

“Kung may function $f(x) = (x^2 - 1)/(x - 1)$, kapag $x = 1$, undefined ito. Pero kapag nilapitan mo siya—mula sa kaliwa o kanan—ano ang mangyayari?”

Hinintay niya ang sagot ko.

“U-uhm… m-magiging… x + 1?” sagot ko nang mahina, sinusubukang alalahanin ang simplification.

Tumango siya. “Tama. Kaya ang limit as x approaches 1 ng f(x) ay 2. Pero ang function mismo, sa x = 1, wala. Hole sa graph. Removable discontinuity.”

Bigla niyang hinigpitan nang kaunti ang yakap sa bewang ko gamit ang kabilang braso.

“Ngayon, one-sided limits,” sabi niya, at ngayon ay bahagyang lumalim ang boses niya. “May kaliwa at may kanan. Kailangan magkapareho sila para sabihing may limit talaga. Kung hindi… discontinuity. Jump discontinuity. Infinite discontinuity. Essential discontinuity.”

Habang nagpapaliwanag siya, dumudulas na naman ang kamay niya sa tiyan ko—mabagal, paikot-ikot na galaw gamit ang dulo ng daliri. Parang sinusukat niya ang paghinga ko.

Napapikit ako saglit.

“K-kuya… ang kamay mo…”

“Focus, Sabrina,” putol niya sa akin, malamig pero matigas ang tono. Hindi galit, pero may bigat. Parang utos na hindi pwedeng tanggihan.

“Kung hindi mo maintindihan ‘to ngayon, mas mahihirapan ka sa susunod na exam. Gusto mo bang magkamali?”

Umiling ako nang mabilis.

“H-hindi po…”

“Good..” Bumalik siya sa pagpapaliwanag, parang walang nangyari.

"An example of a jump discontinuity is a step function. Once you pass a certain point, the value suddenly jumps. There is no middle ground. No compromise."

Parang siya mismo ang step function. Walang gitna. Walang kompromiso.

Sinubukan kong mag-concentrate. Talagang sinubukan ko. Binasa ko ulit ang halimbawa sa libro—yung graph na may butas, yung may vertical asymptote, yung oscillating wildly. At unti-unti, nagsisimula nang mag-connect sa utak ko.

Na-gets ko na talaga. Yung one-sided limits, kailangan pareho para mag-exist ang two-sided limit. Yung continuity, kailangan may limit at katumbas ng function value sa puntong ‘yon..

Pero habang nagpapaliwanag siya, hindi tumitigil ang kamay niya. Ngayon ay nasa ibaba na ng dibdib ko, pero hindi na umaakyat pa. Nanatili lang doon—mainit, mabigat, nakapirmi.

“Gets mo na ba?” tanong niya bigla, boses na parang bulong pero may talim.
Tumango ako nang paulit-ulit.

“O-oo… gets ko na po talaga. Yung… removable kapag pwedeng i-fill ‘yung butas. Yung jump kapag biglang nagbago. Yung infinite kapag pumupunta sa infinity…”

Tumigil siya sa pagpapaliwanag. Tahimik muna sandali. Tapos naramdaman ko ang init ng hininga niya sa likod ng tenga ko.

“Magaling ka,” sabi niya, pero hindi papuri ang dating. Parang iba.

“Tandaan mo yan, Sabrina…”
Bigla niyang hinigpitan ang yakap—

Napalunok ako.

Inalis na niya ang kamay sa tiyan ko. Bumalik sa bewang—mas neutral na hawak na. Pero ang init ng dibdib niya sa likod ko, nanatili pa rin.

“Sige,” sabi niya, parang tapos na ang klase.

“I-explain mo ulit sa’kin nang maayos. One-sided limits at continuity. Ngayon na. Walang libro. Sa’kin ka magsasalita.”

Tumingin ako sa kanya nang bahagya, pero hindi ko na makayanan ang titig niya nang diretso.

Pumikit nalang ako at nag explain sa kanya ng mga natutunan ko..

Lumipas ang ilang minuto.

Nakabalik na ako sa kwarto ko, Umupo ako sa kama, yakap-yakap ang unan, mata ko nakatitig sa krus na nakasabit sa dingding—yung krus na dala ko pa mula sa kombento.

"*Hindi ba ganun lang talaga?"*

Paulit-ulit kong sinasabi sa sarili ko, parang dasal na sinusubukang paniwalaan. "*Kuya mo ‘yun, Sabrina. Kuya Alejandro. Hindi siya gagawa ng masama sa’yo. Tinuturuan ka lang niya. Mabait siya. Protective. Ganyan talaga ang mga kuya kapag mahal nila ang little sister nila."*

Walang masama doon. Normal lang. ?Baka masyado lang akong… inosente. O masyado akong takot sa mga bagay na hindi ko naiintindihan.

Pero kahit sinasabi ko ‘yon sa sarili ko, may parte sa akin na natatakot pa rin.

Yung paraan niya ng paghawak sa bewang ko kanina… parang hindi basta yakap. At yung hininga niya sa likod ng tenga ko .

Huwag kang mag-isip ng masama, Sabrina.. paalala ko sa sarili ko nang malakas, parang sinasaway ang isip ko.

"*Ano ba tong iniisip ko? Hindi gano’n si Kuya. Pamilya mo siya."*

Napailing ako nang paulit-ulit. Tinignan ko ulit yung krus.

Lord, tulungan Mo po akong mag-isip nang tama. Kung may mali, ipakita Mo po sa akin. Pero kung wala naman… hayaan Mo po akong maniwala na mabuti lang talaga si Kuya. Na normal lang talaga 'yun.

Napatingin ako sa salamin. Mukha ko pa rin—mga mata na malalaki, mukha na parang bata pa rin kahit mag ssixteen na., Baka sadyang inosente lang talaga ako.

Humiga ako sa kama, at tinakpan ang mukha ko ng unan.

Matulog ka na lang. Bukas, normal na ulit lahat. Bukas, baka mawala na 'tong kakaibang pakiramdam na 'to, makikinig nalang akong mabuti Kay sir Rodriguez, haisst ..iba din Kasi mag explain si kuya Alejandro.. ang galing.. bagay Siya mag teacher...

Kinabukasan, alas-siyete pa lang ng umaga, bumaba na ako sa dining area.

Nakaschool uniform na..

Pagpasok ko sa kusina, naroon na sila Mommy Zamara, si Daddy Asmodeus, hawak ang kape at newspaper.

"Good morning po.." Bati ko, ngumiti naman sila sakin..

Mayamaya Narinig ko din na may Pababa kasunod ko..

Si Kuya Alejandro…

"Ang aga mo ata bumaba ngayon, Alejandro," sabi ni mommy nang may lambing sa boses..

Tumingin si Kuya sa kanya, tipid na ngiti lang.

"Not really. It's just normal,"

Umupo siya sa tapat ko—diretso sa harap ko..

Hindi ako tumingin sa kanya agad. Nakayuko lang ako sa plato ko, dahan-dahang kinakain ang scrambled eggs.

Maya-maya, nagsalita si Daddy Asmodeus, boses na mababa at may awtoridad.

"I thought you were going to continue your course in Italy?" tanong niya kay Kuya, habang inililipat ang pahina ng newspaper.

Nagbago ang ekspresyon ni Kuya—hindi galit, pero malinaw na determinado.

““I’ve changed my plans, Dad,”
sagot niya nang kalmado.

“And besides… there’s a university here as well. It’s better if I just stay.”

Tumango lang si Daddy. Walang tanong pa. Walang pagtutol. Parang alam na niya na kapag ganito ang desisyon ni Kuya, tapos na ang usapan.

Maya-maya, nagsalita naman si Mommy Zamara. May lambing pa rin ang boses niya, pero may halong excitement.

“You’re turning 25 soon, Alejandro. Next month, you’ll be 25.”

Tumingin si Daddy kay Kuya, parang naghihintay na rin.

“Right after you finish your studies this year, I’ll announce to the company that you’ll be the new CEO,” sabi ni Daddy, parang statement na hindi na tanong.

Tumango ulit Lang si Kuya.

Tahimik na nagsimula ulit ang pagkain.

7

Ako pala si Sabrina. Bagong student din ako dito," sabi ko habang magkasama kaming nasa CR.

Pag pasok ko ng building nakita ko na siya, Yung kahapon na babaeng binubully nung Damon at Darius..
Sinundan ko siya at nakipag kilala

"Dahlia," tipid niyang pakilala, halatang nahihiya pa rin.

Napansin kong dinidikit niya ang mga pilas ng papel sa notebook niya. Halos apat na notebook din ang sinira nung Damon na 'yon.

Binuksan ko ang bag ko at inabot sa kanya ang apat na notebook na wala pang sulat.

"Heto, sa'yo na lang," sabi ko.

Napatingin siya sa akin, saka sa mga notebook na iniaabot ko.

"P-paano ka…?" tanong niya habang dahan-dahang tinatanggap ang mga iyon.

"Marami akong stocks. Bili ng mommy ko," sagot ko.

Tipid siyang ngumiti.

"Tara na, bumalik na tayo sa kanya kanya nating classroom," aya ko.

Tumango siya bilang sagot.

Napag alamanan kong galing siyang public school at siya ang nakapasa para maging scholar ng school na Ito..

Palabas na kami ni Dalhia sa CR, halos magkadikit pa ang balikat namin habang nag-uusap tungkol sa Kung ilang Taon na siya o Saan siya nakatira. Pero biglang bumukas ang pinto nang malakas—at pumasok siya.

"Tabi!" inis na sigaw niya, habang sadyang binangga ang balikat ni Dalhia nang dumaan siya. Halos matumba pa si Dalhia kung hindi ko agad nahawakan ang braso niya.

"Bwisit!!" mahinang bulong niya habang nagmamadaling pumunta sa pinakamalayong sink. Binuksan niya ang bag niya nang galit-galit, parang may hinahanap o may itinatapon.

Hindi ko na sana papansinin. Normal lang 'yun dito—maraming ganito sa school na 'to. Pero nang tingnan ko yung bag niya na nakabukas… napanganga ako.

Puno ng basura.

Seryoso. Tissue na puno ng lipstick stain, crumpled na papel na may sulat na parang galit na sulat, empty na energy drink can, mga wrapper ng candy na mukhang matagal nang nakatambak, at kahit

yung plastic na takip ng ballpen na may dugo na parang kinagat. Parang hindi bag—parang basurahan na dala-dala niya.

“I really hate this school!!” bulong niya ulit, pero ngayon ay mas malakas na, parang hindi na niya mapigilan. May galit, may sakit sa boses niya, habang inaalis ang basura..

Bigla siyang napatigil. Napatingin sa amin—diretso sa mata ko, tapos kay Dalhia.

“What??” tanong niya nang may talim, parang handa nang makipag-away.

Umiling ako nang mabilis. “W-wala…” sabi ko nang mahina. Hinila ko na agad si Dalhia palabas bago pa lumala. Yung kamay ko sa braso niya, mahigpit na mahigpit, parang takot akong baka biglang sumabog ‘yung sitwasyon.

Paglabas namin sa hallway, saka lang ako nakahinga nang malalim.

“Grabe… ano ‘yon?” tanong ni Dalhia, habang hinahagod-hagod ang balikat niya na binangga kanina. “Parang may galit sa mundo ‘yung babae.”

Tumingin ako pabalik sa pinto ng CR, kahit hindi na kita siya roon.

“Mukhang uso talaga ang mga bully dito,” sabi ko nang mahina..

Pumunta na kami sa kanya-kanyang classroom pagkatapos ng CR incident.

Mabilis na lumipas ang klase—tulad ng dati, parang routine na lang. Sa math, nakaperfect na naman ako. Yung teacher pa nga nagbigay ng extra smile nang ibalik niya yung quiz namin, pero hindi ko na masyadong napansin.

Pagkatapos ng last subject, diretso na kami ni Lorraine sa malaking canteen. Tambayan namin ‘yan kapag lunch—malapit sa bintana, may lilim ng puno, at hindi masyadong maingay.

“Whooahh!! Ang galing mo talaga, Sabrina!!” bulalas ni Lorraine nang makita niya yung score ko sa math quiz na pinakita ko sa kanya. Nakangiti siya nang todo, parang siya pa yung nakakuha ng perfect.

“Paano mo ba nagagawa ‘yan? Ako nga, kahit simpleng limit lang, naguguluhan pa rin ako!”

Ngumiti lang ako nang mahina.

“Practice lang siguro… at tinuruan ako ng Kuya ko kagabi.”

Napatingin ako sa paligid habang kinakain ko yung pagkain ko. agad kong nakita si Dalhia na naglalakad papunta sa may gilid ng canteen, mukhang naghahanap ng upuan.

“Dahlia!!” tawag ko nang malakas, sabay taas ng kamay ko para makita niya.
Tipid siyang ngumiti—at lumapit din Naman siya. Pero napansin ko agad: wala siyang bitbit na tray. Walang plato, walang tubig, walang kahit ano. Katulad lang ng kanina sa CR—parang walang dala kundi yung sarili niya.

Umupo siya sa tapat namin. Tahimik lang muna, tapos nilabas niya sa bag niya yung baon: tatlong pirasong pandesal. Walang palaman. Walang butter, walang cheese, walang kahit ano.

Napatingin ako roon. Parang may tumusok sa dibdib ko.

Hindi ko na napigilan. Kinuha ko yung isang hotdog na nasa tray ko—yung extra na binili ko kanina—at inabot sa kanya.

“Heto oh,” sabi ko nang may ngiti,
“Sayo na lang.”

Tumingin siya sa hotdog, tapos sa akin. Parang hindi siya makapaniwala.

“S-salamat…” bulong niya, mahina pero malinaw. Kinuha niya ito nang dahan-dahan,

“Talagang… salamat, Sabrina.”

Ngumiti ulit ako..

Si Lorraine naman, tahimik lang pero nakatingin din kay Dalhia. Maya-maya, kinuha niya rin yung kalahati ng sandwich niya at iniabot kay Dalhia nang walang salita. Parang nagkakasundo kami nang hindi nag-uusap.

Tahimik kaming kumain sandali. Pero hindi awkward. Parang… may comfort sa katahimikan na ‘yon.

Maya-maya, nagsalita si Dalhia nang mahina, habang kinakain yung hotdog nang dahan-dahan.

“Bakit… bakit kayo mabait sa akin?” tanong niya, hindi tumitingin sa amin.

“Hindi naman tayo close. At… alam niyo naman siguro na hindi ako… katulad niyo.”

Napatingin ako sa kanya. “Anong ibig mong sabihin?”

Tumigil siya sa pagkain. Tumingin sa pandesal na natira sa harap niya.

“Mahirap lang ako...” Ngumiti siya nang mapait. “labandera ang nanay ko...”

“Ehh, ano naman…” sagot ko nang may mahinang ngiti.

“Basta magkakaibigan na tayo. Diba?”

Tumingin si Dalhia sa akin, parang hindi pa rin makapaniwala.

Tipid siyang ngumiti—

“Oo… salamat, Sabrina,” nakangiti niyang sabi.

Si Lorraine naman, nakangiti rin, pero tahimik lang siyang kumakain ng natitirang sandwich niya. Parang nagpapasalamat din siya sa katahimikan na ‘to—yung sandaling walang ingay, walang chismis, walang drama.
Pero hindi nagtatagal ang katahimikan sa school na ‘to.

Maya-maya, may narinig kaming komosyon mula sa kabilang side ng table sa dulo. Una, mahinang bulungan. Tapos biglang tumaas ang boses. May kalampag ng upuan. May sigawan.

“Slut!!”
Sigaw ng isang babae—yung may makapal na make-up, at lips na bloody-red. Diretso niyang itinuro yung babaeng masungit kanina sa CR—yung Puno ng basura yung bag..

Biglang tumayo ito. Mukha niya, parang apoy na sumiklab.

“Slut pala huh!!” singhal niya nang malakas, puno ng galit at hiya na parang sasabog na. At bago pa makareact kahit sino, malakas na sinuntok niya yung babaeng may makapal na make-up—diretso sa pisngi. Tumalsik ang laway, natumba ang upuan sa likod, at biglang naging tahimik ang buong canteen sandali.

Napatingin kaming lahat. Parang napahinto ang oras.

Yung sinuntok, natumba sa sahig, hawak ang pisngi na namumula na agad.

8

"Grabe yung nangyari kanina, Kuya..."

Kasalukuyan akong nasa kotse ni Kuya Alejandro. Paglabas ko ng gate ng school, nakita ko na agad siya-naka-park sa gilid, Nakasandal siya sa black SUV niya, arms crossed, mukha seryoso. Nakakapagtakang wala si Mang Lucio ngayon, ehh lagi naman yun on time..

Wala akong nagawa ng pasakayin niya ako sa passenger seat. Habang Inaayos ko yung seatbelt ko, agad kong sinabi yung nasa isip ko.

"Madami palang bully sa school na Ito, Kuya..." Sabi ko, habang umaayos na ng upo.

"May nag-away sa canteen. Sinuntok pa talaga. Parang... parang hindi ko maisip na may ganun eksena."

Hindi siya sumagot agad. Nakatingin lang siya sa kalsada, kamay sa manibela, pero alam kong nakikinig siya. Yung katahimikan niya, parang laging may bigat-parang iniisip niya muna lahat bago magsalita.

Maya-maya, napansin ko yung daan. Hindi ito yung usual route pauwi sa mansion.

"Kuya, bakit parang hindi ata papunta sa mansion 'to?" tanong ko nang mahina, medyo nag-aalala na.

Doon muna tayo sa suite ko," sagot niya nang kalmado, mata pa rin sa daan.

Napatingin ako sa kanya.

"Ha? May suite ka, Kuya? Wow, ang cool naman..."

Ngumiti siya-tipid lang.

Maya-maya, inilabas ko yung cellphone ko sa bulsa ng uniform skirt ko. "It-text ko si Mommy-"

"Wala sila sa mansion," putol niya agad, boses na mababa pero matigas. "At okay na, naipaalam ko na sa kanila na isasama kita. Wag mo na silang i-text pa."

Alanganin akong tumango. Parang may kakaibang pakiramdam ako-bakit parang natatakot ako.

"O-okay, sige Kuya..." sabi ko nalang may ngiti, sinusubukang maging masaya.

Tahimik ulit sa loob ng kotse.

Maya-maya, nagsalita ulit siya, boses na parang bulong pero malinaw.

"Do you trust me, Sabrina?"

Tanong niya habang nakatitig pa rin sa kalsada, kamay niya mahigpit sa manibela, mata diretso sa harap. Parang hindi tanong na nangangailangan ng sagot agad—

Napalingon ako sa kanya. yung tattoo sa leeg niya na bahagyang kita pa rin sa kwelyo ng polo niya—parang nagiging mas malinaw na ito.

“O-oo naman, Kuya!” sagot ko nang masigla, sinusubukang maging light ang boses ko para mawala yung biglaang seryoso sa hangin. “Lagi akong perfect sa’yo e…ang galing mo Kasing magturo..”

Ngumisi siya—

“Really?” tanong niya ulit, boses na mas mababa pa ngayon, parang bulong na may haplos kahit hindi niya ako hinahawakan.

“Nagtitiwala ka sa’kin?”

“U-uhmm… oo, Kuya,” sagot ko nang bahagya nang mahina, pero sinusubukan kong panatilihin yung ngiti.

“Kuya kita e… at saka mabait ka naman talaga.”

Tahimik siya sandali. Hindi siya gumalaw. Pero bigla niyang inilipat yung kanang kamay niya mula sa manibela papunta sa gear shift—sa pagitan namin. Hindi niya hinawakan agad ang kamay ko. Una, dumampi lang yung dulo ng daliri niya sa likod ng kamay ko na nakapatong sa kandungan ko. Parang aksidente, pero alam kong hindi.

Dahan-dahan niyang inilagay ang buong palad niya sa ibabaw ng kamay ko. Hindi niya pinisil agad nang mahigpit. Una, hinintay muna niya ang reaction ko yung init ng palad niya, yung bigat ng daliri..

Yung hinlalaki niya, dumudulas nang mabagal sa likod ng kamay ko—paikot-ikot, parang sinusulat ang isang lihim na hindi ko pa maintindihan.

Mainit ang haplos niya, pero may lamig sa paraan ng pagkakahawak—parang kontrolado, parang pinipigilan niya ang sarili niya nang mahigpit.

“Kung talagang tiwala ka sa’kin…” sabi niya nang hindi inaalis ang tingin sa kalsada, pero yung boses niya, parang dumidikit na sa balat ko.

“…hindi ka matatakot kapag hinawakan kita ng ganito.”

Napatingin ako sa kamay namin na magkadikit. Yung singsing niya, malamig na metal na dumadampi sa balat ko. dahan-dahang hinila niya yung kamay ko papalapit sa kanya—hanggang sa maabot ng mga daliri ko yung gilid ng hita niya.

Napahinga ako nang malalim. Yung init sa kamay ko, kumakalat na sa braso ko, sa dibdib ko. Hindi ko alam kung takot ba ‘to.

“Trust me, Sabrina,” bulong niya ulit, ngayon ay bahagyang lumilingon sa akin—mga mata niya na parang madilim na apoy sa ilalim ng ilaw ng dashboard.

Hindi ako gumalaw.

Hindi ko hinila yung kamay ko.

At doon, sa gitna ng katahimikan ng kotse habang tumatakbo kami papunta sa suite niya naramdaman ko yung bigat ng titig niya kahit hindi na siya nakatingin sa akin. Parang nakatingin pa rin siya sakin—lahat ng takot ko, lahat ng pagkalito ko, lahat ng maliit na parte sa loob ko na hindi sigurado kung okay Lang ba to..

Hinayaan ko.

Kasi si Kuya ‘yun.

Ilang minuto ang nag daan..

Tumingin ako sa kanya. " bakit po pala tayo pupunta sa suite mo?"

Hindi siya agad sumagot. Hinintay niya munang lumiko ang kotse sa isang mas tahimik na daan-mga high-rise buildings na nagsisimula nang lumitaw sa paligid namin. Yung lugar na 'to, parang hindi ko pa napupuntahan. Mas maayos, mas tahimik, mas... malayo sa ingay ng school at ng mansion.

"Gusto ko lang ipakita sayo ang suite ko," sabi niya nang dahan-dahan. "At...mas gusto kong Doon Kita turuan malapit na ang exam mo Diba?"

Napalunok ako.

“O-okay po, Kuya…” sagot ko nang mahina, halos bulong na lang, habang nakayuko ako. Yung kamay ko na binitawan na niya, naglalaro na sa strap ng bag ko.

“Salamat po… sa pagtuturo. Malapit na nga po talaga ang exam..”

Tumingin ako nang bahagya sa kanya—mabilis lang, tapos agad ding ibinalik ang tingin sa harap.

Pero kahit ganun... hindi ako natakot.

Kasi si Kuya 'yun.

Pagpasok namin sa suite, agad na bumungad ang malawak na sala, puting leather sofa at sa isang

sulok, isang malaking study table na may laptop..

“Wow, ang laki…! Ang ganda naman dito, Kuya!!” Sabi ko nang mahina pero puno ng gulat at excitement. Hindi ko mapigilan na maglakad-lakad agad—hawak pa rin ang bag ko sa dibdib, paikot-ikot sa sala, tumitingin sa bawat sulok na parang bata na unang beses makakita ng malaking bahay.

Napatingin ako kay Kuya Alejandro. Nakatayo lang siya malapit sa pinto, nakangisi habang pinagmamasdan ako. Hindi siya gumagalaw. Hindi siya nagsasalita agad. Yung ngisi niya, hindi yung masaya na obvious—yung tipid, halos hindi halata, pero yung mata niya… parang may sariling buhay. Parang sinusundan niya bawat galaw ko, bawat hakbang, bawat paglingon ko sa kanya. Bakit parang hinuhubaran niya ako gamit ang tingin lang.

Napahinto ako sa paglalakad. Bigla akong kinilabutan.. Yung excitement ko kanina, biglang nahaluan ng kaba.

“K-kuya… magsisimula na po ba tayo?” tanong ko nang mahina, halos hindi makatingin nang diretso sa kanya.

9

“K-kuya… magsisimula na po ba tayo?” tanong ko nang mahina, halos hindi makatingin nang diretso sa kanya.

Nakayuko na ulit ako, hawak pa rin yung bag ko sa dibdib parang harang.
Hindi siya agad sumagot. Sa halip, narinig ko yung mahinang tunog ng yabag niya—mabagal, kontrolado, papalapit sa akin.

Tumigil siya sa harap ko..

Inabot niya yung kamay ko na nakahawak pa sa strap ng bag. Hindi niya hinila agad nang malakas. Una, dumampi lang yung dulo ng daliri niya sa likod ng kamay ko— Tapos, dahan-dahang hinawakan niya ang buong kamay ko, pinisil nang mahina.

“Come here,” sabi niya nang mababa, boses na parang utos pero may lambing na hindi ko maintindihan. Hindi niya hinintay na sumagot ako.

Dinala niya ako sa sofa. Umupo siya muna sa gitna, tapos hinila ulit ako para umupo sa tabi niya—

Yung kamay ko, hindi niya binibitawan agad. habang kinukuha niya yung libro mula sa bag ko gamit ang kabilang kamay.

“Relax ka lang… magre-review lang tayo. Wala akong gagawin sa’yo… wala pa.”

Bulong si Kuya Alejandro, boses na mababa at kalmado, pero may kakaibang bigat na parang sinasadyang maramdaman ko ang bawat salita. Yung “wala pa” sa dulo, parang sinadya niyang iwan na nakabitin—hindi pangako, hindi banta, pero sapat na para malito ako..

Napatingin ako sa kanya nang mabilis..
Yung kamay niya, nanatili pa rin sa kamay ko. Hindi niya binibitawan. .

“O-okay po, Kuya…” sagot ko nang halos bulong na lang..

Ngumisi siya nang tipid—yung ngisi na hindi umaabot sa mata, yung mata niya, parang may apoy na pinipigilan. Inilagay niya ulit yung libro sa pagitan namin, binuksan sa page ng discontinuities, pero hindi niya inalis yung kamay sa kamay ko. Sa halip, dahan-dahang hinila niya ito papalapit sa kandungan niya—

“Sige,” simula niya ulit, boses na parang professor pero may lambing na hindi ko maintindihan.

“Ipaliwanag mo ulit sa’kin yung removable discontinuity. Walang libro. Sa’kin ka Lang titingin.”

Sinubukan kong mag-focus. Talagang sinubukan ko. Pero yung init ng palad niya sa kamay ko, yung paikot-ikot na haplos ng hinlalaki niya, yung paraan ng pagpisil niya lahat ng ‘yon, nakakagulo sa utak ko.

“U-uhmm… yung removable po… kapag may hole sa graph, pero pwede pa ring i-define ulit yung function para maging continuous… tulad ng $(x^2-1)/(x-1)$ sa $x=1$, na pwede i-simplify sa $x+1$…” sabi ko nang mahina, mata ko naka-focus sa libro pero hindi talaga nakikita yung mga letra.

Tumango siya nang dahan-dahan. “Tama.” Pero hindi siya tumigil doon. Sa halip, dahan-dahang inilipat niya yung kamay ko papunta sa gilid ng sofa—hinawakan pa rin, pero ngayon ay mas malapit sa kanya. Yung braso niya, bahagyang nakadikit na sa braso ko.

“Magaling ka talaga,” sabi niya, boses na parang papuri.

“Pero bakit nanginginig ka pa rin? Natatakot ka ba… sakin?”

Napalunok ako. Hindi ko alam kung ano ang sasabihin. Yung kamay ko sa kamay niya, parang hindi na makagalaw kahit gusto ko.

“N-nahihiya lang po ako, Kuya…” amin ko nang halos hindi na marinig.

“Hindi ko po alam… bakit ganito. Parang… parang hindi ako makapag-focus.”

Ngumisi ulit siya—

“Wag kang matakot,” bulong niya, mukha niya lumalapit nang bahagya—sapat na para maramdaman ko yung hininga niya sa pisngi ko.

“Wala akong gagawin sa’yo na ayaw mo.. Hinahawakan lang kita… ganito lang talaga ako..”

“Continue mo pa,” sabi niya pa, bumalik sa libro pero hindi inaalis yung kamay. “Ano ang condition para maging continuous ang function sa isang punto?”
Napahinga ako nang malalim.

Sinusubukan kong mag-isip, sinusubukan kong mag-focus sa math para makalimutan yung kaba, yung init, yung pakiramdam na parang nakakulong ako sa titig niya.

“K-kailangan po… defined ang function sa punto, may limit as x approaches that point, at equal ang limit sa function value po…”
Tumango siya.

Pero habang nagpapatuloy ang review, habang nananatili ang kamay niya sa kamay ko..

Sobrang ilang ako.
Sobrang kinakabahan ako.
Pero hindi ako umalis sa tabi niya.

Lumipas ang ilang oras. Nagpatuloy pa rin ang review namin hanggang sa lumalim na ang gabi.

Maya-maya, nag-order siya ng dinner sa phone niya. Dumating ito mga kalahating oras lang—Chinese food, pasta, at iced tea. Tahimik kaming kumain sa study table.

Dumating ang oras na talagang inaantok na ako. Yung mata ko, mabibigat na. Pero naka-uniform pa rin ako—yung blouse at skirt na medyo gusot na mula sa buong araw, Wala akong dalang damit. Hindi ko naisip na mapupunta ako Dito..

“K-kuya… wala pala akong dalang damit…” sabi ko nang mahina, habang nakatayo na ako sa harap ng sofa, nagpapakamot sa ulo. Nahihiya talaga ako.

Kasalukuyang kalalabas lang niya ng kwarto niya— bagong ligo, buhok medyo basa at pinupunasan pa niya gamit ang maliit na tuwalya. Yung sando niya, manipis at nakadikit sa dibdib niya, kita pa rin yung simula ng tattoo sa leeg na umaakyat pababa, at ang lalaking lalaki nitong katawan.

“It’s okay,” sagot niya nang kalmado, habang inilalagay ang tuwalya sa balikat. “Isuot mo na lang ang T-shirt ko.”
Napatingin ako sa kanya..

“Kuya… paano yung underwear?”
Tumingin siya sa akin nang diretso—walang ngiti, pero yung mata niya, parang may kakaiba.

“Huwag ka nang magsuot. Okay lang ‘yun.”

Napapakamot ulit ako sa ulo, tumayo nang tuluyan.

“Kuya… saan ang kwarto ko?” tanong ko nang mahina, sinusubukang baguhin ang topic.

Napatigil siya sa pagpupunas ng buhok. Yung tuwalya, nanatili sa kamay niya. Tumingin siya sa akin nang matagal, parang pinag-aaralan muna ang mukha ko bago sumagot.

“Matutulog tayong magkatabi, Sabrina.”
Parang tumigil ang oras sandali. Yung kwarto, biglang lumamig kahit naka-aircon pa rin. Yung tibok ng puso ko, naririnig ko na sa tenga ko.

“K-kuya…” bulong ko, boses na halos wala na.

“P-pero… hindi po ba bawal ‘yon? Baka… baka magalit si Mommy pag nalaman niya.”

Lumapit siya nang dahan-dahan—mga hakbang na kontrolado, hindi nagmamadali. Tumigil siya sa harap ko, sapat na malapit. Inabot niya yung baba ko gamit ang daliri—hindi marahas, pero sapat na para itaas ang mukha ko at magkatinginan kami.

“Wala silang malalaman kung Hindi mo sasabihin,” sabi niya nang mababa, boses na parang pangako pero may bigat. “At hindi kita gagawan ng masama, Sabrina. Matutulog lang tayo. Magkatabi. Gusto ko lang… maramdaman kitang malapit
gusto ko Lang safe ang little sister ko.

Yung daliri niya sa baba ko, dahan-dahang lumipat sa pisngi ko—hinaplos. Yung mata niya, hindi umaalis sa akin. Parang may kakaibang kislap doon na pinipigilan niya nang mahigpit, pero hindi niya tinatago.

“Trust me,” bulong niya ulit, labi niya malapit na sa noo ko. “Kung talagang may tiwala ka sa’kin… matutulog ka sa tabi ko. Walang mangyayari na hindi mo gusto. Wala pa.”

Pero yung “wala pa” na ‘yon, parang sinadya niyang ulitin—parang paalala na may hangganan, pero hindi pa natatapos.
Napalunok ako. Hindi ko alam kung dapat akong tumakbo, magdasal, o… sumunod lang.

Pero hindi ako gumalaw.

Kasi si Kuya ‘yun.

At kahit sobrang kinakabahan ako, kahit sobrang ilang, kahit hindi ko maintindihan kung bakit parang gusto ko Nang umuwi… nanatili pa rin ako.

“S-sige po, Kuya…tabi po Tayo..” sagot ko nang halos hindi na marinig.

10

Dumilim na nang tuluyan ang kwarto, maliban sa mahinang ilaw mula sa bedside lamp na naka-low mode. Nakaupo pa rin ako sa gilid ng kama niya, hawak pa rin yung laylayan ng oversized na T-shirt niya na hiniram ko.

Walang underwear, tulad ng sinabi niya. Parang bawat galaw ko, nararamdaman ko yung hangin sa balat ko na dapat nakatakip.

Si Kuya Alejandro, nakahiga na sa kama. Alam Kong nakatingin siya akin nang tahimik.

"Humiga ka na, Sabrina.."
Malambot pero madiin ang boses niya. Parang utos na hindi mo kayang tanggihan kahit gusto mo pa.

Dahan-dahan akong humiga sa tabi niya. pero nakatalikod sa kanya. Yung puso ko, parang tumatalon na sa lalamunan ko.

Hindi ko alam Kung bakit ako kinakabahan..

Naramdaman ko ang pag usog niya. Bahagya lang… pero sapat na para maramdaman ko ang init ng katawan niya na lumalapit. Bigla na lang may tumama sa likod ko — yung dibdib niya. Malapit. Sobrang lapit.

Tahimik ang kwarto. Puro tunog lang ng aircon at ng malalim naming paghinga.

Maya-maya, naramdaman ko yung mahinang galaw ng kumot. Yung braso niya, dahan-dahang lumipat. Hindi niya ako hinila o binigla. Una, dumampi lang yung likod ng kamay niya sa tagiliran ko—sa ibabaw pa rin ng T-shirt. Parang aksidente lang. Pero nanatili doon.

Napahinto ang paghinga ko sandali.

Hindi siya nagsalita. Sa halip, dahan-dahang lumipat yung kamay niya pababa. Dumaan sa baywang ko, hanggang sa dumapo sa itaas na bahagi ng hita ko. Hindi niya hinila pataas yung T-shirt. Hinawakan lang niya yung balat ko sa labas ng tela—mainit yung palad niya, matatag pero hindi marahas.

Napakapit ako sa unan.

“Kuya…” bulong ko, halos wala nang tunog.

“Shhh,” sagot niya, boses na parang haplos din. “Matulog ka lang.”

Pero hindi siya tumigil.

Dahan-dahang gumalaw yung daliri niya—paikot-ikot sa balat ng hita ko, mula sa labas pumasok ito, pataas nang bahagya hanggang sa mapunta sa gitna kung saan nagtatagpo ang hita ko. Hindi niya hinahawakan yung pinaka-sentro pa. Pero sapat na yung init ng haplos niya para maramdaman kong may Mali.

Tapos lumipat yung kamay niya pataas ulit. Sa tiyan ko na. Sa ilalim na ng T-shirt ngayon—dahan-dahan niyang inangat yung laylayan hanggang sa makapasok yung buong palad niya. Dumapo sa hubad na balat ng tiyan ko. Mainit. Matatag. Yung hinlalaki niya, dumudulas nang paikot sa pusod ko, parang sinusundan yung linya ng balat ko.

Napapikit ako nang Mariin.

Agad akong bumangon, parang biglang may sumaksak sa dibdib ko. Hindi ko na kaya ang bigat ng haplos niya sa balat ko. Parang apoy na hindi dapat nararamdaman.

"K-kuya… parang mali ‘to…"
Nanginginig ang boses ko. Halos pabulong na lang. Hindi ko magawang tumingin sa kanya nang diretso. Natatakot akong tumingin sa mata niya

"Higa, Sabrina.."
Utos ulit niya. Mas matigas ngayon. Parang may hinahabol na pasensya.

Yung kamay niya, hinawakan niya ang balikat ko — hindi marahas, pero sapat na para mapilit akong bumalik sa unan. Hindi ko na nagawang tumanggi. Parang nawala bigla ang lakas ko.

"Pero ku—"

Hindi ko na natapos. Sapilitan niyang hinila ako pababa. Yung braso niya, bumalik sa bewang ko, mas mahigpit kaysa kanina.

Tumulo ang luha ko bigla. Hindi ko napigilan. Mainit, mabigat, at parang may kasamang hininga na natigil sa lalamunan ko. Kinakabahan ako. Natatakot..

Bakit ganito??

May mali talaga. Maling-mali na hahawakan mo ang kapatid mo doon… dahil dalaga na siya.

Naririnig ko yung paghinga niya—mas malalim na kaysa kanina, mas mabigat.

Yung kamay niya sa tiyan ko, dahan-dahang gumagalaw pataas. Dumaan sa ilalim ng dibdib ko—hindi niya hinawakan nang diretso, pero dumampi yung gilid ng palad niya sa ilalim na bahagi.

Hindi ako gumalaw.

Hindi na rin ako nagsalita.

Sa halip, napahigpit ang kapit ko sa unan. Yung hininga ko, nanginginig na.

Maya-maya, bumalik yung kamay niya pababa. Sa tiyan ulit, saka sa hita. Mas matagal na ngayon sa loob ng hita ko—hindi na sa gitna, pero malapit na. Yung daliri niya, dumudulas nang mahina, parang nagmamarka ng invisible na linya sa balat ko.

“Matulog ka na, sabrina,” bulong niya sa wakas, boses na mababa at magaspang na. Pero yung kamay niya, hindi pa rin umaalis. Nanatili pa rin doon—sa hita ko, sa tiyan ko—

"Huwag kang magpapaligaw ha, Sabrina…"

Bigla niyang bulong ‘yun. Malapit sa tenga ko. Mababa. May halong pagbabanta… at may halong pag-aari.

Pinunasan ko ang luha ko gamit ang likod ng kamay. Napalunok ako.

Sa isip ko… baka ganito lang talaga siya. Baka protective lang talaga. Baka ganito ang paraan niya ng pagmamahal bilang kuya. Pero bakit ganito ka-intense? Bakit ganito ka… personal?

"O-oo, Kuya…"
Sagot ko. Halos wala nang lakas. Parang sumuko na.

Yung luha ko, tumigil na sa pagtulo, pero yung kaba sa dibdib ko, lalong lumalim.
Naramdaman ko ulit ang paghinga niya sa batok ko. Mabagal. Malalim. Parang sinusubukan niyang pakalmahin ang sarili niya….

Para Siyang nagpipigil..

Hindi siya nagsalita pa. Pero ang kamay niya… nanatili sa bewang ko. Hindi na gumagalaw. Pero hindi rin bumibitaw.

At sa gitna ng dilim ng kwarto, sa gitna ng katahimikan na puno ng sigaw sa isip ko…

Natakot na ako sa susunod na mangyayari.

Kasi alam ko… hindi na ‘to basta pagiging kuya.

Hindi na talaga.

Sumiksik siya sa leeg ko

Malapit na malapit. Sobrang lapit na ramdam ko ang init ng hininga niya sa balat ko.

Dilat na dilat ako—hindi makagalaw, hindi makahinga nang maayos. Para bang biglang nawala ang hangin sa paligid namin.

“I Said sleep now, little sister…”

Bulong niya ‘yon, mababa, malambot, pero may bahid ng panganib. Habang sinasabi niya ‘yon, hinayaan niyang dahan-dahang dumampi ang ilong niya sa gilid ng leeg ko.

Pagkatapos… sininghot.
Malalim.
Matagal.
Para bang gusto niyang ubusin ang amoy ko, isama sa bawat hibla ng paghinga niya.

Nanginginig ang mga kamay kong nakakuyom.

Mas lalo pa siyang sumiksik.
Parang gusto niyang matunaw ako sa kanya

“Matulog ka na…” ulit niya, halos labi na ang dumadampi sa tenga ko.

“…let me do this.”
At muli—singhot ulit.

Mas malalim pa kanina.
Para bang hindi siya makuntento.
Para bang hindi sapat ang isang lasa lang ng amoy ko.
Paulit ulit.
Buong-buo.

Saka niya dinagdag Ito..

“Your scent, Sabrina—it’s dangerous. It drives me crazy, and I’m addicted to it.”

Kinabukasan...

Nagising ako bigla, parang may humila sa utak ko pabalik sa realidad.

Mata ko agad bumukas, naka-focus sa kisame na pamilyar pero parang iba ngayon.

Ang liwanag ng umaga ay sumisilip sa kurtina, mahina, mainit-init pa.
Pero ang init na ramdam ko hindi galing sa araw—galing sa alaala ng kagabi.

“*Your scent, Sabrina—it’s dangerous. It drives me crazy, and I’m addicted to it.”*

Paulit-ulit sa isip ko ‘yong mga salita niya.

Dahan-dahan akong umupo sa kama.
Tiningnan ko ang salamin sa harap—

Ang isip ko magulo pa rin, parang hindi pa rin nakaka-recover sa nangyari.

Pero may nakaagaw ng pansin ko Kaya mabilis akong lumapit sa salamin..

Napatitig ako nang matagal sa salamin, lalo na sa parte ng leeg ko kung saan siya sumiksik kagabi.

Malinaw na malinaw ang nakita ko.

May pulang marks.

Hindi basta pula—parang bilog na pasa, bahagyang namamaga pa,

Wala naman akong maalala na nabangga ako o Kaya malayo pa naman ang regla ko para magkapasa, pero bakit Pula???

Hala… ano 'to??

Kinuskos ko agad 'yun gamit ang daliri ko, paulit-ulit, parang mawawala kapag binigyan ko ng pressure.

Pero hindi.

Andun pa rin. Mas lumalabas pa nga habang pinipilit kong burahin.

Biglang bumukas ang pinto..

Pumasok si Kuya Alejandro.
"Morning," bati niya.

Lumapit siya sa'kin..

Tinitigan niya ako—mula sa mukha ko pababa sa kamay ko na nasa leeg pa rin.
Lalo na doon.

Sa may pulang bakas na 'yon.

"K-kuya… ano 'to? Bakit may pula…?"
curious na tanong ko, hindi mapigilan.
Tumigil siya sa harap ko, saka napangisi

Hinawakan niya yun hinipo din, nagkatinginan kami.

“It's fine…” bulong niya, thumb niya ay dumampi sa gilid ng labi ko.

“That hickey kinda makes you look even hotter.”

Napakunot ang noo ko.

"Anong Yung hickey Kuya??"

Napatingin ako sa kanya nang diretso, habang hinahawakan ko pa rin ‘yong pulang marka sa leeg ko.

“That’s my marks… means you’re mine.”
Sabi niya ‘yon nang mahina, pero malinaw na malinaw ang pagmamay-ari sa boses. Parang hindi na tanong—pahayag na.

Napakunot ang noo ko sandali.

Pero mayamaya… napangiti rin ako.

Hindi ko mapigilan.

Sa isip ko, biglang lumutang ang isang dahilan na...

Siguro kaya may ganito ako para hindi ka maligawan ng iba, napaka protective ni Kuya..

Tama isa lamang tong proteksyon.

Parang warning sign na nakadikit sa balat ko.

“Kuya…” simula ko, boses ko medyo mahina pero matatag.

“Hindi naman ako magpapaligaw. Bawal pa. Tatapusin ko muna ‘yong pag-aaral ko… tapos magwo-work… saka lang ako tatanggap ng manliligaw.”

Nakatitig lang siya sa’kin.

Hindi kumikibo.

Pero nakikita ko—may bahagyang pagtaas ng sulok ng labi niya...

‘Yong tipong hindi niya sinasadyang ipakita, pero lumalabas pa rin. Parang natutuwa siya sakin…

“Hayaan mo, Kuya,” dagdag ko pa, habang pinapakita ko sa kanya ‘yong pinakamatamis na ngiti ko.

“Bago ko sagutin kahit sino… dadaan muna sa’yo.

Pag pasado sa’yo… yun na yun.”

11

Pagkatapos kong sabihin 'yon, ngumiti ako nang matamis dito, biglang sumeryoso si Kuya Alejandro. Hindi agad siya sumagot. Nakatitig lang siya sa akin nang matagal, yung mga mata niya parang binabasa Kung ano ang iniisip ko...

Maya-maya, bumaba ang tingin niya sa leeg ko. Doon sa may pula..

Lumapit Siya at Hinawakan niya 'yon gamit ang thumb niya, dahan-dahang pinasadahan, parang sinusukat kung gaano katagal mananatili 'yong bakas.

Napalunok ako.

Yung haplos niya, hindi na basta haplos—parang may sinasabi na hindi niya binibigkas.

"Sige," sabi niya sa wakas. Kalmado ang boses, pero may kakaibang ngisi na sa labi..

"Dadaan muna sila sa'kin. Sabrina..."

Yung batok ko, biglang nanlamig. Bakit parang hindi maganda ang idea na Yun..

Bigla niyang hinila ako papalapit sa kanya para yakapin. Hindi 'yong normal na yakap ng magkapatid. Yung isa niyang kamay nasa likod ko, yung isa sa batok ko, pinipigilan akong umatras kahit kaunti lang.

Ramdam ko ang tibok ng puso niya sa pisngi ko—mabilis, malakas, parang hindi na makontrol.

Napahigpit ang kapit ko sa damit niya, hindi ko alam kung bakit. Parang natatakot ako.... Akma akong hihiwalay Ng mas lalo siyang humigpit..

"Ngayon pa lang," bulong niya sa tenga ko. Yung labi niya, dumadampi sa balat ko habang nagsasalita.

"Simulan na natin 'yong pagdaan sa'kin. Walang ibang lalaki na lalapit sa'yo maliban sakin, naiintindihan mo ba Sabrina?"

Hindi ako sumagot.

"Sabrina ..?" Sabi niya sa pangalan ko parang nagbabanta..

"O-okay Kuya alejandto..."

binitawan niya ako, pero hindi agad-agad. Hinawakan pa niya ang mukha ko gamit ang dalawang kamay niya, pinipilit akong tumingin nang diretso sa mata niya. Madilim ang tingin niya, puno ng bagay na hindi ko maintindihan—hindi ko alam ang pinapahiwatig ng mga mata niya pero parang nakakakilabot Yun tignan..

"Maging mabait kalang Sabrina at masunurin.. magiging mabait na Kuya din ako sayo...sasabihin mo sakin Kung may nakikipagkaibigan sayong lalaki sa school..."

Parang casual na usapan lang 'yon sa labas, pero yung tono niya—may halong utos na hindi ko kayang tanggihan. Parang sinusubukan niya ako. ..

Napalunok ako ulit. Wala naman akong close na lalaki sa school... pero bakit kailangan niyang malaman lahat? Parang sobra naman..

Nagdalawang-isip ako. Nag-hesitate. Yung bibig ko, parang hindi makasagot. Tapos bigla niyang binabaan ng boses:

"Or... gusto mo bang ipakita ko sa'yo kung paano magalit ang Kuya mo, Kung Hindi Ka magpapakabait o Kung hindi mo ako susundin?"

Yung boses niya, mahina pero may panganib na hindi ko maipaliwanag. Napatingin ako sa kanya, nanginginig nang bahagya ang mga kamay ko. Ano ba 'yong ibig niyang sabihin?

Tapos, dahan-dahang hinahalikan niya ulit 'yong hickey sa leeg ko—ngayon mas malalim, parang gusto niyang i-refresh, o idagdag pa. Yung labi niya, mainit at basa sa balat ko. Habang ginagawa 'yon, yung kamay niya dumudulas sa likod ko pababa, hanggang sa bewang, hinigpitan ang kapit. Parang ayaw niyang makawala ako.

Inilapat ko ang dalawang kamay ko sa dibdib niya, parang pader na sinusubukang itulak nang mahina.

"K-kuya…"nahihintakutan kong sabi dito, boses na halos pabulong na lang, nanginginig. Yung mga mata ko, hindi makatingin nang diretso sa kanya.

Natatakot ako sa susunod na mangyayari..

Tumigil siya. Bigla. Yung kamay niya na nasa ilalim ng T-shirt ko, huminto sa pagdulas. Yung hininga

niya, parang pinigilan din sandali. Tumingin siya sa akin nang matagal, yung mata niya madilim pa rin pero may kakaibang kislap—parang nasisiyahan siya sa nakikita niya.

Natawa siya ng mahina. Hindi yung malakas na tawa, kundi yung mababa, malalim, na parang may lihim na alam lang niya.

“I really, really love how innocent you are, Sabrina…" bulong niya, boses na parang haplos din sa tenga ko. .

Yung isa niyang kamay, hinawakan niya ang dalawang kamay ko na nasa dibdib niya pa rin—hindi niya inalis, hinawakan lang, Pinisil nang mahina..

"…hayaan mong tulungan kitang imulat yang sarili mo sa kamalayan."

Yung mga salita niya, parang lason at gamot nang sabay. Hindi ko maintindihan kung ano talaga ang ibig niyang sabihin, pero ramdam ko ang bigat nito. Parang sinasabi niya na hindi na ako bata. Na hindi na ako dapat matakot sa nararamdaman ko. Na ang takot ko… baka hindi talaga takot.

Dahan-dahang inangat niya ang kamay ko mula sa dibdib niya, dinala sa mukha niya. Pinahid niya ang likod ng kamay ko sa pisngi niya—mainit, pinilit kong tumingin sa kanya nang diretso.

Ilang araw na ring lumipas mula noong araw na 'yon sa suite niya. Parang hanggang ngayon, ramdam ko pa rin yung init ng kamay niya sa balat ko, yung bigat ng titig niya, yung bulong niya

"hayaan mong tulungan kitang imulat Yang sarili mo sa kamalayan." Hindi ko na mabilang kung ilang beses akong nagising sa gabi, pawis na pawis, iniisip kung ano ba talaga 'yong nangyayari... at kung ano ba ibig sabihin nun..

Ngayon, nasa school na ulit ako. Normal na araw— katabi si Lorraine sa canteen habang nagkukwentuhan kami tungkol sa mga nangyari nung weekend Namin...

Pero kahit anong pilit ko, hindi ko maiwasang maisip lahat ng usapan namin ni Kuya sa suite niya.

"Lorraine,May kapatid ka bang lalaki? O Kuya?"

"Oo naman... bakit?"sagot niya..

"Kayo ba ng kuya mo... sweet ba kayo sa isa't isa?"tanong ko.

"Oo naman... lagi nga akong pinapasalubungan nun ehhh..."proud na Sabi niya..

Tumango ako, parang normal lang. Pero sa loob ko, biglang lumutang yung imahe namin ni Kuya nung gabing magkatabi Kami matulog—yung pagkakayakap niya sa akin nang mahigpit, yung paghalik sa leeg ko..

"Lorraine, Nag-tatabi ba kayo matulog Ng Kuya mo?"

Napatingin siya sa'kin, natawa.

"Hindi noh!! Ano ka ba Sabrina!!" sabay tawa ulit.

"Bakit ba?? Hmmm... pero dati nung bata kami may scenario na natulog na kaming magkatabi ng Kuya ko... pero one time lang 'yun ata. Yung natakot ako sa kulog... pero ngayon hindi na. Bawal na, dalaga na daw ako..." sabi niya pa.
Napaisip ako bigla. Sabay iling sa sarili ko.

Hindi... Baka malambing lang ang Kuya. Haisst... ang dumi ng isip ko. Kailangan ko na ata mangumpisal na.

Sorry po Lord, kung pinag-iisipan ko pa ng masama yung taong gusto lang naman akong protektahan.

12

Napatulala ako..

Kailan ko ba sasabihin kay kuya na… natatakot na talaga ako sa kanya?
Na yung titig niya, yung haplos niya, yung bulong niya—lahat 'yon, nagpapakaba na sa'kin nang hindi ko maintindihan kung bakit.

Habang iniisip ko 'yon, biglang nag-vibrate ang phone ko sa bulsa ng uniform. Kinuha ko nang mabilis, baka importante.

From: Kuya Alejandro

"Tapos na ba ang klase mo? Sumabay kana sakin. Dumiretcho kana sa gate. Hihintayin kita."

Yung puso ko, biglang tumalon nang mabilis. Bigla akong natakot?

Tumingin ako kay Lorraine na ngayon ay nagse-selfie na para sa story niya.

"Lorraine, mauna na ako ha. Andyan na Yung sundo ko."

"Sino? Si Kuya mo ulit?" tanong niya nang may ngiti. "Grabe, ang bait ng Kuya mo talaga."

Ngumiti ako nang pilit. "Oo… super bait.."

Pero saktong pagtayo ko, may lumapit na estudyante—yung babaeng mataray na kilala sa pang-aasar sa buong floor. Nakangisi siya, parang may binabalak.

"Diba kaibigan kayo ni Poorgirl?" tanong niya, matalim ang tingin.

"Ha? Poorgirl?" tanong ko pabalik, nalilito.

"Yung Dalhia..." Mataray na sabi niya sabay irap.

"Ehh ano naman ngayon?" sagot ni Lorraine, medyo inis na rin.

Ngumisi ulit yung babae, parang nasisiyahan sa reaksyon namin.

"Andun siya sa rooftop."

Bigla akong napatayo. Parang may humila sa'kin pataas. Hindi ko na naisip kung bakit—pero alam ko na may mali.

Mabilis akong tumakbo palabas ng canteen, diretso sa hagdan patungong rooftop. Nakasunod si Lorraine sa likod ko, tumatawag pa ng "Sabrina, wait!"

Pagbukas namin ng pinto sa rooftop, narinig ko agad ang iyak ni Dalhia. Malamig ang hangin, pero mas malamig yung pakiramdam ko nang makita ko sila.

"Damon, akina 'yan!!" pilit niyang inaabot yung mga notebook niya na hawak ni Damon. Nanginginig ang boses niya, pero matigas pa rin ang tingin.

"Gusto mo 'to?" mayabang na sabi ni Damon, at akmang ibabato niya yung mga notebook pababa sa building—diretso sa ere, pababa sa courtyard Nang sumigaw ako..

"TAMA NA!!"

Napatingin si Damon sa'kin nang diretso. Yung mata niya, biglang nagbago—mula sa galit kay Dalhia, lumipat sa akin na parang bagong target.

Napangisi siya, yung ngisi na hindi friendly, yung tipong may halong pang-aasar.

"Alam mo kung hindi ka lang babae ni Alejandro, papatulan sana kita ehh," sabi niya, sabay turo sa fire exit..

"Alis!!" Utos niya, parang inaaway na talaga ako.

Umiling ako. Hindi ko alam kung saan galing yung tapang ko bigla—siguro dahil sa galit, siguro dahil sa takot na hindi ko na gustong maramdaman pa.

"Unang-una, hindi ako babae ni Kuya Alejandro. Kapatid niya ako," sabi ko, boses na matigas kahit nanginginig pa rin ang mga kamay ko. "At pangalawa... napaka-salbahe mo talaga."

Tumigil si Damon sandali. Yung ngisi niya, nawala nang bahagya. Parang nagulat siya sa sinabi ko—o baka hindi niya inaasahan na sasagutin ko siya.

Si Dalhia, sa tabi ko, biglang humigpit ang kapit sa braso ko. Parang natakot na rin siya sa susunod na mangyayari.

"Wow," sabi ni Damon nang mahina, pero may halong tawa na walang saya. "Kapatid? Talaga? Eh bakit parang hindi naman?"

Yung puso ko, biglang tumibok nang mabilis. Kinakabahan ako nang todo. Bakit parang may alam siya? Nagkukuwento ba si Kuya sa kanya? O may nakita siya na hindi ko alam? Yung titig niya, parang nakikita niya lahat ng lihim na sinusubukan kong itago sa sarili ko.

"Huwag mong idamay si Kuya dito," sagot ko, pero boses ko, medyo mahina na. Hindi ko na kaya ang titig niya.

"Hindi mo siya katulad."

Si Damon, lumapit nang kaunti pa. Hindi na niya hinawakan si Dalhia—parang bigla na lang nawala ang interes niya doon. Nakatuon na lang sa'kin, parang ako na ang bagong target.

"Careful, Sabrina," sabi niya, boses na mababa at puno ng babala. "Hindi lahat ng 'kapatid' ay protective lang. Tsk... 'Hindi ko siya katulad'? Baka magulat ka kung gaano mas kasalbahe si Alejandro... Tsk, wala ka pang alam sa tinatawag mong Kuya."

Sabay ngisi ulit siya, pero ngayon mas madilim na talaga—yung ngisi na parang may alam siyang lihim na hindi ko pa handang marinig.

"At kung ako sayo," dagdag niya, "hindi ako gagawa ng ikakagalit niya... Dahil baka bigla siyang mapatid at may gawin siyang mas ikakatakot mo pa."

Natigilan ako.

mayamaya, biglang bumukas ang fire exit sa likod namin. Dalawang lalaking estudyante ang pumasok—yung isa matangkad at payat, yung isa medyo mataba pero mukhang matapang.

Hawak-hawak nila sa braso yung masungit na babaeng nanuntok sa canteen.

"Bitawan niyo nga ako!!" sigaw niya, inis na inis, sinusubukang kumawala pero mahigpit ang hawak nila.

Doon na tumayo si Darius. Diretso siyang lumapit sa kanila, maangas na naglakad.. mayabang ang ngiti...

"Magkano nga ulit ang isang gabi mo, Naomi??" tanong niya, boses na mababa pero puno ng pang-aasar..

Tumaas ang kilay ni Naomi nang marinig ang sinabi nito. Ngumisi siya—yung ngisi na parang hindi siya natatakot, parang challenge pa. Tumingin siya kay Darius mula ulo hanggang paa..

Lumapit siya nang dahan-dahan, may pagkamalandi. Hinawakan niya ang dibdib ni Darius gamit ang isang kamay, dahan-dahang dumudulas pababa, parang nang-aakit. Yung daliri niya, dumampi sa butones ng polo niya, parang gusto niyang buksan.

Pero hindi namin inaasahan ang susunod na nangyari.

Bigla sumeryoso ang tingin ni Naomi. Yung ngiti, nawala. Sa isang iglap, tumaas ang tuhod niya nang mabilis—at diretso sa gitna ni Darius.

"Aaaargh!!" sigaw ni Darius nang malakas, biglang yumuko, hawak ang gitna niya. Namula ang mukha niya sa sakit, halos lumuhod na sa sahig.

Yung dalawang lalaki na humahawak kay Naomi, nataranta. tumakbo palapit kay Darius.

"Boss!" sigaw ng isa.

Si Naomi, tumawa lang nang mahina, parang walang kasalanan. Inayos niya ang buhok niya, tumingin sa amin—sa akin at kay Lorraine—at ngumisi ulit.

Ako naman… natulala lang.
Yung sigaw ni Darius, yung sakit sa mukha niya, yung biglaang galit ni Naomi.

Nag-ring ang phone ko nang malakas, yung tunog na parang sirena sa gitna ng katahimikan sa rooftop. Tinignan ko Yung screen—Kuya Alejandro ulit. Hindi ko masagot.

Si Dalhia, akmang lalayo na sana. Nakita ko sa mukha niya yung pag-asa na makakaalis na siya nang walang problema pa, dahil mukhang nawala na ang atensyon sa kanya nung damon..

Pero bigla siyang hinawakan ni Damon sa braso—mahigpit, hindi basta hawak. Parang hinila siya pabalik.

"Dito ka lang," sabi niya sa kanya, madiin ang boses, parang utos na hindi pwedeng tanggihan. "Hindi pa tayo tapos."

Napatingin si Dalhia kay Damon nang takot na naman, Yung mata niya, namumula pa rin sa kakaiyak kanina. Sinubukan niyang kumawala, pero mas hinigpitan pa ni Damon ang kapit.

Nakatuon lang ang tingin ni Damon kay Dalhia. Yung mukha niya, hindi na yung mayabang na kanina—mas madilim na, mas seryoso. Parang may personal na galit na hindi niya pinapakita sa iba.

"Alam mo ba kung bakit hindi kita pinapayagang umalis?" tanong niya kay Dalhia, boses na mababa pero puno ng bigat.

"Dahil hindi pa natin naayos 'yong utang mo sa'kin.."

Si Dalhia, nanginginig na ulit. "Wala akong utang sa'yo, Damon! Bitawan mo ako!"

.
Pero hindi niya binibitawan. Sa halip, hinila niya si Dalhia nang kaunti palapit sa kanya, hanggang halos magkadikit na sila.

Mayamaya, biglang bumukas ang fire exit nang malakas— Lahat kami napatingin doon nang sabay.

Parang nawala ang dugo sa mukha ko nang makita ko kung sino ang pumasok.
Si Kuya Alejandro.

Galit na galit ang tingin niya sa'kin. Yung mata niya, madilim na talaga—parang apoy na hindi na makontrol. Hindi na siya yung kalmadong Kuya na nakikita ko sa mansion. Yung mukha niya, tense, igting ang panga, yung mga kamay niya naka-kuyom. Nakatingin siya diretso sa'kin, parang ako lang ang nakikita niya sa buong rooftop.

Walang sinabi. Walang tanong. Diretso siyang lumapit sa'kin nang mabilis, malalaking hakbang. Yung hangin sa rooftop, parang lumamig bigla. Si Damon at yung mga kaibigan niya, biglang tumahimik. Kahit si Darius na nakaupo pa rin sa sahig, napatingin.

Paglapit niya sa'kin, bigla Siyang humawak sa braso ko—mahigpit, halos kaladkarin na ako paalis.

13

“K-kuya, yung kaibigan ko kasi… binubully na naman siya nung Damon…” paliwanag ko habang hila hila niya ako pababa ng rooftop. Yung hakbang niya mabilis, malalaki, parang hindi na niya gustong marinig pa ang kahit ano.

“itatapon na sana yung notebooks niya pababa, kaya sumigaw ako… wala naman akong—”

“Stop talking.”

Yung boses niya, parang kutsilyo na malamig at matalim. Hindi siya tumigil, hindi siya tumingin sa’kin. Diretso lang ang tingin sa harap, pero yung hawak sa pulso ko, mas humigpit pa. sapat na para maramdaman ko na galit talaga siya.

Habang naglalakad kami sa corridor patungo sa labas, napansin ko talaga: lahat ng estudyante parang gumigilid. Yung mga nasa daan, biglang lumalayo, hinahawakan ni Kuya Alejandro. Yung iba, umiiwas ng tingin, yumuyuko, parang natatakot na makita siya.

May ilan pang nagbubulungan habang nilalampasan Namin sila, pero agad tumahimik pag napansin na napapatingin siya sa direksyon nila.

Parang… parang hari siya sa lugar na ‘to. O mas nakakatakot pa—parang may hawak siyang kapangyarihan na hindi ko alam.

Pagdating sa kotse niya—yung itim na SUV na tinted at lagi niyang pinapark sa pinakamalapit na spot—binuksan niya yung passenger door.

“Get in.”

Cold. No emotion.

“K-kuya—”

“I said GET IN!!!”

Yung tono ng boses niya—parang may sumabog na bagay sa loob niya na pinipigilan niya pa.

Yung mga estudyante na malapit sa parking lot, biglang tumigil at tumingin, pero agad din umiwas at nagmamadaling lumayo.

Nanginginig na ako nang tuluyan. Sumakay ako nang mabilis, natatakot na baka hawakan niya ulit ako nang mas marahas.

Sinara niya yung pinto ko nang malakas, umikot sa driver's side, at sumakay rin.

Lock agad. Makina umandar. Pero hindi pa niya pinaandar ng tuluyan. Nakaupo lang siya roon, nakatingin sa harap, mga kamay naka-kuyom sa manibela..

Tahimik.

Yung katahimikan na 'yon… mas nakakatakot para sakin.

"Kuya… sorry…" bulong ko. Hindi ko na alam kung ano pang sasabihin.

"Hindi ko sinasadya na paghintayin k—"
Bigla niyang hinampas ang manibela nang malakas— Napapitlag ako.

"Alam mo ba kung ano yung pinakaayaw KO sabrina?" tanong niya nang mahina, pero puno ng bigat.
"You talking to other guys."

Natigilan ako, si damon lang naman yung kasagutan ko..

"At pagkatapos," dagdag niya, dahan-dahang lumilingon sa'kin, "hindi mo pa sinasagot ang tawag ko'"

Yung mata niya… nakakatakot na tumingin...Bakit parang hindi na tama yung pagiging possesive niya?

Kumuyom ang kamao Niya sa manibela. Parang pinipigilan ang sarili—hindi ko alam kung bakit Siya nagagalit nang ganyan.

"Alam mo ba kung bakit ako nagagalit?"
mahina niyang tanong, pero hindi niya ako tiningnan.

Umiling ako..

"I thought you understood."

Napatingin ako sa kanya.

"kuya----"

"You don't need to help other people. You don't need to care about anyone else's problems… Think only about yourself, Sabrina."

Parang may malamig na kamay na humigpit sa lalamunan ko.

“You don’t need friends to be a good person.”

“You don’t need a reason to be right.”

Huminga siya nang mabigat, saka tuluyang humarap sa’kin.

“You just need to obey.”

My vision blurred with tears.

He’s just my older brother.

This is supposed to be normal. It’s supposed to feel normal.

I’m doing this because I’m the only one who knows how to protect you,” he added, calmer now—and somehow more dangerous because of it.

“And if you don’t understand that now…”
He gave a small smile. Warm, almost gentle...

“…you will learn.”

"K-kuya ... Parang Hindi Naman Ata Tama yun-----"

"Yung alin Sabrina??" Malamig siyang tumitig sakin..

"Sinusuway mo naba ako ngayon Sabrina??" Dagdag pa niya..

Umiling ako nang mabilis.

“Hindi sa ganun! Kuya, hindi—”

Bigla niyang hinawakan ang mukha ko gamit ang isang kamay—literal na nasa panga ko, malapit sa labi. Parang sinasadya.

..
“Alam mo bang...
,” bulong niya, lumapit nang dahan-dahan hanggang magkadikit na halos yung mga ilong namin.

My eyes widened, staring straight into his.

“…I’m very greedy… especially with things I consider mine.”

Yung hininga niya, mainit sa mukha ko. Yung amoy ng cologne niya, pamilyar pa rin, pero ngayon parang lason na nakakabaliw.

Natakot ako nang todo.

“Kuya… please…” bulong ko, luha na tumutulo na naman. “Huwag ka namang ganyan…magkapatid tayo...”

Bigla niyang binitawan ang mukha ko. Pero hindi siya lumayo. Sa halip, hinila niya ang kamay ko—yung nanginginig— at pinatong sa dibdib niya. Ramdam ko yung mabilis, malakas na tibok sa ilalim ng polo.

“Magkapatid?” tanong niya, nakangisi...

“kung Ganon mahal mo ba ako SAbrina..bilang Kuya mo?.’”

Yung kamay niya sa kamay ko, biglang gumalaw pababa—papunta sa hita ko. Hindi pa hinahaplos, pero yung init ng palad niya sa balat ko sa ilalim ng skirt, sapat na para mag-panic ako.

“Sabihin mo Mahal mo ba ang kuya mo…Sabrina ??” tanong niya, boses na mababa at mapanganib,

Nagaalinlangan akong napatango, kasi totoo namang mahal ko siya bilang si kuya Alejandro wala ng iba pa...

Ngumisi siya..

“…kung mahal mo ako, susunod ka sakin diba...? Hindi ka magiging pasaway na little sister ko..”

Natigilan ako.

Pero hindi siya gumalaw pa. Sa halip, hinigpitan lang niya ang kapit sa hita ko—hindi pa humihimas, pero sapat na para maramdaman ko yung babala.

“Umuwi na tayo,” sabi niya bigla, malamig ulit. Inalis niya yung kamay sa hita ko, pero yung init, nanatili.

Tahimik na ulit.

Pero alam kong hindi pa tapos ang usapan.

Alam kong hindi pa tapos ang lahat.

Nagsimula na Siyang nagmaneho..

Ako naman—

nakaupo roon, pilit sinasabi sa sarili ko na normal lang ‘to.
Na ganito lang talaga ang isang kuya.
Kahit sa loob-loob ko, may bumubulong na..

hindi na ‘to tama.

Pagdating namin sa mansion, agad kong nakita ang kotse ni Mommy Zamara.
“Mommy…” mabilis akong lumapit sa kanya.

“Sabrina…” nakangiti niyang sabi, habang binubuksan ang pinto ng kotse niya..

“Wow, mukhang nagkasundo na kayo ng kuya mo ah…” masayang sabi ni Mommy nang makita niyang si Kuya Alejandro ang kasama ko pauwi. Parang may relief sa mukha niya.

“Bukas na ang birthday mo, Alejandro. Pupunta pa ba ang girlfriend mong si Jennica?”

Napatingin agad ako kay Kuya.

May girlfriend pala si Kuya… Bakit ngayon ko lang nalaman? bulong ko sa sarili ko.

“We’re not together anymore, Mom. Please don’t mention Jennica again,”

sagot niya nang malamig—pero yung mata niya, nakatitig nang diretso sa’kin.

Parang sinasabi niya sa’kin mismo yung mga salitang ‘yon.

Pero bakit parang lalong lumakas yung kaba sa dibdib ko?

Tumaas ang kilay ni Mommy, medyo nagulat, pero agad siyang ngumiti ulit—

“Oh? Sayang naman. Mabait pa naman sana siya eh. Anyway—” lumingon siya sa’kin, “—Sabrina, kumain ka na ba? Mukha kang maputla. Halika, pasok na tayo. Makapag miryenda na.”

Tumango ako nang mahina, pero yung isip ko na kay kuya pa rin.

Lumagpas si Kuya Alejandro sa amin nang walang salitang lumabas sa bibig niya. Pero ramdam ko pa

rin yung bigat ng presensya niya kahit tahimik na siya. Parang biglang nagbago yung hangin sa paligid—

Direditcho na siyang umakyat sa taas..

14

Sumapit ang kaarawan ni kuya, abala na ang lahat sa mansion. Yung mga maids, nagdadala ng crates ng alak, nag-aayos ng buffet table sa garden, nagse-set up ng string lights, Yung malaking swimming pool, may lights na nagpapakita ng ilalim ng tubig. Music na low-key pero malakas ang bass—

Hanggang gabi, dumadating pa rin ang mga bisita. Mga kaibigan niya mula sa college, mga business partners at friends ni daddy, mga anak ng mga friends ni daddy na bihira ko lang makita, at siyempre yung mga kaibigan niyang medyo “kilala” sa school— sila Damon at Darius, pero ngayon naka-suit at naka-ngiti nang pormal. Lahat sila, may dala-dalang regalo na mukhang mamahalin.

Ako? Nakaupo lang sa isa sa mga high chairs sa poolside bar, hawak ang baso ng juice na hindi ko naman naiinom. Naka-dress ako ng simple black cocktail dress na pinili ni mommy kaninang hapon— Pero pakiramdam ko, masyadong exposed. Yung balikat ko, kita. Yung leeg ko, walang takip. Parang alam kong sisitahin niya ito mamaya pag nakita niya.

Si Kuya kasi yung klase ng kuya na pati pananamit ko, pinapakialaman at sinisita.

Nakikita ko siya mula rito. Kasama ang mga kaibigan niya sa gitna ng garden, hawak ang baso ng whiskey, nakangiti sa mga kausap niya. Pero yung mata niya, paminsan-minsan, lumilingon sa direksyon ko. Mabilis lang. Parang check lang kung nandun pa ako.

Hawak ko kanina yung simpleng dedication letter at yung flat box sa kamay ko, pero ngayon, nakatago na sila sa loob ng maliit kong bag.

Si Jennica—yung ex ni Kuya Alejandro Kasi dumating, nakilala ko siyang siya si jennica kasi lumapit siya kay mommy Zamara at bumati narinig kong tinawag siyang jennica ni mommy—naka-red silk dress na fitted, yung hiwa sa hita hanggang sa gitna ng tuhod, elegant pero may halong daring. Yung buhok niya, loose waves na parang sinadya para magmukhang effortless. Yung makeup, perfect: smoky eyes, red lips na match sa damit. At yung regalo niya—yung luxury watch na nakabalot sa matte black box na may gold embossed logo ng brand na alam kong limang zero ang presyo—iniabot niya kay Kuya nang may matamis na ngiti..

“Happy birthday, Ale,” rinig Kong sabi niya, boses na malambot pero may dating pa rin, parang alam niyang naririnig niya pa rin yung dating sila..

Napangisi si Kuya nang mahina.

“Thanks, Jan. Hindi mo talaga nakakalimutan.”

“Syempre naman,” sagot niya, sabay kindat. “Alam mo naman ako. Hindi ko nakakalimutan ang lahat satin Alejandro...” makahulugang Sabi nito..

Napangiti ako— totoo. Kasi, bagay na bagay sila. Pareho silang matangkad, pareho silang may aura na parang boss. Pareho silang may ganung confidence na parang mundo ay para sa kanila.

Sana magkabalikan na sila, tingin ko mabait yung Jennica..

Tapos si Jennica… hindi katulad ko. Hindi siya natatakot sa titig ni Kuya, Kaya nasasabi kong bagay talaga sila..

Itinago ko yung regalo ko. Yung simpleng letter na sinulat ko nang hatinggabi, puno ng “Kuya, salamat sa lahat…” at “Sana masaya ka palagi…” at yung maliit na box na naglalaman ng panyong panglalaki na may initial niyang A.M—kumpara sa gift nung jennica, parang… walang kwenta, bigla akong nakaramdam ng hiya..

Umatras ako ng kaunti, lumayo sa kung saan maraming tao..

*Haisst Mas mabuti siguro kung umakyat nalang ako at maglaro sa cellphone.. bukas aayain ko si mommy na dumalaw sa kumbento..*bulong ko sa sarili..

Nakita ko si Kuya na tumingin sa direksyon ko. Mabilis lang. Yung mata niya, dumaan sa’kin sandali—parang naghahanap tapos biglang tumayo..

Tumalikod na ako at naglakad na papasok..

"Sabrina.."

Napalingon ako, Diretso siyang lumakad papunta sa’kin, Yung mukha niya, seryoso na ulit.

“Saan ka pupunta?” tanong niya

“Aakyat na po ako Kuya, happy birthday Kuya..,” sagot ko nakangiti..

Tumingin siya sa bag ko, Tapos bumalik sa mukha mo, inaabot ang kamay..

“Akina...”

Napailing ako..

“Ang alin kuya..?”

Bigla niyang hinawakan ang siko ko— Hinila ako palayo sa karamihan, papunta sa isang madilim na parte ng veranda kung saan wala nang makakakita.

“Akina yung gift mo..” utos niya.

Hindi ako nakasagot. Sobrang hiyang Hiya..

Hihilain niya sana yung bag ko pero mabilis akong nakaiwas..nakatakbo ako papuntang hagdan, Hindi naman na siya sumunod pa..paglingon ko nakangisi na Ito, nakapamulsa yung kaliwang kamay niya tapos Yung kanan may hawak na cellphone..

Mayamaya..

Nag-vibrate yung cellphone ko sa loob ng maliit na sling bag na suot ko. Sa unang tunog pa lang, alam ko na agad kung sino.

Kinuha ko agad. Hindi ko na hinintay na mag-vibrate ulit. Binuksan ko yung screen, at doon ko nga nakita.

From: Kuya Alejandro

“Yung gift mo sakin… mamaya ko nalang kukunin.”

Nilingon ko ulit siya mula doon kung saan ko siya iniwan. Nandun pa rin siya nakatitig sakin..

Ngumiti siya nang bahagya— Tapos, tumalikod na ulit at bumalik na doon sa Mga kaibigan niya.

Naglakad na ako papasok sa kwarto ko, padapa akong humiga sa kama.

Kinuha ko yung cellphone ko sa bag. tinawagan si Lorraine.

“Sabs!” sagot niya agad, halatang hyper pa rin kahit gabi na.

Nagkwentuhan lang kami ng kung ano-ano. Normal na usapan. Mayamaya bigla itong parang nagulat..

"OMG!!! Sab..tignan mo to..."

Maya-maya, may sinend siya sa’kin.
"Sab, tignan mo yung entry natin sa TikTok! Ang dami ng views!!"

Binuksan ko agad yung link. Yung dance trend na ginawa namin nung vacant time last week—yung simple pero catchy na choreo na pareho kaming naka-uniform pa rin, sa likod ng classroom, habang tumatawa kami sa camera.

Pag-check ko ng views… 1.2M na. Comments pa rin dumadating nang sunod-sunod.

“*Grabe ang chemistry niyo two!!”*
“Besties goals ?”
“Bakit ang cute niyo magsayaw together??”
“Repost repost!!”
May heart reactions na libo-libo. May stitches pa na ginagamit yung video namin bilang reference para sa sarili nilang dance.
“Wow… ang galing naman…” bulong ko sa sarili ko, pero narinig ni Lorraine.
“See?! Sabi ko sa’yo eh!"

Tumawa ako nang mahina. Saglit pa kaming nag usap bago nagpaalam..

Pinatay ko yung call. Inilagay ko yung phone sa gilid. Nakatingin pa rin ako sa TikTok video na nagre-replay pa rin sa screen—kami ni Lorraine, tumatawa, sumasayaw, walang pakialam sa mundo.
Pero biglang nag-vibrate ulit yung phone.
Hindi na yun si Lorraine.

From: Kuya Alejandro

“So you can dance.
Good.
Be ready tonight.”

15

Kabado akong nakatingin sa pinto ng kwarto ko.

Halos ilang oras na ang lumipas mula nang matanggap ko ang text na 'yon ni Kuya Alejandro.

Hindi ako makatulog.

Hindi, Sabrina... hindi 'yon pupunta, Baka lasing na yun at pumasok na sa kwarto niya .. paulit-ulit kong bulong sa sarili ko, pilit kinakalma ang mabilis na tibok ng dibdib ko..

Muntik pa akong mapatalon nang biglang tumunog ang cellphone ko.
Pagtingin ko sa screen, bumungad ang pangalan niya.

Kuya Alejandro is calling....

Napatingin ako sa oras.

Mag-aala-una na ng madaling araw.
Humigpit ang hawak ko sa phone.
Hindi ko sinagot. Sa halip, ibinaba ko ito sa tabi ng unan at pumikit-nagpanggap na tulog..

Tumigil ang ring.

Napabuntong-hininga ako.

Akala ko tapos na.
Pero ilang segundo lang ang lumipas, muling umilaw ang screen.

Isang mensahe.

Binuksan ko ito, nanginginig ang mga daliri ko sa nabasa ko..

“*Come here.*
My room.
Now.
Get in here before I lose what little patience I have left.”

Parang may malamig na dumaan sa buong katawan ko.
Hindi ito pakiusap.
Utos 'yon.

Napatingin ako ulit sa pinto ng kwarto ko-tahimik, sarado, pero pakiramdam ko may bigat sa hangin.
Parang alam niyang gising ako. Parang hinihintay niya lang kung susunod ba ako...

Nilunok ko ang laway ko.

Pumikit ako, pilit na nagkunwaring tulog.

Wala naman siyang magagawa kung natutulog na ako diba, bulong ko sa sarili ko.

Huminga ako nang malalim, sinusubukang pakalmahin ang tibok ng puso ko na parang tambol sa dibdib. Para akong nahihigop sa katahimikan ng kwarto..

Pero ilang segundo lang, muling umilaw ang screen ng phone ko.

Isang bagong mensahe.

“Sabrina… don’t test me.”

Parang may malamig na kamay na dumampi sa leeg ko.

Ramdam ko ang titig niya, kahit wala siya rito.

Pilit kong nilalabanan ang kaba at takot ko.
Ignore mo lang... hindi ka niya makokontrol, sabi ko sa sarili ko.

Huminga ako nang malalim, sinubukang magpakatatag.

Ngunit bago ko pa man maayos ang sarili ko, may isa pang mensahe na lumabas.

“Don’t make me step into your room.
because I’ll do something you won’t like.”

Napalunok ako..tapos may pumasok pang isa pang message..

“*Don’t make this harder than it has to be. You come here… or I go there. Choose.”*

Message niya ulit.

Parang ultimatum na hinintay pa rin ang sagot ko.

Nanginginig ang daliri ko habang nagta-type.

"Kuya, bukas ko na lang po ibibigay. Inaantok na po talaga ako."

Pinindot ko 'yung send bago ko pa mapag-isipan ulit.
Sandali lang ang pagitan bago dumating ang reply niya.

"*Fine*." Yun ang reply niya..

Isang salita.

Pero pakiramdam ko, hindi 'yon simpleng pagpayag.

Inilagay ko na 'yung phone sa bedside table, hinila ang comforter hanggang leeg, at pinilit kong ipikit ang mata.
Pero hindi ako mapakali.

Parang may naririnig akong mahinang yabag sa hallway kahit alam kong dapat tulog na lahat sa bahay.

Hanggang sa marinig ko 'yung-
klik
Nagmulat ako nang dahan-dahan.
'Yung pintuan ng kwarto ko-na sinigurado kong nilock ko kanina bago matulog-ay unti-unting gumagalaw.

Bumukas ito nang bahagya.
At doon ko siya nakita.
Nakatayo sa may pintuan.
Hawak sa kanang kamay niya ang isang susi.

Duplicate key.

"K-kuya..."

Hindi ko namalayan na napaupo na pala ako sa kama, napaatras hanggang sa sumandal ang likod ko sa headboard.
Yung puso ko, parang gusto nang lumabas sa dibdib.

Namumungay ang mga mata niya.
Halatang may tama na ng alak-pero hindi basta lasing na natitisod-tisod.
Matino pa rin ang tayo. Matino pa rin ang paghakbang niya papasok.

Parang kontrolado pa rin niya ang sarili...

"Sabi mo bukas na lang," mahina niyang sabi, pero may ngisi sa gilid ng labi.
“But I’m already here, Sabrina. Why wait for tomorrow?”

Umupo siya sa gilid ng kama.
Yung mattress, bahagyang lumubog sa bigat niya.

Iniaabot niya ang kamay.

"Akina 'yung gift mo."
Nahihiya akong lumapit bumangon, Yung titig niya kakaiba, nakakakilabot. Kinuha ko 'yung bag ko sa bedside table-'kinuha yung gift ko sa kanya
Iniabot ko ito sa kanya... pero bago pa tuluyang makuha niya sa kamay ko yun, hinawakan niya ang pulso ko.
Hindi basta hinawakan.
Hinila.

Napahinto ako sa paghinga nang mapasubsob ako at mapaupo sa tabi niya.

Malapit.
Masyadong malapit.

Nakita ko ang bahagyang pag-ngisi niya habang binubuksan ang gift.

'Yung maliit na box na may simpleng ribbon.

Tinanggal niya ito nang dahan-dahan, parang kahit simple Lang yung panyo na Yun, bumakas sa mukha niya ang kasiyahan..

"Thank you..." bulong niya.

Hindi ko na binigay 'yung dedication letter na nasa loob ng bag.

Nahihiya na akong ibigay yun.

Maya-maya, nagulat ako nang magsalita ulit siya, malamig at mababa ang boses.

“Dance for me, Sabrina. I want to see it.”
“Hindi,” bulong ko, paulit-ulit na umiling.

“K-kuya…” naluluha kong sabi, halos hindi na makahinga.

“You don’t want to… fine.”

Nakahinga ako nang maluwag — saglit lang. Hindi na niya ipinilit. Pero bigla siyang umayos ng upo, dahan-dahang tumuwid, Tumingin siya sa akin nang diretso, walang ngiti, walang galit na halata… pero may kung anong mas nakakatakot pa roon.

“Pwede mo bang bigyan ng halik si Kuya?”

Parang tumigil ang oras.
Yung puso ko, parang sasabog na sa dibdib ko — malakas, mabilis,

“Here lang… sa pisngi lang,” dagdag niya, boses na parang inaamo ako, pero may kakaiba sa ilalim na hindi ko maipaliwanag. Parang paalala na ‘wag akong mag-alala… pero alam kong mali ang lahat.

Tumingin siya sa akin nang diretso, mata na parang nakakita na ng lahat ng dahilan ko para tumanggi, pero hindi niya tinatanggap.

“*Okay lang ‘yan, Sabrina,”* bulong ng isip ko, parang sinusubukang kumbinsihin ang sarili ko. “*Wala ‘yan — kiss lang sa pisngi. Walang masama dun. Normal ‘yan. Hindi ‘yan… hindi ‘yan yung iba.”*

Oo nga naman.
Pisngi lang.
Kahit na alam kong hindi na simpleng hiling 'yon.

Umayos ako ng upo.

"T-tumagilid ka, Kuya..." sabi ko, boses na halos hindi na marinig.

Bahagya siyang yumuko.

Inilapit ang pisngi niya.

Yung amoy ng alak at cologne niya, nanunuot sa ilong ko.
Marahan akong lumapit.
Unti-unti.
Humawak pa ako ng konti sa laylayan ng damit niya, parang kinapitan ko lang.
Pero sa mabilis na galaw niya-
Hinawakan niya ang batok ko.
Malakas.
Matatag.
At biglang dumampi ang labi niya sa labi ko.

Nanigas ako.

Parang nawala ang hangin sa baga ko.
Inilagay ko ang kamay sa dibdib niya, pilit na itong itinutulak.
Pero mas lalo lang siyang dumikit.
Mas lalo pang dumiin ang halik at lumalim.
Mainit. Mapang-akit. Mapang-angkin.

Hanggang sa tuluyan na akong umiyak.

Tahimik.

Pero ramdam na ramdam.
Tumigil siya sa halik... pero hindi bumitaw.

Tumitig siya sa'kin-sa mga luha ko, sa nanginginig kong kamay..

Napailing siya.
Tinagilid ang leeg ko gamit ang daliri niya.
Lumapit ang mukha niya sa leeg ko... at bumulong..

"Hindi pa pwede ngayon, Sabrina..."

Gigil na gigil ang boses niya habang sinisinghot ang balat ko doon.
"Pero malapit na."

Tumayo siya.

Lumakad papunta sa pinto.
Bago lumabas, napatingin siya sa'kin ulit.
Mga mata niya, puno ng bagay na hindi ko kayang pangalanan..

"Thank you sa gift, Sabrina..."
"Iyon ang pinakamasarap na gift na natanggap ko."

Isinara niya ang pinto.
Pero pakiramdam ko, hindi talaga siya umalis.

Nandoon pa rin siya... sa loob ng isip ko.
Sa haplos na hindi ko na mabura.
Sa lasa ng labi niya na nanatili sa akin kahit natigil na ang halik.

Simula noon...
Hindi na ako masyadong lumalapit kay Kuya.

Hindi na rin ako nagpapagawa ng assignment sa kanya.

Hindi na ako humihingi ng tulong kahit nahihirapan ako sa Math o sa Science.

Sobrang iwas talaga.

Para bang bawat hakbang papalapit sa kanya ay nagbabalik sa gabi 'yon-sa haplos sa batok ko, sa init ng labi niya, sa bulong na. "*Hindi pa pwede ngayon, Sabrina..."*

At alam kong tama ang ginagawa ko.
Kailangan kong lumayo.
Kailangan kong dumistansya.
Pero hindi rin naman siya lumapit pa.
Parang pinipigilan niya rin ang sarili.
Mas madalas na siyang nasa suite niya.

Hanggang sa bumukod siya.
Para bang umiiwas din siya.
Bihira ko na siya Makita.
At sa totoo lang... malaking tulong 'yon sa'kin.

Mas madali akong makahinga kapag wala siyang naroon.

Mas madali akong makapagkunwaring walang nangyari, inilihim ko yun wala akong sinabihan..

Hanggang sa lumipas ang tatlong taon.
Tatlong taon ng pag-iwas.
Tatlong taon ng pagiging "mabuting kapatid" sa harap ng pamilya.
Tatlong taon ng pagtatago ng lihim.

Happy eighteenth birthday, Sabrina...
Malambing na sabi ni Mommy nang umagang 'yon.

Napangiti ako nang maramdaman ang biglaang liwanag sa kwarto.
Pumasok sila-si Mommy Zamara at si Daddy Asmodues..

May bitbit silang cake.
Chocolate na may vanilla frosting.

Sa ibabaw, may nakalagay na kandila: 18.

Napaupo ako sa kama, kagigising ko Lang, habang si Mommy ay lumapit para halikan ako sa noo.

"Dalaga kana talaga..."

Tumawa ako.

Pero sa likod ng tawa na 'yon, may kakaibang haplos sa dibdib ko.

Eighteen na ako.

Legal na.

Pero napatigil ang ngiti ko
Dahil nang tingnan ko ang pintuan-nakaawang
Nandoon siya.
Si Kuya.
Nakatayo sa may pintuan, nakasandal, arms crossed.

Mas lalong lumaki, mas lalong tumikas at mas lalong kumisig.. pansin kong dumami din ang mga tattoo nito..lalaking lalaki ang dating, mas malalim ang titig, pero 'yung mga mata... pareho pa rin.

'Yung namumungay na tingin na hindi ko makakalimutan kahit kailan.

16

Happy eighteenth birthday, Sabrina...
Malambing na sabi ni Mommy nang umagang 'yon.

May cake. Chocolate with vanilla frosting. 18 candles...

Pero nang tingnan ko ang pintuan—nakaawang.
Nandoon siya.
Si Kuya Alejandro.
Nakasandal, arms crossed.

Mas lalaking lalaki, Mas malaki, Mas makisig. Mas maraming tattooed. Mas matalim ang titig.
Pero 'yung mga mata... pareho pa rin.
Namumungay. Nakakakilabot.

Lumakad siya palapit.
"Andito ang Kuya Alejandro mo para igreet ka," sabi ni Mommy.

Lumapit siya.

Napapitlag ako nang yumuko siya, hinawakan ang batok ko...

At dinampian ako ng halik sa noo.
"Happy birthday, Sabrina..."
Mahina. Malalim.

Napapikit ako. Napadilat.

*Huwag kang mag isip ng masama, Sabrina..*sabi ko sa sarili ko
Three years na... baka nagbago na siya.
Ngumiti ako, pilit.

"S-salamat, Kuya..."

"Tara na sa baba at mag-breakfast na, Sabrina. Mamayang gabi ang party mo, kaya makakapag-beauty rest ka pa."

Malambing na sabi ni Mommy Zamara habang hinahagod ang buhok ko.
Ngumiti siya nang tipid, pero ramdam ko 'yung excitement niya para sa araw na 'to.

Si Daddy Asmodues naman... seryoso lang ang tingin sa'kin. May tipid na ngiti sa labi, pero may kung anong bigat sa mga mata niya.

Parang may iniisip.

Napapansin ko rin na napapatingin siya kay Kuya Alejandro—na nakatitig lang din sa'kin.

Hindi kaya... may alam si Daddy sa ginagawa sa'kin ni Kuya?

Biglang nagsalita si Daddy, boses na mababa pero matigas.

"Let's talk, Alejandro."
Rinig ko 'yon habang paalis na siya sa kwarto. Nauna nang lumabas si Daddy, sumunod naman si kuya..

Pagkaalis ni Kuya, napahinga ako nang maluwag. Parang nabawasan bigla 'yung bigat sa dibdib ko.

Ngumiti na ako kay Mommy. Sabay kaming bumaba.

Pagbaba namin sa sala, wala sila Daddy. Pero ilang minuto lang, bumukas ang pinto ng opisina.

Lumabas sila. Una si Daddy, seryoso pa rin.

Sa likod niya si Kuya... ngising-ngisi.
Hindi ko alam kung bakit, pero parang masaya siya. Sobrang saya na nakakakilabot..

Ano kayang pinag-usapan nila?

Umupo na sila sa dining table. Si Mommy, nakangiti pa rin.

"Naku, Alejandro... mag-asawa ka na. Baka maunahan ka pa ni Sabrina. Ang daming manliligaw ng kapatid mo."

Tumawa si Mommy nang mahina, parang biro lang...

"Mommy..." nahihiya kong sabi, pisngi ko namumula.

Pero bigla akong napatingin kay Kuya.
Dumilim ang mga mata niya.
Bigla.
Parang nawala 'yung ngiti sa labi niya. Napalitan ng malamig na titig. Parang may dumaan na dilim sa mukha niya.
Hindi niya nagustuhan 'yung sinabi ni Mommy.

Manliligaw..

'Yung salitang 'yon parang trigger sa kanya.

Napalunok ako. Bigla akong nawalan ng gana sa breakfast.

Si Mommy, hindi napansin. Nagpatuloy siya sa pagkukwento tungkol sa party mamaya—cake, guests, dress ko, Kung sino ang mga makakasayaw ko.

Pero ako... Nakikiramdam lang kay Kuya.
Alam kong Ganun din siya sa'kin.
Hindi na siya ngumingiti.

Nanginginig ang kamay ko habang hawak ang kutsara.

Three years na ako umiiwas. Bakit parang mas lumala pa 'yung titig niya ngayon?

Si Daddy naman, tahimik lang. Paminsan-minsang napapatingin sa'min dalawa..

Parang may alam talaga siya.

Pero hindi niya sinasabi.

KINAGABIHAN..

Hindi sa pagmamalaki, pero matapos ang tatlong taon bilan pagiging tahimik at masunuring anak, matapos ang bahay at school Lang talaga... ganap na dalaga na talaga ako..

Sa harap ng full-length mirror sa kwarto ko, hindi ko maiwasang mapailing nang bahagya sa sarili ko. Yung katawan ko, mas naging defined na—hourglass figure na talagang lumabas nang maayos. Maliit na baywang na cinched nang perpekto ng fitted bodice ng gown, malapad na balakang na lumalabas sa dramatic balloon skirt, at dibdib na sapat para magmukhang elegant at feminine nang hindi over.

Yung tatlong taon na 'yon, parang naghanda ang katawan ko para sa moment na 'to, mas curvy, mas confident, mas... noticeable.

At totoo 'yung sinabi ni Mommy kanina sa breakfast.
Kabilaan na talaga ang manliligaw ko.

Sinabihan na din ako ni mommy tungkol sa Pinag-uusapan na raw nila Tito Azrael at ni dad 'yung arranged marriage. Sa isa sa kambal ni Tito Azrael... si Eros. Perfect match daw para sa pamilya. Business alliance.

Itsura ko ngayon sa debut gown:
Yung balloon gown ko, blush pink pa rin na may subtle pearl shimmer—parang nag-iilaw nang bahagya kapag natatamaan ng light. Sweetheart neckline na may off-shoulder sheer tulle straps na puno ng delicate lace at scattered crystals, parang bituin na nagkalat sa balikat at dibdib ko. Fitted sa upper body para ma-highlight 'yung hourglass shape: cinched waist na sobrang liit kumpara sa flared balloon skirt na sobrang puffy at voluminous—layers ng tulle at organza na nagbibigay ng princess-like volume, parang cloud na lumulutang sa sahig. May light train sa likod na humahaplos sa carpet kapag naglalakad ako, at 'yung buong skirt, sobrang dramatic na kapag gumagalaw ako, lumalaki at lumulutang pa lalo, perfect para sa entrance sa grand staircase.

Buhok ko, loose waves na cascading hanggang mid-back, may side-swept bangs na bahagyang tumatakip sa mata para mas mysterious at sultry ang dating. Makeup: dewy glowing skin, soft rosy blush, long curled lashes, at glossy pink lips na may hint ng nude undertone—natural pero elevated, para magmukhang fresh at radiant.

Pagtingin ko sa salamin, parang hindi na 'yung Sabrina na masyadong inosente at mahina. Parang... isang babaeng handa nang harapin ang mundo.

Biglang may pumasok..nagkatitigan pa Kami sa salamin..

"K-kuya.."

Napalunok ako. Hinawakan ko 'yung skirt ko nang mahigpit.

Pumasok siya, naka-black tux, crisp, tall, at 'yung titig... diretso sa'kin. Dumilim ulit 'yung mga mata niya nang makita 'yung itsura ko, pero this time may halong something else paghanga, gigil, at possessive hunger.

"K-kuya----- baka pumasok si mommy!" Bigla kong sabi dito, parang panakot na din.

Kaso balewala..

Lumakad siya palapit. Hinawakan niya ang dulo ng train ko, hinaplos nang mahina habang tinititigan ako mula ulo hanggang paa.

"Ang ganda mo... sobra," bulong niya, boses na husky at mababa.

"Parang hindi kana 'yung bata na kilala ko. Dalaga kana talaga, Sabrina.."

Napaatras ako ng konti, pero 'yung balloon skirt, parang nagiging barrier na hindi effective—lumalaki pa lalo sa pagitan namin.

"Kuya... tara na sa baba," mahina kong sabi, pilit pinapakalmahan ang tibok ng puso dahil sa takot dito at ang sitwasyon..

Ngumiti siya nang tipid—yung ngiti na nakakakilabot.

"Oo. Pero tandaan mo, Sabrina..." lumapit siya sa tenga ko, mainit yung hininga niya dumampi sa balat ko. " Lahat ng magtatangkang lalapit sayo at magpapakita ng interest dadaan muna sakin, katulad ng sinabi mo dati."

Dahan-dahang dumampi ang kamay niya sa bewang ko—malapit sa cinched part ng gown ko, kung saan sobrang liit ng baywang ko kumpara sa flared balloon skirt. Parang sinadya niya 'yung haplos na 'yon, parang natutuwa siyang tignan kung gaano ka-perfect ang hugis ko ngayon matapos ang tatlong taon.

Hindi ko inaasahan ang sumunod niyang ginawa...

Walang paalam. Walang pasabi.
Bigla niyang hinila ako palapit, isa sa mga kamay niya sa batok ko, 'yung isa pa sa bewang—malakas, mapang-angkin.

Tapos... isang halik na nakakalunod. Mainit, malalim, parang lahat ng pinigilan niya sa loob ng tatlong taon, nilabas niya sa isang saglit na 'yon.

Pilit ko siyang tinutulak sa dibdib, kamay ko sa crisp tuxedo niya, pero mas lalo pa niyang hinigpitan ang yakap. Yung labi niya, hindi basta hinahalikan—parang sinisipsip ang hininga ko, parang gusto niyang lunukin ako buo.

Ramdam ko 'yung init ng katawan niya laban sa akin, 'yung amoy ng cologne na pamilyar na nakakakilabot para sakin.

Hanggang sa...

Saktong may pumasok.
"Alejandro."

Boses ni Daddy. Mababa. Matigas.

Bigla akong napaatras nang bitawan niya ako. Halos natumba ako sa heels ko, pero mabilis akong nakahanap ng kakampi.

Tumakbo ako palapit kay Daddy, nagtago sa likod niya—parang bata na natatakot. Hawak ko ang damit

niya sa likod, nanginginig ang mga kamay ko.

Pero... walang reaction si Daddy.
Hindi siya galit. Hindi siya sumigaw. Hindi niya pinagalitan si Kuya..

Sa halip, tumingin lang siya kay Kuya nang diretso, parang normal lang na usapan.

"Alejandro, wag mong sirain ang party ni Sabrina. Pinaghandaan 'yon ng ina mo."

Pumikit ako nang mahigpit. *Ano 'to? Bakit ganito?*

Tapos, sinabi niya 'yung mga salitang 'yon na parang kutsilyo sa dibdib ko.

"Kung gusto mo talaga siya... huwag muna ngayon."

Gulat akong napatingin kay Daddy. Napaurong ako ng isang hakbang, halos hindi makapaniwala sa narinig.

Parang... alam na ni daddy, Matagal na.
Parang... hinintay lang niya 'yung tamang timing.

Si Kuya, tumigil naman. Hindi siya nagalit. Hindi siya nag-defend. Sa halip, ngumiti siya nang tipid—yung ngiti na parang nanalo na siya sa laro na hindi ko alam na nilalaro namin.

Tumingin siya sa'kin, mata na puno pa rin ng apoy.

"Tama ka, Dad. Hindi ngayon."

Lumakad siya palapit sa amin, pero hindi na siya lumapit sa'kin. Dumaan lang siya sa tabi ni Daddy..

"Enjoy the party, Sabrina. Mamaya na lang tayo mag-usap... nang maayos."

Lumagpas siya. Pero bago tuluyang lumayo, bumulong siya nang sapat para marinig ko lang.

"Walang arranged marriage na makakapigil sakin, Sabrina..."

Naiwan kaming dalawa ni Daddy.
Tahimik.
Ako, nanginginig pa rin. Hindi ko alam kung galit, takot, o... confused.

"Daddy..." mahina kong tawag.

"Ano po 'yon?"

Tumingin siya sa'kin, pero hindi niya ako sinagot..tumango Lang Ito at lumabas na..

17

Nanginginig ang mga kamay ko nang buksan ko ang pinto ng kwarto ko. Parang biglang lalong lumamig ang hangin sa hallway.. Ang ingay mula sa baba-tawa, musika, clinking ng baso-parang malayo na, muffled, parang nasa ibang mundo.

Pigil na pigil kong umiyak... pero hindi ko na talaga kinaya.

Alam ni Daddy Asmodeus ang ginagawa sa'kin ni Kuya. Alam niya kung paano ako tratuhin-ang mga salitang parang yakap pero may talim, ang mga titig na masyadong mabigat para sa isang kapatid. Pero wala siyang ginawa.

Parang normal lang. Parang ayos lang lahat.

Ngayong debut ko-

Marahan akong bumaba sa hagdan. Bawat hakbang, parang hinihila pababa ang dibdib ko. Rinig ko ang palakpakan ng mga bisita, ang paghanga sa mga mata nilang kumikislap sa ilaw ng chandelier. Para sa kanila, isa akong prinsesang ipinagdiriwang ang ikalabing walong kaarawan.

Pero sa loob ko, may basag.

Ngumiti ako-yung ngiting pinagpraktisan ko sa salamin. Tahimik, perpekto, walang bahid ng luha. Hindi nila alam na sa bawat palakpak, may kirot na sumasabay. Hindi nila alam na ang korona sa ulo ko ay mabigat, at ang bestida-parang kulungan.

At doon ko siya nakita.

Nakatayo si Kuya sa gilid, nakasandal, may pamilyar na ngisi sa labi-yung ngising alam kong para lang sa'kin. Hindi siya pumapalakpak. Hindi niya kailangan. Kinikilabutan ako sa titig niya..

Humigpit ang hawak ko sa railings.

Huminga ako nang malalim.

Debut ko 'to, bulong ko sa sarili ko. Akin 'to.

At kahit nanginginig ang tuhod ko, tinuloy ko ang pagbaba-hindi para sa kanila, kundi para patunayan sa sarili ko na kahit kabado ako, marunong pa rin akong tumayo.

Mas gugustuhin ko pang tanggapin kung may arranged marriage man sa anak ng kaibigan ni Daddy. Mas gusto ko 'yon.

Walang palihim na tingin, walang mga salitang may ibig sabihin na hindi ko hiniling.

Walang Kuya.

Mas ligtas 'yon-kahit pa hindi ko mahal. Mas totoo 'yon-kahit pa tahimik lang.
Habang nakatayo ako sa gitna ng engrandeng hagdan, napagtanto kong kailangan kong tanggapin ang arrange marriage Doon sa eros na yun.

Natatakot na akong manatili sa isang bahay kung saan may taong nakakaalam ng lahat ng nangyayari... pero piniling manahimik at kunsintihin nalang, katulad ni daddy..

Kung ipagpapalit man ako bilang kasunduan, pipiliin ko 'yon. Dahil kahit pa itali ako sa isang pangalang hindi ko kilala, may hangganan.

May distansya. May respeto.

At sa unang pagkakataon sa gabing 'yon, may isang bagay akong malinaw na gusto-
Hindi ang pagmamahal.
Hindi ang pag-unawa ang kailangan ko.

Kundi ang makalaya.

Saglit kaming nagkatitigan ni Dad. May lambing sa mga mata niya-hinawakan niya ako at isinayaw.

Hindi siya nagsasalita. Tahimik lang siyang sumabay sa musika, hawak ang bewang ko nang maingat.

Pagkatapos ng unang ikot, biglang nagpalit ang musika-mas mabagal, mas malalim. Yung 18 roses portion na nagsisimula na. Ang unang lalaki na lumapit...

si Kuya Alejandro.

Ipinasa ako doon ni Dad ng maingat.

Walang salita.

Walang pag-aalinlangan. Yung kamay ni Daddy sa bewang ko, dahan-dahang lumipat sa kamay ni Kuya Alejandro-mainit, malaki, at siguradong hindi na bibitaw.

Kinilabutan ako sa klase ng titig ni Kuya.
Hindi 'yung titig na galit, hindi rin 'yung titig na malambing. Parang titig ng tao na alam na niya ang lahat ng susunod na mangyayari, at nasisiyahan siya roon.

Yung mga mata niya, namumungay pa rin tulad ng dati, pero ngayon may lalim -kung titingnan mo nang matagal, parang nakakakilabot yung kahulugan.

Pagnanasa.

Pero bakit sakin, magkapatid kami..

Yung paghawak niya sa'kin, hindi basta hawak. Parang sinasakop.

Inilapit niya ng husto ang katawan niya sa'kin. Halos wala nang espasyo sa pagitan namin. Yung init mula sa dibdib niya, dumadampi agad sa dibdib ko kahit may makapal na tela ng gown. Ramdam ko ang tibok ng puso niya-mabagal, malakas, kontrolado.

Halos tingalain ko siya sa tangkad niya. Mas matangkad na siya kaysa sa naalala ko. Mas lalong lumaki. Mas... nakakatakot na makisig. Yung black tux, parang second skin sa katawan niya-pinapakita ang broad shoulders, ang defined na dibdib, ang makitid na baywang na nagiging base ng malakas na balakang. Yung mga tattoo sa leeg at sa likod ng kamay niya, sumisilip pa rin kahit naka-sleeve.

Parang pinabatang daddy Asmodues na Siya ngayon..

Ang makisig at matikas niyang katawan, ramdam ko sa ilalim ng mga palad ko na nakapatong sa dibdib niya. Hindi ko sinasadyang idiin ang mga daliri ko roon-siguro para magbalanse, siguro para itulak siya palayo.

Dahil napakalapit niya.

Pero hindi ko magawa. Parang may magnet sa pagitan namin, at ako 'yung hindi makagalaw.

Naramdaman ko ang bahagya niyang pagpisil sa bewang ko.

Hindi malakas. Hindi masakit. Pero sapat na para maramdaman ko 'yung lakas niya-'yung kontrol. Yung mga daliri niya, malalim ang pagkaka-embed sa cinched part ng gown ko, kung saan sobrang liit ng baywang ko kumpara sa flared balloon skirt.

Hindi ko maiwasang mapapikit nang bahagya. Yung hininga ko, biglang nagiging mababaw. Ramdam ko ang amoy niya-yung cologne na matagal ko nang iniwasan, pero ngayon bumabalik na parang lason.

"Relax, Sabrina," bulong niya, boses na mababa, husky, dumadampi sa tenga ko.

"Hindi naman kita kakainin... dito."
Pero yung paraan ng pagkakasabi niya, parang biro lang kung may makakarinig, pero sakin hindi. May pangako roon. May babala.

Nagsimula ulit ang musika-mas mabagal na waltz, para sa amin. Yung mga bisita, bumalik ang bulungan, nagpapalitan ng tingin. Si Mommy, nakangiti pa rin pero parang unti unting nawawala ng bahagya.

Si Daddy, bumalik na sa gilid, hawak ang baso, titig sa malayo na parang wala lang nangyayari.

Pero may nangyayari.

Habang sumasayaw kami, hinigpitan niya ang hawak sa bewang ko. Yung isa niyang kamay, nasa likod ko na-malapit sa ibaba ng gulugod ko, kung saan nagsisimula ang curve ng balakang. Hindi niya hinahaplos. Hinahawakan lang. Pero 'yung init ng palad niya, tumatagos sa tela ng gown.

"K-kuya...."

"Alam mo ba," bulong niya ulit, mukha niya malapit na malapit sa pisngi ko, "kanina pa kita tinititigan habang sinasayaw ka ni Dad. Parang... gusto tuloy kitang isama sa suite ko ngayon."

Napalunok ako. Hindi ko sinagot.

"Para siguraduhin kung nagpapakabait ka ba talaga, Sabrina." Pisil ulit sa bewang-mas bahagya, pero mas may diin.

"Dahil kahit saan ka pumunta, kahit kanino ka ipakasal.... Sa'kin ka parin, little sister..."

Nanginginig na naman ang mga kamay ko sa balikat niya. Gusto ko na siyang itulak. Gusto kong tumakbo. Pero hindi ko magawa.

Kung mananatili ako rito, kung susunod ako sa takot, matatalo ako.

Pero kung lalaban ako-kahit pa sa maliit na paraan-maaaring magbago ang lahat.

"Eye on me, Sabrina..." bulong niya, boses na mababa at mabagal, parang haplos na may kuryente.

Hindi ko siya sinunod agad. Nanatili ang tingin ko sa dibdib niya, sa crisp black tux na halos sumisilip ang balangkas ng dibdib niya sa bawat paghinga. Gusto kong iwasan ang mga mata niya-kasi kapag nagkatinginan kami, parang nawawala ang lahat ng hangganan.

Kaya muli niyang pinisil ang bewang ko.
Hindi malakas. Pero sapat na para maramdaman ko 'yung diin ng bawat daliri niya sa pinakaliit na parte ng katawan ko. Yung cinched waist ng gown.

"I said eye on me," ulit niya, mas mababa pa ang boses ngayon, halos dumikit na sa labi ko. "Gusto mo bang halikan kita dito?"

Napalunok ako.

Malakas. Narinig ko pa mismo ang tunog nito sa leeg ko. Yung puso ko, tumitibok nang parang sasabog na. Ramdam ko ang init sa pisngi ko, sa dibdib ko, sa lahat ng parte na hawak niya.

At doon, unti-unti akong tumingala.
Dahan-dahan. Parang bawat sentimetro ng pag-angat ng ulo ko, may binabawas na depensa.
Hanggang sa magkatinginan na kami nang diretso.

Yung mga mata niya... namumungay pa rin, pero ngayon puno na ng apoy. Hindi galit na apoy. Yung uri ng apoy na parang gusto kang sunugin nang dahan-dahan, para maramdaman mo muna ang init bago ka tuluyang mawala.

"Yan," sabi niya, ngiti na tipid pero puno ng tagumpay.

"Ganyan nga... masunurin ka pa rin hanggang ngayon, nakakatuwa naman.."

18

Natapos na ang sayaw namin ni Kuya.

Ang musika, unti-unting humina hanggang sa halos marinig ko na lang ang sarili kong paghinga. Yung palakpakan mula sa mga bisita.

Hinintay ko na bitawan niya ako, pero hindi agad yun ang nangyari. Nanatili muna ang kamay niya sa bewang ko nang ilang segundo pa.

At doon lumapit si Eros.

Naka-black tux din siya, pero mas simple kumpara kay Kuya-walang sobrang dramatic na fit, walang tattoo na sumisilip, walang ganung intensity sa presensya. Pero may something sa kanya na kalmado. Parang tubig na malalim, hindi mo alam kung hanggang saan ang lalim hangga't hindi ka lumubog.

Paglapit niya, tumigil siya sa harap ko. Hindi agad nagsalita. Una, tumingin siya sa'kin-mga mata niya, kulay gray, malinaw, walang tingin na katulad ng tingin ni kuya, nakatitig pero hindi sa paraang possessive. Parang kinikilala niya ang presensya ko.

Tapos, nagkatitigan sila saglit ni Kuya.
Hindi mahaba. Mga limang segundo lang. Pero sapat na para maramdaman ko ang biglaang bigat sa hangin sa pagitan nila.

Si Kuya, mukha niya walang emosyon. Pero nakita ko 'yung paano umigting yung panga niya nang bahagya. Yung mga mata niya, dumilim nang kaunti-hindi pinahalata.

Si Eros naman... hindi umiwas. Tumingin siya pabalik kay Kuya nang diretso, walang takot, pero may hamon.

Walang salita. Walang salita talaga. Pero ramdam ko 'yung tensyon-parang dalawang lobo na nagkatinginan sa gitna ng kagubatan, hindi pa nag-aaway, pero alam na nilang pareho na may darating na sagupaan.

Tapos, si Eros ang unang gumalaw.
Tumingin siya sa'kin ulit. Ngumiti siya nang tipid-yung tingin niya may init na ngayon.

"May I have the dance?"

Hindi sumagot si kuya.

Napalunok ako

Ramdam ko ang titig ni Kuya mula sa gilid- Ramdam ko rin ang mga mata ng iba-si Mommy na biglang tumigil sa pagkukuwento, si Daddy na nakatayo nang tuwid na parang nagbabantay, mga kaibigan na nagbubulungan.

Tinitigan lang niya si Eros-walang kurap, malamig, nakakasakal-hanggang sa napahinga ito nang malalim.
Tapos, dahan-dahan niya akong binitawan.

Hindi yung bitaw agad. Parang sinadya niya pang maramdaman ko muna ang pag-alis ng init ng palad niya bago tuluyang inalis. Tumingin siya sa'kin nang isang beses pa-diretso, walang ngiti,

Hanggang sa lumakad siya palayo, pero hindi siya nawala sa paningin ko. Umupo siya sa table malapit samin, naka-cross arms, titig na titig parin sa direksyon namin, parang nag babantay.

Sinimulan na akong hawakan ni Eros para isayaw.

Tumingala ako sa kanya.

Ngumiti siya-hindi basta ngiti, kundi yung parang may ibig sabihin.

"I never imagined my future wife would be this beautiful."

Bahagya akong namula.

Gwapo si Eros-makisig, matangkad, at malakas ang dating.

Namumula akong umiwas ng tingin...
pero hindi ko napigilang dumako ang mga mata ko sa mesa ni kuya.

Madilim ang titig niya.

Kuyom ang kamao.

Nakapako ang tingin sa amin.

Bigla akong nagtago sa dibdib ni Eros-sakto ang tangkad niya para makakubli ako.

Narinig ko pa ang mahinang bulong niya,
"Want me to hug you?"

Hindi ako nakasagot.

Pero kusa niya akong kinabig-mahigpit..

THIRD POV..

Mula sa mesa, nakita niya ang lahat.
Ang kamay ni Eros sa bewang ni sabrina.
Ang paraan ng pagyuko ni sabrina-hindi dahil sa hiya, kundi dahil may iniiwasan.

Kumuyom ang kamao niya.

Hindi Lang dahil sa selos lang-kundi dahil may umaangkin sa isang bagay na matagal na niyang binabantayan.

Nang itago nito ang sarili nito sa dibdib ni Eros, bahagya siyang huminga nang mabigat.

So that's how you choose to hide,
tahimik niyang nag isip.

Hindi siya tumayo.

Hindi rin siya nagsalita.

Pero sapat na ang titig niya-
madilim, mabagal, parang banta.
Hindi pa tapos ang gabing Ito.
At lalong hindi pa siya tapos kay Sabrina.

Marahan niyang ininom ang whiskey na nasa mesa niya.

Tahimik lang, pero ramdam na ramdam ang init sa paligid niya.

Mayamaya, nagpalit na ng kasayaw si Sabrina.

Tuwing nagpapalit siya, mas lalong nangingitngit ang loob ni Alejandro.

"Fuck...", napabulong niya, habang pinipigilan ang sarili na hindi lang basta tumitig.

Napansin niyang nakikipag-usap si Sabrina sa kasayaw nitong si Ismael-ang kakambal ni Eros. Ngumiti pa ito, at ramdam ni Alejandro kung gaano niya kinainis ng simpleng eksenang iyon.

Mabilis niyang tinungga ang whiskey sa baso niya. Masama ang titig niya sa harap.

Hindi lang simpleng selos-parang nagbabanta.

Mayamaya, umupo si Asmodues sa tabi niya.

"Son..."

Tumingin lang siya sa ama at muling bumalik ang tingin Kay Sabrina.

"Pwede mo siyang isama sa suite mo mamaya... pero hintayin mo munang umakyat ang ina mo," sabi ni Asmodues.

Ramdam ni Alejandro ang bahagyang ngisi sa mukha ng ama-pabor talaga sa kanya, at nagdulot ng kakaibang init sa loob niya.

Tumingin si Alejandro kay Sabrina.
kasayaw pa rin Ito ni ismael.

Bawat ngiti niya, bawat galaw, parang simpleng inosente sa kanya-pero para kay Alejandro, parang tahimik na hamon.

Napikit siya saglit, pinipigilan ang sarili na hindi basta kumilos.
Dahan-dahan siyang huminga, at unti unting napapangisi-

Iniisip ni Alejandro kung ano ang puwede nilang gawin ni Sabrina sa suite niya mamaya.

Alam niyang iiyakan na naman siya nito pero wala na siyang pakealam pa.

Ang bawat detalye, bawat posibilidad, umiikot sa isip niya-hindi basta dahil sa kagustuhan, kundi dahil gusto niyang maramdaman niya rin ang bawat sandali kasama si Sabrina.

Tatlong taon. Tatlong taon niya itong iniwasan.

Bumukod siya dahil dito...

Dahil baka hindi na niya mapigilan ang sarili, at tuluyan na niya itong angkinin.

Bawat galaw nito, bawat tingin ni Sabrina, bawat ngiti... parang paalala kung gaano katindi ang nararamdaman niya, at kung gaano siya nakatayo sa bingit ng pagpapabaya sa sarili.

Ngunit pinipilit niyang kontrolin ito-
Wala ng makakapigil mamaya sa kanya... dahil nasa legal age na si Sabrina. Pwede na niyang maging kanya talaga ang dalaga.

Bibigyan niya si Sabrina ng regalo-isang regalo na hindi niya malilimutan kailanman.

At habang iniisip iyon, ramdam niya ang init sa dibdib niya, isang halo ng pagnanasa, proteksyon, at tahimik na kapangyarihan-lahat nakatuon sa iisang tao, kay Sabrina Lang.

19

Malalim na ang gabi, pero may mga bisita pa rin sa ibaba—naroon pa ang mga kaibigan ni daddy. Lumapit ako kay mommy para magpaalam na aakyat na.

Pumayag naman siya, may bahagyang pagod sa ngiti.

Napansin ko ring wala na si kuya.
Mukhang umalis na.

Kaya kahit paano… nakahinga ako nang maayos.

Pag-akyat ko at pagbukas ko ng pinto ng kwarto, napangiti ako nang makita ang tambak na mga regalo sa gilid ng kama ko.

Excited akong buksan ang mga iyon, isa-isa—

Pero Dahil malaki ang gown ko, kumuha muna ako ng nightdress at nagpalit, saktong paglabas ko ng banyo, biglang bumukas ang pinto ng veranda.

Nanlamig ang buong katawan ko, nang makitang
Nandoon si kuya.

Buti naman at umakyat ka na, malamig niyang sabi, habang papasok.

“K-kuya…”

Tumango lang ito at napangisi
Dumako ang tingin niya sa mga regalong nakahilera sa tabi ng kama.

Tahimik. Mabagal.
Pagkatapos, bumaling siya sa akin.

“Ang dami mong natanggap,” sabi niya sa wakas.

“Mukhang masaya ang lahat para sa’yo… sa baba, at masaya din ako dahil dalaga na ang little sister ko..”

Humakbang siya palapit—

“Come here?”

Bahagya siyang ngumiti at umupo sa kama ko, tinapik ang lap niya

“kumandong ka kay kuya...”utos niya

Ang kwarto ay biglang naging tahimik na tahimik.

Kami lang dalawa. At ang paghinga namin na hindi na pare-pareho ang ritmo.

Nakatayo pa rin ako malapit sa kama.
Ang mga kahon, ang mga regalo—nawala sa priority.

Ang nasa harap ko lang ngayon ay si kuya, nakaupo sa gilid ng kama ko, legs slightly apart, kamay niya nakapatong sa hita niya na parang naghihintay ng tamang oras.

“Kumandong ka kay kuya…”
Ulit niya.

Isang beses lang.

Pero ‘yung boses niya—mababa, kalmado, pero may kapangyarihan na parang hinila na ako kahit hindi pa ako gumalaw.

Tumingin ako sa pinto.

Parang yun yung natitirang pag asa ko ‘yun—ang tanging paraan para makalabas sa kwartong biglang naging masyadong maliit para sa amin dalawa.

Akmang aatras ako, paunti-unti, paurong na parang natatakot na kapag gumalaw nang mabilis ay mas lalo siyang magagalit.

Pero sa isang iglap, tumayo na siya.
Mabilis. Sa isang segundo, hawak na niya ang pulso ko— Parang hawak ng may-ari sa bagay na hindi niya gustong mawala

Tumaas ang tingin ko sa mukha niya.
Hindi siya ngumingiti na parang masaya.
‘Yung titig niya… parang gutom na matagal nang naghihintay, pero may kontrol pa rin.

“K-Kuya…” umiiyak na ako, halos hindi na makapagsalita nang maayos. Nanginginig ang boses ko, nanginginig ang buong katawan ko.

“Pa… paalisin mo na ako, please…”

Tumingin siya sa’kin nang diretso. Mga matang malamig pero puno ng apoy na hindi ko maintindihan. Hinila niya ako palapit—hindi marahas, pero walang lusot, sapilitan niya akong pinaupo sa kandungan niya.

“Simula ngayon,” sabi niya, boses na parang utos pero may lambing na nakakakilabot,

“Masanay ka nang tawagin akong Alejandro lang, Sabrina.”
Umiling ako nang paulit-ulit. Mabilis, desperado.

“Hindi… hindi ko kaya…” bulong ko, habang tumutulo ang luha ko sa kamay niyang nakahawak pa na sa bewang ko.

“Natatakot na ako…Kuya... takot na takot na ako sa’yo…”

“Natatakot ka?” tanong niya, halos bulong na rin. Pero may ngiti sa labi niya—maliit, mapanganib, pero parang may satisfaction.

“Say my name, sabrina.”

Napatingin ako dito. Parang natutunaw ang tuhod ko sa titig niya. Ramdam ko ang init ng kamay niya sa balat ko, ramdam ko rin ang tibok ng puso ko na parang sasabog na.

Dahan-dahan niyang inangat ang kamay niya.

Una, hinawakan niya ‘yung dulo ng buhok ko na nahuhulog sa pisngi.

Pagkatapos, hinayaan niyang dumulas pababa ang daliri niya sa gilid ng leeg ko.
Bahagya lang.

Pero ‘yung haplos na ‘yon… parang sinisindi ang lahat ng nerve ending sa katawan ko.

“Bakit nanginginig ka?” tanong niya, halos bulong na.

Pero alam naming pareho na hindi ‘yon dahil sa lamig.

Hindi ako sumagot.
Hindi ko kaya.
Tikom lang ang bibig ko
Ang lalamunan ko parang may bara.
Inayos niya ang upo ko, para lang akong bata sa laki ng katawan niya,
Pagkatapos, hinila niya ako paharap na ang kandong sa kanya.
Legs ko sa magkabilang gilid ng balakang niya.

Ang damit ko—‘yung manipis na nightdress—biglang parang wala nang silbi.
Nararamdaman kong may nauupuan akong matigas sa ilalim ng pants niya.
Solid.
Handa.
At sigurado akong malaki yun.

Nagkatinginan kami, ngumisi Ito..

Itinaas niya ang isang kamay sa likod ko, hinawakan ang batok ko.
Tumingin siya sa labi ko.
Matagal.
Parang binibilang ang segundo bago siya magdesisyon.

“Say my name, sabrina?” utos niya ulit, pero ngayon mas malapit na ang mukha niya.

Halos magkadikit na ang ilong namin.
“Say it, sweetheart?”

Nanginginig ang labi ko nang sundin Ito.

“A-alejandro…” subok ko, halos hindi marinig. Parang sinusubukan ko kung kaya ko ngang sabihin nang walang “Kuya”.

Tumigil siya. Parang nasiyahan siya sa narinig.

“Goodgirl...” bulong niya.

“Ulitin mo ulit. Dahan-dahan. Tingnan mo ako habang sinasabi mo..”

Nanginginig parin ang labi ko. Luha na tumutulo sa pisngi ko.

“A… Alejandro…”

Lumawak ang ngisi niya..tapos yung labi niya ay dumampi sa gilid ng labi ko.

Hindi halik.

Sapat para maramdaman ko ‘yung init ng hininga niya sa balat ko.
At doon ko naramdaman—
na kahit anong sabihin ko, kahit anong gawin ko…
hindi ako makakaalis sa kandungan niya hangga’t hindi niya mismo pinapayagan.

"Gusto mo bang malaman kung ano ang regalo ng Kuya mo sa’yo?"
Mahina pero mabigat ang boses niya habang nakatitig sa’kin. Parang may kuryenteng dumaloy sa likod ko sa paraan ng pagkakasabi niya.

Hindi ako makasagot agad. Nanlalaki lang ang mata ko, kabado, halos hindi na makahinga nang maayos, dahil ang kamay niya humihimas na ngayon sa hita ko.

Maya-maya tumigil siya, may inilabas siyang maliit na velvet box mula sa bulsa ng suot niyang tuxedo.

Binuksan niya ito nang dahan-dahan.

Isang kwintas—gold chain na may maliit na pendant na hugis key. Hinawakan niya ang dulo nito at wala ano anong isinuot sa’kin.

Isinuot niya sa leeg ko ang kwintas. Malamig ang metal sa balat ko, pero mas malamig pa ang titig niya.

"S-salamat, Kuya…" halos bulong ko lang. Nanginginig ang boses ko, natatakot parin.

Tumigil siya saglit. Tumingin sa’kin nang matagal. Tapos, yumuko siya hanggang sa magkadikit na halos ang mga labi niya sa tenga ko.

“Do you have any idea how angry I was watching you dance, Sabrina—how hard I had to hold myself back from taking you away from Eros?”

Napatitig ako Dito, hindi nakasagot..

"Pero dahil birthday mo, palulusutin ko nalang yun sa halip may isa pa akong gift para sa’yo, sabrina" bulong niya. Ang init ng hininga niya sa leeg ko ay parang apoy na unti-unting kumakalat sa buong katawan ko.

Parang natulos ako sa kinatatayuan ko sa huling inutos nito..

"Get on the bed and lie down, Sabrina" utos niyang mahina pero may diin..

"Take off your panties… spread those thighs wide… and let me taste your fucking pussy. Right now."

20????????

WARNING FOR READERS

Ito ay isang dark romance na kuwento. Hindi ito magaan, hindi rin ito para sa lahat.

Kung hindi ka komportable sa mga temang may kapangyarihan, kalupitan, at emosyonal na kadiliman—mas mabuting huwag mo na itong ipagpatuloy.

Si Alejandro ay hindi isang tipikal na bida. Tulad ng kanyang ama na si Asmodues, siya ay malupit, dominante, at walang kinikilalang hangganan. Ang kuwento ay lalakad sa madidilim na bahagi ng pag-ibig, kung saan ang kontrol at sakit ay kasabay ng pagnanasa.

Basahin lamang kung handa kang harapin ang dilim sa likod ng romansa.

WALANG MAG MEMESSAGE SAKIN MAGPACHECK UP AKO SA MENTAL HA KATULAD NUNG GINAWA KO YUNG STORY NI ASMODEUS HAHAHAH.... MAY WARNING NA TO!

DARK ROMANCE STORY...HINDI YUNG TIPIKAL NA ROMANCE STORY NA GUSTO NIYO..??

Natigilan ako.

Pumintig nang malakas ang dibdib ko. Para bang gusto nang lumabas ng puso ko sa sobrang kaba.

Tinitigan niya ako ulit—mga mata niyang puno na nang pagnanasa… na dati ay hindi ko pa alam, pero ngayon alam ko na. Parang apoy na hindi na mapapatay, nakatingin sa'kin na parang ako lang ang bagay na gusto niyang kainin ng buong-buo.

"Move, little sister..." utos niya, halos paos na ang boses. "Kuya will give you something… only big girls can handle."

Mabilis akong umiling, paulit-ulit, habang lumuluha na naman.

"M-magkapatid tayo, Kuya…"

Umiling din siya, pero may mapang-uyam na ngiti sa labi.

"We're not related by blood, Sabrina. It's okay." Bulong niya 'yun na parang sinasabi niya sa sarili rin niya, pero mas para sa'kin—para paniwalain ako.

"Walang dugo na naghahati sa'tin. Walang batas na makakapigil. You're mine to ruin… and you know you want it deep down."

"A-ayoko…" hagulhol ko, boses na halos hindi na marinig sa sobrang iyak. "Please… tama na…"

"Mommy…" tawag ko bigla kay Mommy Zamara, kahit alam kong hindi niya naririnig. Parang desperate prayer 'yun, parang last hope na may makakapigil sa kanya….

Natawa si Kuya Alejandro—malalim, madilim na tawa na nagpalamig ng dugo ko. Hindi 'yung masaya, kundi 'yung may satisfaction na parang nasisiyahan siya sa takot ko.

"Aww, baby…" sabi niya, habang hinahaplos ang pisngi ko gamit ang hinlalaki niya, pinupunasan ang luha ko pero parang hinahaplos lang niya ang sarili niyang tagumpay.

"Mommy's not here. Walang makakapigil sa akin ngayon. Walang makakapagligtas sa'yo mula sa'kin."

Hinila niya ako pababa sa kama, pinilit na ihiga nang buo. Hawak pa rin niya ang pulso ko sa itaas ng ulo ko gamit ang isang kamay, habang ang isa ay bumaba sa bewang ko, hinahaplos pababa hanggang sa hita ko. Ramdam ko ang init ng daliri niya sa balat ko, kahit nanginginig ako sa takot.

Nagpapapalag ako pero walang nagawa sa lakas niya.

"Shh… Stop, don't cry..." Gigil niyang bulong sa tenga ko, labi niya halos humahaplos sa balat ko.

"It only makes me want to fuck you harder.."

Umiling ako nang umiling, pero hindi ko na magawang magsalita. Parang natunaw ang boses ko sa init ng titig niya.

"Look at me, little sister," utos niya, pinipilit ang mukha ko gamit ang kamay niya sa panga ko.

""Say it. Say my fucking name while I ruin you."."

Hindi ko magawang magsalita. Dahil sa totoo lang… yung puso ko parang lalabas na talaga.

Tumayo ito, inalis ang necktie at yun ang ginamit niyang panali sa kamay ko sa gilid ng kama.

"K-Kuya… please…" My voice cracked, sobs mixing with ragged breaths.

Tumawa ulit siya, pero mas mababa na, mas mapanganib.

"Alejandro," he corrected harshly, leaning down until his lips brushed my ear.

"Now… spread those pretty legs for Alejandro. Let me show you how good it feels to give in to your big brother."

Dahan-dahan niyang hinila pababa ang panty ko, habang tinitingnan ako nang parang ako ang pinakamagandang bagay na nakita niya. At habang ginagawa niya 'yun, ramdam ko na—walang takas na talaga.

Luhaan na talaga ako. Umiling-iling ako nang paulit-ulit, parang pilit kong sinasabi sa sarili ko na hindi ‘to tama.

Akmang papadyak ako—pero biglang humigpit ang hawak niya sa bewang ko. Parang bakal ang mga kamay niya, hindi malupit… pero sapat para hindi ako makagalaw.

“Sabrina…” bulong niya, ang boses niya parang haplos na may tinik. Malambot pero nakakakilabot.

Ang itsura ko ngayon nakahiga sa kama habang ang dalawa kong kamay sa nakatali sa bakal ng headboard sa ilalim.

Hindi ko siya matignan. Nakapikit lang ako, habang tumutulo ang luha ko sa unan.

“Alam mo bang kaya kitang pwersahin kung gugustuhin ko,” dagdag niya, mas mababa pa ang boses.

“Pero ayoko umabot tayo roon. Ayoko maging ganun tayo....ayoko MUNA.”

Tumigil siya saglit. Ramdam ko ang pagtaas-baba ng dibdib niya habang humihinga nang malalim.

“Kaya… sumunod ka na lang. Hmm?”
Parang pagsusumamo ‘yun, pero may diin pa rin.

Tumayo siya nang dahan-dahan.

Naghubad Ito ng pang itaas dahilan para mas lalo akong kilabutan..

Lumapit Siya..

He slid lower, his hands forcing my thighs even wider until I was stretched taut, completely vulnerable. His breath ghosted over my swollen folds, making me twitch.

“"Now… let me taste this sweet, forbidden pussy. I've been starving for it."…” bulong niya, ang init ng hininga niya ay parang apoy na tumatagos sa balat ko.

“Just once… let Kuya take care of you the way you deserve.”

Tumindig ang balahibo ko sa leeg pababa sa likod. Parang may kuryenteng dumaloy sa buong katawan ko—takot, galit sa sarili, at… ‘yung bagay na ayaw kong aminin na nararamdaman ko rin, nadadala ako.

“H-hindi tama ‘to…” umiling ako nang umiling, habang humahagulgol na.

“Huwag ka naman ganyan… please…”
Umiiyak na talaga ako ngayon. Malakas, walang pigil. Parang lahat ng emosyon na pinipigilan ko mula kanina ay sabay-sabay nang lumabas.

Tinitigan ko siya nang matagal. Mga matang puno ng luha ko, labi na nanginginig,
At sa wakas, sa pinakamahina kong boses, nagsalita ako.

“K-kuya… tama na natatakot na ako.”

Pero para sa kanya… sapat na ‘yun para magdesisyon.
Dahan-dahan bumaba ang ulo niya, sa unang dampi napaliyad na ako...

“Hayaan mo akong tanggalin ‘yung takot mo. Isa-isa.”

Before I could protest, his mouth descended—hot, wet, relentless. His tongue flattened against me in one long, slow lick from entrance to clit, groaning deep in his throat like I was the best thing he'd ever devoured.

"Fuck," he rasped against my slick heat, vibrations shooting straight through me.

"You taste like sin… sweetheart."

He sucked my clit hard, teeth grazing just enough to sting, then plunged his tongue inside me—fucking me with it in deep, filthy strokes. One hand pinned my hip down while the other spread me wider, thumb circling my clit in ruthless circles.

I arched off the bed, a choked sob escaping.

"No—Ayoko na—"

"Shut up and take it," he growled, lifting his head just long enough for me to see his lips glistening with my arousal.

"You can cry all you want, baby. It only makes me harder. Now cum on my tongue like the dirty little sister you are. Give it to me."

His mouth dove back in—sucking, licking, devouring—until my hips bucked uncontrollably, pleasure crashing over the fear, shame twisting into something darker, hotter.

And as my first broken cry tore from my throat, he only ate me harder… claiming every shudder, every drop, like he'd never let me go.

Nanginginig pa rin ang buong katawan ko habang humihikbi, ang unang orgasm na sumabog sa'kin ay parang apoy na hindi ko inaasahan.

Luha ko pa rin tumutulo, pero ang hininga ko ay mabilis at basa na ang mga hita ko sa katas na hindi ko na makontrol.

Si Alejandro ay itinaas ang ulo niya nang dahan-dahan, labi niya kumikinang sa liwanag ng lamp. Ngumiti siya—mapanganib, satisfied, parang hayop na nakakain na ng hapunan niya.

"Sana nagustuhan mo ang gift ko sa'yo, Sabrina," sabi niya nang mahina.

Tumingin siya sa'kin nang diretso, mga mata niya madilim pa rin pero may satisfaction na nakakakilabot.

“Your first orgasm… right in my fucking mouth. On my tongue. All for me.”

Nanginginig ako. Hindi ko magawang tumingin sa kanya. Nakayuko lang, luha ko tumutulo pa rin sa bedsheet.

Dahan-dahan niyang inalis ang tali na ginamit niya kanina sa pulso ko. Malamig na ang tela, pero mainit pa rin ang marka sa balat ko. Hinawakan niya ang mga kamay ko saglit, hinaplos 'yung pulang guhit na naiwan.

"Goodnight, sweetheart," dagdag niya, parang normal na paalam. Pero hindi 'yun sweet. May bigat 'yun. May babala.

Bago siya tumalikod, yumuko siya sa'kin. Hinawakan ang baba ko nang mahina pero may diin, pinilit akong itaas ang mukha ko para magtama ang tingin namin.

"Make sure na hindi mo ako gagalitin," bulong niya, boses na malamig na parang yelo. "Make sure na walang lalaking hahawak sa'yo. Kahit sino. Kahit kaibigan, kahit sinong lumapit. Kung ayaw mong maulit pa 'to... kung ayaw mong mas masahol pa sa ginawa ko kanina...ang gagawin ko ulit sayo.."

21

Nanginginig pa rin ang tuhod ko, takot na takot pa rin habang marahang umuupo sa gilid ng kama.

Halos sampung minuto na siguro nung lumabas siya..

Parang sasabog ang dibdib ko sa bawat paghinga, at ang bawat galaw ay nagpapaalala sa'kin ng lahat-ng init ng bibig niya, ng dila niyang naglalakbay doon, at yung paraan ng pag-haplos niya.
Ramdam ko parin parang nagmamarka sa balat na mahirap ng burahin..

Umiiyak ako nang tahimik, walang ingay na luha na tumutulo sa pisngi ko habang pinapakiramdaman ang sarili ko.

Ramdam ko din 'yung dila niya doon... 'yung init, 'yung basa, at yung halo sa sarap na hindi ko dapat maramdaman.

Parang nananatili pa rin ang haplos niya sa balat ko, kahit wala na siya sa kwarto.
Mabilis akong tumayo-halos matumba pa ako sa panghihina-at tumakbo sa banyo.

Sinara ko ang pinto nang mahigpit, parang pwede ko pang i-lock ang lahat ng alaala sa labas. Binuksan ko ang gripo nang buo, hinayaan ang malamig na tubig na tumama sa katawan ko.

Naghugas ako nang paulit-ulit-sabon, tubig, sabon ulit-parang pwede kong hugasan ang lahat ng nangyari. Pilit kong inaalis ang bakas niya sa balat ko, sa pagitan ng hita ko.

Pero hindi nawawala sa alaala ko.

"Ang sama niya..." bulong ko sa sarili ko habang umiiyak, boses na halos hindi marinig sa tunog ng tubig.

"Ang sama niya talaga..."

Pakiramdam ko hindi na ako malinis. Wala na 'yung iniingatan ko-'yung bagay na dapat para sa mapapangasawa ko, para sa taong magmamahal sa'kin nang totoo.

Para kay Eros sana 'yun...
kahit walang pagmamahal na ganoon kalalim, handa ko pa ring ibigay sa kanya. Kahit simpleng pag-ibig lang, kahit Alam Kong Arrange Marriage lang yun. Basta hindi kay Kuya Alejandro.

Bawal.

Mali.

Kasalanan.

Pero wala na.

Nawala na lahat sa isang gabi.

Sa isang regalo na hindi ko hiniling. Sa isang "sweetheart" na parang kutsilyo sa dibdib ko.

Tumapat ako sa ilalim ng shower, yakap-yakap ang sarili habang ang tubig ay tumutulo sa mukha ko, halo sa luha. "Bakit ako pa?" tanong ko sa sarili ko nang paulit-ulit.

"Bakit kailangan sakin pa mangyari ito?"
At sa gitna ng hagulgol ko, may maliit na boses sa ulo ko na hindi ko gustong pakinggan,

Pero... bakit ramdam ko pa rin 'yung sarap?

Lumabas ako ng banyo nang dahan-dahan. Yung kwintas sa leeg ko, ang pendant na key na bigay niya.

Hinawakan ko 'yun, At agad na inalis...
Dahil para akong nakasakal ng kwintas na yun.

Simula ngayon, bawat tingin niya, bawat haplos, bawat salita... Nagiging paalala nang nangyari.

At sa dilim ng kwarto, habang nakahiga akong mag-isa, nanginginig pa rin, nagtatanong ako sa sarili ko

Paano kung hindi na ako makalabas sa ganitong impiyernong si kuya Alejandro ang may gawa..

Nakatulugan ko na ang pag-iisip.

Kinabukasan.

Napatingin ako sa mga regalo na hindi ko pa nabubuksan-nakatumpok sa gilid ng kama ko, magkakaiba ang kulay ng wrapper, parang naghihintay na lang na buksan. Tipid akong napangiti. Parang maliit na liwanag 'yun sa gitna ng dilim na nararamdaman ko. Lumapit ako doon, umupo sa sahig, at pinilit na mag-isip ng kung ano-ano sa ngayon. Eto muna ang gusto kong gawin-buksan ang mga regalo, magpanggap na normal ang lahat kahit sandali lang.

Isa-isa kong binuksan.

Una, isang maganda at mamahaling relo mula kay Kuya Clyde. Klaseng Rolex-inspired pero mas understated, silver band na may subtle engraving sa likod: "*For birthday girl*." Napangiti ako nang totoo, sinukat ko agad.

"Ang Ganda.." bulong ko.

Kay Miss Ara naman, isang klaseng mamahaling bag-crossbody na kulay nude leather, simple pero elegant. May note rin

"*Para sa mga lakad mo, Sabrina. Love, Ate Ara*." Napahawak ako sa strap, at napapangiti.

Pero may nakaagaw talaga ng atensyon ko: isang box na kulay pink, maliit lang pero may ribbon na sobrang cute. Mula kay Miss Bea, asawa ni Kuya Aziel. May note na nakadikit sa ibabaw:

"Big girl ka na. Ma-eenjoy mo 'to. Chat mo ako kung nagustuhan mo. ? - Bea"

Napakunot ang noo ko. Ano kaya 'to? Binuksan ko nang dahan-dahan, curious na rin.

ANO ITO!!!

Gulat kong bulong nang mailabas ko 'yung laman.

Parang... mic? Oo, mic talaga-pink, sleek, may maliit na button sa gilid. Pero may cable wire na parang pang-charge o desaksak, at may compartment pa para sa battery. Hindi 'to ordinaryong karaoke mic. Parang... Kakaiba.

Saan 'to ginagamit?

Curious na talaga ako. Sinaksak ko sa saksakan na nasa bedside table ko. Pinindot ko 'yung button para i-on.

Bigla itong nag-vibrate. Literal na nag-vibrate nang malakas sa kamay ko-steady, rhythmic, parang may motor sa loob.

"Huh? Ang galing... mic na nagvi-vibrate?" bulong ko, namamangha..

"Hello!! Hello!!" sabi ko sa mic..

Pero wala. Walang tunog na lumabas. Vibrate lang talaga siya ng vibrate nang steady.

Bigla akong natigilan.

"Hala, sira ata, sayang..maaayos paba Ito?"

Napatingin ulit ako sa box..pero hindi ko na binasa ibinalik ko nalang ulit doon.

"*Miss Bea... Sira yung mic..sayang."* bulong ko sa sarili ko..

Pero sa isip ko, may sumagi..

Big girl ka na.

Ma-eenjoy mo 'to.

Hindi naman ako mahilig kumanta..

Mabilis kong itinago inilagay ang box sa gilid ng kama, tapos nag bukas pa ulit ng ibang gift.

Mayamaya, may kumatok sa pinto ng kwarto ko.

"Ma'am, breakfast na daw po," sabi ng maid sa labas, boses na mahina at magalang.

Agad akong tumayo- Naghilamos ako nang mabilis sa sink, nag-toothbrush, at naghilamos ulit ng mukha ko nang paulit-ulit.

Nagsuot lang ako ng silk robe-
Bumaba ako nang dahan-dahan.

"Good morning po, Mommy, Daddy," bati ko nang marating ang dining table, pilit na ngiti sa labi.

Tumango lang sila sa'kin-Si Mommy Zamara na may ngiti, Si Daddy na abala pa rin sa phone niya. Normal na umaga. Parang walang nangyari kagabi.

Saktong pag-upo ko sa upuan ko, may biglang humila ng upuan sa tapat ko.

Si Kuya Alejandro, Hindi siya umalis, akala ko umuwi siya sa suite niya kagabi, Pagkatapos nang ginawa niya.

Umupo siya sa harap ko nang diretso, casual na parang wala lang, pero ramdam ko agad ang titig niya. Mga mata niyang may kakaibang intensity-naaalala ko tuloy yung kagabi.

Napalunok ako bigla.

"Sabrina, anak..." simula ni Mommy, habang naglalagay ng pancake sa plato ko. "Magbabakasyon kami ni Daddy mo sa Switzerland para sa wedding anniversary namin. Two weeks kami roon. Si Kuya Alejandro mo muna ang in-charge sa'yo dito sa mansion."

Parang tumigil ang oras.

Napalunok ulit ako, mas malakas.

Two weeks.

"Alejandro..." dagdag ni Mommy, tumingin kay Kuya nang may tiwala. "Katulad ng dati, mabait naman 'yan si Sabrina. Hindi naman niyan pasasakitin ang ulo mo dahil napakamasunuring bata."

Napansin kong napangisi si Kuya nang tipid-maliit lang 'yun, halos hindi halata sa iba.

Tumingin siya sa'kin nang diretso, habang hawak ang kape niya.

Napayuko ako sa plato ko, pilit na kinakain ang pancake na bigla nang walang lasa. Ramdam ko ang titig niya sa'kin-lalo na sa leeg ko.

Sila Mommy at Daddy ay nagpatuloy sa usapan nila-flight details, hotel, gifts na bibilhin doon-pero sa'kin, ang mundo ay naka-focus lang kay Kuya Alejandro.

Sa ilalim ng mesa, bigla kong naramdaman ang paa niya-dahan-dahang humahaplos sa binti ko, mula sa bukung-bukong pataas. Hindi malakas, hindi halata, pero sapat na para mapatalon ang puso ko.

Napatingin ako sa kanya nang mabilis-mga mata niya puno ng babala..

"Masunurin ka naman talaga, 'di ba, Sabrina?" tanong niya, pero malinaw na narinig din nila mommy. Parang normal na tanong lang ng kuya sa kapatid.

Pero alam ko kung ano ang ibig sabihin niyon..

Tumango ako nang mahina, halos hindi makahinga.

"O-oo, Kuya..."

Ngumiti siya ulit-'

"Good."

22

Pagkatapos ng breakfast, umakyat agad ako sa kwarto ko. Parang kailangan ko ng space para makahinga nang maayos mula sa titig ni Kuya Alejandro kanina pa. Umakyat ako nang mabilis, sinara ang pinto, at umupo ulit sa sahig sa harap ng natitirang mga regalo.

Ang gaganda talaga ng mga gift. Natuwa ako nang totoo habang binubuksan isa-isa—jewelry set mula kila tito ace, scented candles mula kay ellise, at Kung ano ano pa..

Pero habang iniikot ang mata ko sa mga wrapper na nakakalat, napatingin ulit ako sa isa pang pink na box. Malaking pahabang box, pero may parehong ribbon style na ginamit katulad ng Kay Miss Bea kanina. Mula Naman Ito kay Kuya Aziel daw, pero note mula kay Ate Bea:

"Big girl ka na. Need mo na rin 'to. Ate Bea pa rin 'to—wala kasing maisip na gift si Aziel sayo kaya ako na lang ulit ang pumili. Enjoy, girl. Text me pag na-try mo na. ? – Bea"

Napangiti ako nang tipid.

"Ang bait naman ni Ate Bea..." usal ko sa sarili habang binubuksan ang box nang dahan-dahan. Curious na rin ako—ano na naman kaya 'to? Another mic ba ulit?

Pero nang mailabas ko ang laman...

A-ano 'to!!

Kunot-noo kong tinititigan 'yung bagay sa kamay ko, dalawang kamay pa ang hawak ko. Carton pa lang, pero malinaw na ang print sa packaging: "Realistic Silicone Dildo – 9 inches, Veined, Suction Cup Base."

"Wow!! Parang... sculpture ng... ano 'to? Modern art?"

Napahinto ako. Hawak-hawak ko pa rin sa palad ko 'yung malaking rubberized cock—mataba, may visible veins, kulay beige na realistic, at talagang 9 inches ang haba. Parang buhay na buhay..

Ilang segundo lang akong nakatitig doon.

Tapos, bigla akong napatili at naihagis ko ito ere. Bumagsak 'yun sa kama nang malakas, tumalbog pa nang konti bago tumigil nang naka-stand sa suction cup base nito—parang nakatayo sa gitna ng unan ko, proud at intimidating.

"A-ano 'yan.." bulong ko, tinititigan mabuti.

"Parang... art piece? Yung mga abstract sculpture sa museum na hugis... hugis... ewan."

Pulang-pula ako agad. Hindi sa kahihiyan na alam mo na, kundi sa gulat at pagkalito.

"Ano ba 'to... bakit ganito ka-realistic? Parang totoong... parte ng katawan ng lalaki ba ito? Pero... art 'to diba?"

"S-si Ate Bea... kakaiba lagi ang gift..." bulong ko, boses na nanginginig.

"Pero... gift 'yan e. Baka pang display lang 'to?"

Napalunok ako.

Napatingin ako roon nang matagal. Hinawakan ko ulit nang dahan-dahan, parang sinusuri. "Rubberized... silicone... may suction cup pa sa base. Para siguro madikit sa table o wall para sa display? Ang galing ng craftsmanship ah... parang totoong ugat at texture. Modern art talaga 'to."

Pero... ang ganda rin eh. Ang detailed."

Napailing ako nang mahina, pero may maliit na tawa na lumabas. "Si Ate Bea talaga... lagi siyang may kakaibang taste sa art.

"Kung ididisplay ko 'to... saan kaya magandang ilagay?" tanong ko sa sarili ko nang mahina, tumingin sa buong kwarto ko..

Sa lamesa? Sa gilid ng books? Sa cabinet o sa tabi ng mga picture frame?

Pero habang iniisip ko 'yun, bigla kong naisip, hindi ko Ito dapat itago nakakahiya naman sa tao nag effort na regaluhan ako ng pang display, tapos Hindi ko ididisplay.

Napailing ako, lumapit sa isang picture frame ko sa Ibabaw ng lamesita sa gilid ng kama at inilagay doon ang kakaibang gift ni ate Bea..patayo, Inayos pa Ito para siguraduhing hindi matutumba.

Pero habang umupo ako sa kama.. napapakamot ako sa ulo.

Kakaiba talaga si ate mag regalo.

Mayamaya, may kumatok ulit sa pinto ng kwarto ko.

"Ma'am, nasa baba po si Sir Eros," sabi ng maid mula sa labas, boses na medyo nahihiya rin.

"Ahh, sige..." sagot ko agad, tumayo nang mabilis. Napansin ko 'yung mga cleaning stuff niya—walis

tambo, dustpan, at sako para sa mga basura—para sa mga gift wrapper na nakakalat pa sa sahig mula kanina.

"Pasensya na ate ha... nahihiya ako, ang dami ko nang kalat dito."

"Okay lang po, Ma'am," sagot niya nang may ngiti, pero medyo alanganin. "Ako na po bahala rito."

Tumalikod na ako para mag-ayos ng buhok at maglagay ng kaunting lip balm bago bumaba, pero napansin kong napabaling ang tingin niya sa display ko sa bedside table.

'Yung "art piece" na binigay ni Ate Bea.
Nakatayo doon nang proud sa suction cup base nito—mataba, 9 inches, realistic na detalye, parang proud na sculpture sa gitna ng kwarto ko. Inilagay ko kasi kanina sa desk ko muna para

"tingnan kung bagay ba talaga bilang decor." Akala ko kasi maganda 'yung lighting doon, at mukhang artistic talaga kapag nakatingin ka mula sa malayo.

Nanlaki ang mga mata ng maid. Literal na nanlaki. Tapos, bigla siyang gumawa ng sign of the cross—mabilis, parang reflex—habang nakatingin doon na parang nakakita ng multo.

Napangiti ako nang malaki, proud pa nga.

"Ang ganda noh? Ang galing ng gumawa... pakiingatan po ate ha. Baka masira 'yung details...."Bilin ko pa.

"S-si...ge po, Ma'am Sabrina..." sagot niya, pinagpapawisan na talaga kahit malamig ang aircon. Halos hindi na makagalaw nang maayos, hawak pa rin ang walis pero parang nakalimutan na kung paano gagawin.

"A-ako na po... bahala rito..."

Tumalikod na ako at lumabas nang masigla, hindi ko napansin na naiwan siyang nakatitig pa rin doon na parang natatakot na hawakan. Para sa'kin kasi, art lang talaga 'yun—modern sculpture na thoughtful gift mula kay Ate Bea.

Siguro iniisip niya na may sense of humor si Ate Bea sa pagpili ng abstract na hugis para sa "big girl" gift.

Bumaba ako nang excited... Pero sa likod ng isip ko, may maliit na tanong na hindi ko pa rin maintindihan.

Bakit ganun ang reaksyon ni ate? Parang nakita niya ang demonyo... pero art lang naman 'yun diba?

Habang pababa sa hagdan, narinig ko pa rin sa kwarto ko 'yung mahinang bulong niya

"*Ay Diyos ko... ano ba 'yan...*"

Hindi ko nalang pinansin.

At sa sala, nakaupo na si Eros sa sofa, seryoso ang mukha nito, nakakaintimidate din ang tingin nito.

Pero sa likod niya, nakikita ko si Kuya Alejandro na nakatayo sa may pintuan ng mansion—yung titig niya diretso sa'kin, parang alam ko magmamasid Ito.

Napalunok ako nang mahina habang papalapit kay Eros.

23

Nasa sofa na si Eros.

Nakaupo siya sa gitna, binti niya nakabuka nang bahagya, siko nakapatong sa backrest, parang nasa sariling bahay lang.

Sa mesa may dala siyang bulaklak, white rose..

Naka-focus lang ang tingin sa hagdan kung saan ako pababa. Mga mata niya namumungay, parang antok pero hindi talaga. Yung tingin na nakakailang.

Sobrang nakakailang.

"For you, Sabrina..." Aniya sabay abot ng white rose, boses na halos bulong pero sapat na para maramdaman ko ang bigat nito.

"T-thank you.."

Bumalik siya sa pagkakaupo, titig niya diretso sa'kin. Ramdam ko ang pasimpleng paghahagod ng tingin niya sa katawan ko—mula sa leeg pababa sa dibdib, sa bewang, sa hita na natatakpan lang ng manipis na silk robe. Maaga pa kasi, hindi pa ako nakakaligo. Bigla akong nahiya sa suot ko, hinila ko pababa ang hem nang bahagya.

Ganun ba talaga ang mga lalaki?

Napangiti ako nang tipid, muling pilit na inaayos ang robe ko. Pero ramdam ko rin si Kuya Alejandro na nakamasid mula sa likuran— nararamdaman ko ang init ng tingin niya.

"S-salamat sa bulaklak, Eros. Ang ganda talaga." Putol ko sa katahimikan.

Umupo ako sa sofa na katapat niya—diretso sa harap. Hawak ko pa rin ang bulaklak, pero ramdam ko ang init sa pisngi ko sa ilalim ng titig niyang namumungay.

Pero hindi 'yun ang pinakamalala.
Dahil biglang may humakbang mula sa likod niya si kuya Alejandro.

Walang salita. Walang paalam.

Dire-diretso lang siyang lumapit sa sofa at umupo—sa kanan ko mismo, sobrang lapit na ramdam ko ang init ng hita niya sa gilid ko. Madilim ang mga mata ni Kuya...

Pareho silang biglang nag seryoso. Pareho silang nakakatakot sa paraang hindi mo maipaliwanag.

Hindi tuloy ako makagalaw ng maayos.

Si Eros nakatitig sa'kin, pero minsan lumilipat kay Kuya Alejandro—

Si Kuya Alejandro sa kanan ko,
Yung Titig niya mas madilim. Yung braso niya ipinatong niya sa backrest sa likod ko, parang casual lang

pero parang nangbabakod na.

Titig Lang siya kay Eros—walang salita, pero ramdam ko ang galit na hindi niya sinasabi.

Walang nagsasalita sa una.
Tahimik lang ang sala, pero puno ng pressure. Parang dalawang lobo na nag-aagawan ng teritoryo, at ako 'yung nasa gitna—nanginginig, hindi makagalaw.

"Sino ka ba talaga sa kanya?" tanong bigla ni Eros, boses na mababa at kalmado pero may diin. Mga mata niya bahagyang sumeryoso..

"Kuya? O iba pa?"

Tumingin si Kuya Alejandro sa kanya nang diretso. Walang ngiti. Walang sagot agad. Pero nang magsalita siya, nanlalaki ang Mata kong napatingin sa kanya.

“I’m closer to her than you think…
So close that I already know what she tastes like.”

Napalunok ako nang malakas. Ramdam ko ang dalawang titig na nakatuon sa'kin—parehong namumungay, parehong nakakatakot, parehong parang handa nang sumugod kapag may maling galaw.

"K-Kuya..." bulong ko, halos hindi marinig, pulang-pula na parang gusto kong tumakbo pabalik sa kwarto ko.
Bakit niya sinabi 'yun kay Eros?!

Nakita kong napangisi si Eros.

"Really.." aniya

Ahm... Eros!! Gusto mo bang uminom muna ng juice!?" na-tense kong tanong, desperate na baguhin ang usapan.

Umiling si Eros nang dahan-dahan.

"Hindi na. Gusto ko lang kitang makita."

Bahagyang yumuko siya pasulong, diretso niyang tinitigan si Alejandro.

“You already taste her, huh?” Mahina niyang Sabi.

“Funny. I’ve been thinking the same thing… how sweet she must taste. How soft. How fucking addictive.”

Hinayaan niyang manatili sa hangin ang mga salita—mabigat at sinadya.

Pagkatapos, dahan-dahang bumalik ang tingin niya sa akin—

“And trust me, Sabrina… when I get my turn, you’ll forget his name.”

Sumama ang tingin ni Kuya Alejandro kay Eros, saka siya bumaling sa akin. Namumungay pa rin ang kanyang mga mata, ngunit may nakatagong babala sa loob ng mga iyon.

Kamay niya sa backrest ay dahan-dahang bumaba sa balikat ko— sapat para mapatingin si Eros.

Alejandro let out a soft, almost bored exhale.

“You know her taste is still on my lips right now.”

Dahan-dahan niyang dinilaan ang ibabang labi niya—deliberate, teasing, nakakatakot—na halos nagpakilabot sa'kin.

Napatayo ako pero agad niyang hinila ang pulso ko para mapaupo ulit.

Saka muling nagsalita.

“So if you’re hungry for her…” maliit na Ngumisi si kuya Alejandro dito.
“Starve. Because the only one who gets to feed on her is me. And I’m not generous.”

Dumulas ang kamay niya mula sa sandalan ng upuan papunta sa batok ko—banayad lang ang hawak, pero ramdam ang pag-angkin.

Napahawak ako sa kamay niya, Pilit pinipigilan Ito..

“Touch her. Taste her. Even think about it too loud… and I’ll make sure the last thing you ever taste is your own blood.”dagdag pa ni Kuya Dito..

Tahimik ulit, kinakabahan na ako.

Parang dalawang lalaking handa nang mag away para sa'kin—parang pareho silang nakakatakot. Pareho silang hindi ko maintindihan.

At sa gitna ng lahat ng katahimikan, isa lang ang malinaw sa isip ko:
Walang ligtas na lugar para sa'kin.
Hindi kay Eros.
Hindi kay Kuya Alejandro.
Parang pareho Lang sila.

Tahimik ulit ang sala.

Parang ang bigat ng hangin na hindi ko na makahinga nang maayos. Hawak ko pa rin ang bulaklak ni Eros, pero ang mga petals ay nanginginig sa kamay ko.

Si Kuya Alejandro ay nakaupo parin sa tabi ko..

Si Eros naman napasandal, mga mata blangko na, Hindi siya umatras. Sa halip, ngumiti siya nang tipid—walang init, walang saya.

“Starve, huh?” sabi niya, boses na mababa at kalmado, pero puno ng galit na nakatago. “Cute. Like you don’t know I’ve been starving for her ever since the first time I saw you, Sabrina.”

Lumipat ang tingin niya sa'kin—diretso sa mata ko, hindi na sa Kay Kuya.

“I’ve imagined it a thousand times,” dagdag niya, dahan-dahang sinabi ang mga salitang naghatid ng kilabot sakin..

“How you’d taste when you’re wet and trembling. How you’d moan my name instead of his. How fucking sweet you’d be when you finally give in… to me.”

Napalunok ako nang malakas. Ramdam ko ang init sa pisngi ko..

Bastos din siya katulad ni kuya Alejandro..akala ko pa naman iba siya!!

Kinilabutan ako.

Si Kuya Alejandro ay biglang humigpit ang hawak sa bewang ko— sapat na para mapatingin ako sa kanya. Mga mata niya namumungay pa rin, pero ngayon ay parang may apoy na sumiklab sa loob. Walang ngiti. Pero may galit na halata. Ang titig niya kay Eros ay parang sinasabi: *One more word, and you're dead.*

“You talk a lot for someone who hasn’t even touched her,” sabi ni Kuya nang mahina, boses na halos bulong pero puno ng angas.

“Pero ako? I’ve had her. All of her. She came apart on my tongue last night—shaking, crying my name, begging for more even when she said no.”

Tumingin siya sa'kin saglit—possessive, claiming..

Ako, parang gusto ko ng lumubog sa sofa..

“So keep dreaming, Eros,” dagdag niya, bumalik ang tingin kay Eros.

“Imagine all you want. Pero kapag sinubukan mong tikman siya… kahit isang haplos lang… I’ll rip your fucking throat out before you get close enough.”

Hindi kumikibo si Eros.

Ang kamay naman ni Kuya alejandro sa bewang ko ay nanatili—parang marka na hindi niya bibitawan.

Si Eros ay hindi pa rin gumalaw. Nanatili lang siyang nakatitig kay Kuya, ngiti pa rin sa labi pero mas malamig na.

“Then maybe she needs a real choice,” sabi niya bigla nang dahan-dahan.

“Not the one who forced his way in… but the one who’s been waiting. Patiently. Starving. For her.”

Tumingin ulit siya sa'kin—mga mata namumungay, pero may pangako sa loob na nakakakilabot.

“When you’re ready, Sabrina… I’ll be here. And I’ll make sure you taste freedom… not chains.”

Napahawak ako nang mahigpit sa braso ni Kuya—nang humigpit yun.

Nagsalita ulit si Eros. Nakangisi siya—'yung uri ng ngiti na hindi nakakaaliw, kundi nakakapanlalamig. Mga mata niya namumungay pa rin, pero parang may apoy na sumiklab sa loob habang tinitingnan ako.

"Sino ang gusto mo, Sabrina?" tanong niya nang dahan-dahan..habang titig na titig sakin..

"Ang Kuya mo... o ako?"

24

Napatitig silang dalawa sa'kin nang sabay—walang salita, walang galaw, pero parang ang bigat ng kanilang tingin ay sapat na para durugin ako sa gitna ng sofa.

Si Eros, naka-lean pa rin pasulong, mga mata namumungay parin. Pero yung ngiti niya nawala na, pinalitan ng seryosong ekspresyon—pero ramdam ko rin na hindi siya magiging masaya kung hindi siya ang mapipili.

Si Kuya Alejandro naman... inalis niya ang kamay niya sa bewang ko nang dahan-dahan, parang binibigyan ako ng space. Inilagay niya ang siko niya sa hita niya, bahagyang yumuko pasulong, at tumingin sa'kin nang diretso—mga mata namumungay din, pero ngayon ay parang may lamig na hindi ko pa nakita dati.

"Answer him, little sister..." sabi niya nang mahina, boses na halos bulong pero puno ng diin. "Tell him it was me. Not because you had to—because there was never anyone else."

Napalunok ako.

Hindi ko magawang magsalita agad. Ang mga kamay ko ay nanginginig pa rin sa kandungan ko, hawak pa rin 'yung white rose na bigay ni Eros—pero ngayon, parang tinik na 'yun sa palad ko.
Hindi ko alam kung sino ang pipiliin.
Hindi ko alam kung gusto ko ba talagang pumili, dahil parang pareho silang may Masamang layunin.

Si Kuya Alejandro—'yung taong tumikim sa'kin nang walang paalam, 'yung taong kinakatakutan ko..

Si Eros—Parang masyado siyang mapusok, Ramdam ko rin ang panganib sa titig niya, si Tito Azrael ang ama niya pero bakit parang hindi man lang niya namana ang kabaitan ni Tito Azrael...

Si kuya Alejandro at Eros
Pareho silang nakakatakot.
Pareho silang nakakakaba.

Napatitig ako kay Kuya Alejandro, luha na talagang umaagos sa mga mata ko. Halos hindi na ako makahinga nang maayos. Ang bigat ng titig niya, ang presensya niya sa tabi ko, at si Eros na nakaupo pa rin sa harap—pareho silang parang naghihintay ng desisyon na hindi ko kayang ibigay.

"K-Kuya..." bulong ko, halos hindi marinig. Napatingin ako kay Kuya Alejandro, luhaan..

"M-marami pa palang akong gagawin sa kwarto ko.."

Tumingin siya sa'kin nang mas malalim—walang galit sa mukha, pero may babala sa mata.

“Say it to that bastard—slowly, Sabrina..." sabi niya nang mahina, pero parang utos na hindi ko pwedeng tanggihan.

Ngumisi si Eros—'yung ngisi na hindi nakakaaliw, kundi parang may naiisip Siya..

"How about..." aniya, boses na mababa at kalmado, pero puno ng mapanganib na suhestiyon. “…“I'll fuck you until there’s nothing innocent left. I’ll give you ecstasy until it hurts. And after that, while you’re still dripping and trembling, doon mo sabihin kung kanino ka mas nasarapan."

Doon na ako napaluha nang todo.
Hindi ko na napigilan—malakas na hagulgol na lumabas sa dibdib ko, luha na tumutulo sa pisngi ko nang sunod-sunod.

Umiling ako nang umiling, paulit-ulit, parang mantra na pilit kong sinasabi sa sarili ko na hindi 'to totoo, hindi 'to nangyayari.

"Hindi... hindi... please...huwag kayong ganyan...!!" bulong ko, boses na nanginginig at halos mawala sa hagulgol. "Tumigil na kayo... Wala akong pinipili sa inyo..."

Pero bigla kong naramdaman ang kamay ni Kuya Alejandro sa hita ko—dahan-dahan, banayad, pero sapat na para mapigil ang pag-iling ko.

Hindi malakas na hawak, pero ramdam ko ang init ng palad niya sa balat ko sa ilalim ng manipis na robe.

Napatingin ako sa kanya nang mabilis—mga mata niya nakatitig pa rin, pero may apoy na sumiklab sa loob. Walang ngiti. Walang lambing. Pero may pag-aari na hindi ko na matanggal.

Mayamaya doon na Tumawa si Alejandro—isang beses lang—madilim, nakakatakot—tapos bigla siyang tumitig ng masama Kay eros, Mahina niyang sinabi ang mga katagang Ito..

“You think you can Taste what’s mine, eros? Fuck no. I’d rather set this whole world on fire than let another man inside her. She’s my obsession, my addiction, my goddamn property. She’s not choosing. She’s already chosen. Me.”

Si Eros naman ay nanatiling naka-lean forward, titig na diretso sa'kin. Hindi siya gumalaw Hindi nagreact sa sinabi ni Kuya alejandro..

Napahawak ako sa kamay ni Kuya Alejandro sa hita ko—para tanggalin,

Nanginginig ang buong katawan ko. Luha ko tumutulo pa rin.

“T-tumigil na kayo, Eros, Kuya Alejandro—please, tama na..”

Si Kuya Alejandro ay biglang yumuko nang kaunti, labi niya halos humaplos sa tenga ko. "Later..." bulong niya, boses na malamig pero puno ng gigil...habang nakatitig sakin. "I'll remind you... kung kanino ka talaga."

Ngumiti si Eros na parang demonyo na handa nang maglaro.

“She’ll be my wife soon. Arranged marriage.”
Parang pang asar lang Kay Kuya Alejandro.

“When you’re in my hands, Sabrina… we play. Always..”

Hindi ko na magawang sumagot.
Hindi ko na magawang umiling nang malakas.

Mayamaya, narinig ko ang pagbaba nila Mommy at Daddy.

Agad kong pinunasan ang luha ko gamit ang likod ng kamay—mabilis, desperado—habang tumatayo. Tinalikuran ko ang dalawang baliw na lalaki sa sala nang hindi tumitingin sa likod. Hindi ko na kaya ang titig nila, hindi ko na kaya ang bigat ng hangin na parang sasabog na sa dibdib ko.

"M-Mommy!" nakangiti kong bati, pilit na inaayos ang boses ko para maging normal. Pansin ko agad ang mga maleta na dala nila—maliit na rolling suitcase ni Mommy Zamara at ang black duffel ni Daddy. Parang handa na talaga silang umalis.

"Eros! Ang aga mo ah," nakangiting sabi ni Mommy Zamara nang makita siya sa sofa. Boses niya puno ng lambing.

"Good morning po, Tita," sagot ni Eros nang mabait—sobrang mabait na parang hindi siya 'yung taong nagsabi kanina na gusto niya akong tikman ako. Nakangiti siya nang maayos, parang perfect na bisita. Akala mo talagang mabait.

Pero ramdam ko pa rin ang init ng titig niya sa likod ko.

Tumingin sa'kin si Mommy Zamara. Napakunot ang noo niya nang makita ang mukha ko.

"Umiyak ka ba, Sabrina?" tanong niya, boses na biglang nag-aalala. Lumapit siya nang kaunti, hinawakan ang pisngi ko gamit ang hinlalaki niya. "Bakit ka umiiyak? Ano'ng nangyari?"

Doon hindi ko na napigilan. Maluha ulit ako—malakas na hagulgol na lumabas sa dibdib ko. Pakiramdam ko pag umalis sila Mommy at Daddy, may mangyayaring hindi maganda. Parang kapag nawala sila, wala nang makakapigil sa dalawang lalaking 'to.

"M-mommy... Pwede po ba akong sumama..." sagot ko dito, boses na nanginginig at halos magmakaawa. "P-please... sama po ako sa Switzerland..."

Hindi ka pwedeng sumama, Sabrina," sabi bigla ni Kuya Alejandro mula sa likuran ko. Boses niya kalmado, walang emosyon, pero may diin na parang utos na hindi pwede tanggihan.

"Wedding anniversary nila Mommy at Daddy 'yun. Stop being childish."

Napayuko ako agad. Parang sinampal ako ng salita niya—hindi malakas, pero sapat na para maramdaman ko ang bigat ng pagiging "childish" ko sa harap nila lahat. Napatingin ako sa sahig, luha ko tumutulo pa rin.

Si Mommy Zamara ay napatingin kay Kuya Alejandro nang medyo nag-aalala. "Alejandro, wag mo namang sabihan nang ganyan 'yung kapatid mo."

Pero si Kuya Alejandro ay walang pakealam. Nanatili lang siyang nakatayo sa likod ko, malapit na malapit.

Si Eros naman ay tumayo nang dahan-dahan mula sa sofa. Lumapit siya kay Mommy Zamara nang magalang, pero titig niya sa'kin pa rin.

"Tita, okay lang po siguro si Sabrina. Baka pagod lang siya sa birthday niya kahapon," sabi niya nang mabait, pero ramdam ko ang pang-aasar sa likod ng mga salita niya.

Napatingin ulit sa'kin si Mommy. Hinaplos niya ang buhok ko. "Baby, sigurado ka bang okay ka? Kung may problema, sabihin mo lang ha. Hindi naman kami aalis kung—"

"Ako na po bahala kay Sabrina, Mommy," putol ni Kuya Alejandro nang mabilis. Boses niya pa rin kalmado, pero may finality na nakakakilabot.

"Two weeks lang naman. Hindi naman na siya bata para hindi makaya mag-isa dito sa bahay."

Napatingin ako kay Mommy nang may lungkot—pero nakita ko rin ang pag-aalinlangan sa mata niya. Alam kong gusto niyang manatili para sa akin, pero alam ko rin na excited sila ni Daddy sa anniversary trip nila.

"Sige na, baby," sabi ni Mommy nang mahina, hinahalikan ang noo ko. "Pero tawagan mo kami anytime ha? At Alejandro... alagaan mo nang mabuti 'yung kapatid mo."

Tumango si Kuya Alejandro. "Of course, Mommy. I will take care of her."

Pero habang sinasabi niya 'yun, ramdam ko ang kamay niya na biglang humaplos batok ko dahang dahan na pinapadulas ang kamay niya sa likod ko.

Si Eros ay ngumiti ulit—tipid, walang init. "I'll check on her too, Tita. Para hindi siya mag-isa."

Napatingin si Mommy sa kanya nang may pasasalamat. "Salamat, Eros. Ang bait mo talaga iho."

At doon na ako napahawak nang mahigpit sa damit ni Mommy. Parang last hope ko na 'yun, pero nagulat ako ng hawakan ni kuya Alejandro ang kamay ko na nakahawak kay mommy..

Pero alam kong hindi sapat.

Dahil pagkaalis nila Mommy at Daddy...
Mag-iisa na ako sa bahay kasama ang dalawang lalaking 'to.
At alam kong hindi 'yun para magpahinga ako.

Wala na akong nagawa kundi humalik sa pisngi ni Mommy Zamara at ni Daddy Asmodues.

"Be good, baby," bulong ni Mommy habang hinahalikan ang noo ko. "Tawagan mo kami kapag may problema ha?"
Tumango ako, pero hindi ko magawang magsalita. Luha ko tumutulo pa rin, pero pilit kong pinipigilan.

Si Daddy naman ay hinaplos ang ulo ko. " "Sabrina, listen to your Kuya Alejandro."

Napatingin ako kay daddy na nakatitig na ngayon kay Kuya..narinig ko pa ang Mahina niyang sabi kay Kuya sakto kasing lumayo na si mommy...

"Alejandro be good to Sabrina.."

Tumango siya kay Daddy nang may respeto, pero ramdam ko ang pagmamay-ari sa titig niya sa'kin. Pagkatapos, pinanood ko silang umalis ng bahay. Ang tunog ng sasakyan nila paalis hanggang sa nawala na sila sa paningin ko.

Tahimik na ang bahay.

Sobrang tahimik na nakakatakot.
"Go upstairs, Sabrina...."

Utos ni Kuya Alejandro nang mahina, pero may diin na hindi ko kayang balewalain. Agad ko itong sinunod—walang tanong, walang pagtutol.

Tumakbo ako pataas ng hagdan nang mabilis. Pumasok ako sa kwarto ko, sinara ang pinto nang mahigpit, at ini-lock ito nang dalawang beses—parang 'yun ang tanging paraan para maprotektahan ko ang sarili.

Sumandal ako sa pinto, humihinga nang malalim. Nanginginig pa rin ang buong katawan ko. Luha ko tumutulo pa rin sa sahig.

Pero kahit naka-lock ang pinto... ramdam ko pa rin sila.

Si Eros—Ayoko na sa kanya, katulad din pala siya ni kuya, ang layo niya kay tito Azrael sa daddy niyang sobrang bait sakin...

25

Umupo ako sa kama ko, habang patuloy na tumutulo ang luha ko. Ang kwarto ko na dating komportable, ngayon ay parang masikip at mainit kahit malamig ang aircon. Parang naririnig ko pa rin ang mga kabastusan na sinabi ni Eros at kuya...

Nag ring ang phone ko.

Napatingin ako sa screen.

Si Naomi.

Hindi ko agad sinagot. Nagdalawang-isip ako wala ako sa mood na makipagusap ngayon, para akong nattrauma. Pero nang mag-ring ulit, napilitan akong pindutin ang answer button nang nanginginig ang daliri.

"Hello?" bulong ko, boses na halos mawala sa hagulhol.

"Belated happy birthday, girl!" masiglang bati niya sa kabilang linya.

Parang wala lang problema sa mundo niya.

"Sorry late, ha? Busy talaga lately. Kamusta ka? Ano'ng gift mo sa sarili mo this year?"

Napasimangot ako. Hindi ko maintindihan kung bakit bigla akong naiinis sa cheerfulness niya. Parang ang layo ng mundo niya sa kung ano ang nangyayari sa'kin ngayon.

Buti pa siya, walang kuya na nanghaharass at suitor na manyak...

Pinunasan ko ulit ang luha ko gamit ang Likod ng palad ko. Umupo ako nang maayos sa kama, pilit na inaayos ang boses para hindi halata na umiiyak ako.

"Naomi... bakit hindi kayo nakapunta?" tanong ko nang mahina, pero may hapdi sa tono ko.

"Birthday ko 'yun. Wala man lang text o chat man lang galing sa inyo ni Dalhia."

Tahimik saglit sa kabilang linya. Narinig ko ang mahinang buntong-hininga niya.

"Sorry, Sab... really. Busy kasi. Si Dalhia, ewan ko ba, parang lagi na lang may problema kay Damon.

Ako naman... well, you know na 'yung kay Darius.

"Nag-break na rin kami officially. Hiningian ko siya ng iPhone tapos biglang goodbye na."

Napailing ako kahit hindi niya nakikita. Parang ang liit ng problema niya kumpara sa akin ngayon.

"B-baliw ka baka balikan ka ni Darius..at Saktan sa ginawa mong panglalamang sa kanya.."

Natawa lang ito sa kabilang linya..

"Si Dalhia... wala pa ring balita sa kanya?" tanong ko pa, boses na halos bulong.

Nang makatapos kami ng senior high at nag-college, tanging si Lorraine, siya na lang talaga ang lagi kong nakakasama.
Sembreak ngayon kaya wala kaming pasok..parehong kurso ang kinukuha Namin, business Management..

"Kayo ni Dalhia... parang may sariling mundo na kayo." Sabi ko Dito..

Tumawa si Naomi nang mahina, pero walang saya.

"Oo nga eh. Parang naghiwalay na tayo ng landas. Pero hey, that's life, girl. Pero miss kita. Sleepover tayo kila Lorraine, Sabrina! Bukas? Para makahabol tayo ng kwento. Para makalimutan mo muna 'yung mga problema mo, Kung Meron man"

Napatingin ako sa pinto ng kwarto ko—naka-lock pa rin, pero parang naririnig ko pa rin ang presensya ni Kuya Alejandro sa labas ng bahay na 'to. Parang naririnig ko rin ang boses ni Eros sa isip ko yung:
When I get my turn...
Hindi ko na mapigilan ang bagong luha na tumulo.

"Naomi... Natatakot na ako." Pag amin ko.

Tahimik ulit siya. "Sab... okay ka lang ba talaga? Parang... umiiyak ka."
Hindi ko na napigilan. Sumabog na ang hagulgol ko sa telepono.

"Hindi... hindi ako okay," iyak ko.

"Sabrina... ano ba talaga 'yung problema? Baka matulungan kita... Kung may problema diyan SA mansion niyo, sabihin mo lang. Pwede tayong magkita, o tawagan natin si Lorraine. Hindi ka mag-isa."

Napailing ako kahit hindi niya nakikita. "Hindi mo maintindihan, Naomi. Hindi mo alam kung ano ang nangyayari dito sa loob ng mansion na 'to."

Hindi ko sinabi sa kanya. Hindi ko sinabi sa kahit kanino, dahil nahihiya ako..nakakahiya...

Sa paningin nila—sa paningin ni Naomi, ni Lorraine, ni Dalhia—perpekto ako.

Rich girl. Beautiful. Smart. May magandang mansion, may mayamang pamilya na umampon sakin, may lahat ng bagay na pangarap ng marami.

Pero hindi nila alam na ang mansion na 'to... hindi na 'yung ligtas na lugar na iniisip nila.

Hindi nila alam na nagsisimula na Naman ang takot ko gabi gabi, natatakot akong matulog dahil baka biglang buksan ni Kuya Alejandro ang pinto ko. Hindi nila alam na ang mga haplos niya, ang mga salita niya, ang paraan ng pag-angkin niya sa'kin... ay hindi na kapatid na may pagmamahal.

Hindi nila alam na Nakatakda na akong ikasal, isang arranged marriage sa anak ni tito Azrael, kay Eros—desisyon na hindi ko hiniling, hindi ko pinili, pero parang kadena na unti-unti nang humihigpit sa leeg ko.

Si Eros na akala ko gentleman... ngayon ay parang isa pang predator na naghihintay lang ng tamang oras.

Hindi ko sinasabi sa kanila dahil... paano?
Paano ko sasabihin na ang "perfect" life ko ay puro kasinungalingan?
Na ang bahay na 'to ay kulungan?
Na ang Kuya ko... ay hindi kapatid ang tingin niya sakin?

"Girl... please," sabi ni Naomi sa kabilang linya, boses na halos magmakaawa na rin. "Kung hindi mo masabi sa akin, sabihin mo man lang kay Lorraine. O kahit text mo lang kami. We're worried. Parang... May malaki lang problema ehh..."

Napahawak ako nang mahigpit sa phone. Luha ko tumutulo pa rin...

Lumipas ang sandali matapos naming mag-usap ni Naomi. Nag-asikaso na ako habang maaga pa — nagbihis, nag-ayos ng buhok, nag-iisip na lang na lumabas ng bahay at pumunta kila Lorraine.

Kailangan ko talaga ng hangin sa labas. Kailangan ko ng lugar na hindi puno ng titig ni Kuya Alejandro..

Sa banyo, ilang minuto din akong nanatili — parang pwede kong hugasan ang lahat ng luha at kaba na dumikit sa balat ko. Nang matapos, nakatapis ako ng puting towel sa katawan ko, buhok pa basa, at lumabas na ng banyo.

Pero halos manlaki ang mata ko nang makita si Kuya Alejandro.
Nakaupo siya sa kama ko.
Diretso sa gitna.

Binti niya nakabuka nang bahagya, siko nakapatong sa tuhod, titig na diretso sa'kin.

Masama ang tingin niya — malamig, mabigat na titig..

"K-Kuya..." bulong ko, bigla kong hinigpitan ang hawak sa towel ko...

Parang biglang nag-init ang kwarto kahit naka-aircon. Hindi ko alam kung paano siya nakapasok — naka-lock naman ang pinto ko kanina. O baka... may susi na Naman siya.

Hindi siya nagsalita agad. Tumingin lang siya sa akin nang matagal — mula sa basa kong buhok, pababa sa towel na halos hindi na nagtatago ng balat ko, pababa sa mga binti ko na nanginginig. Tapos, dahan-dahan niyang itinuro ang mesa sa gilid ng kama ko.

Yung "art piece" na regalo ni Ate Bea.
Nakatayo pa rin doon sa mesa — mataba, 9 inches, may mga ugat-ugat na detalye, kulay skin tone, naka-suction sa maliit na stand na inilagay ko kanina para tingnan kung bagay ba bilang decor."

"Hindi ko alam na gumagamit ka ng sex toys," sabi niya nang mahina, boses na kalmado pero puno ng bigat.

"Kelan mo pa ginagamit 'yan?"

Napalunok ako nang malakas. Parang biglang nawala ang hangin sa kwarto ko.

"A-ano pong sex toy, Kuya..." bulong ko agad, boses na nanginginig at puno ng pagkalito.

"Sex toys are used to make yourself cum..." sabi niya nang malamig, boses na parang yelo pero puno ng apoy sa ilalim.

"Don’t you know that?"
Napatitig ako sa kanya, mata ko nanlalaki sa gulat at pagkalito.

"H-hindi po... ano po 'yung cum?" tanong ko nang mahina, boses na puno ng curiosity.

Hindi siya sumagot..nakatitig Lang..

"Hindi ko po talaga alam... akala ko art lang talaga. Hindi ko po alam kung para saan 'yan... promise po."

Agad akong lumapit sa mesa, dinampot ko 'yung bagay nang mabilis, parang ayaw kong maniwala na sex toy talaga 'yun. Hinawakan ko nang mahigpit, dalawang kamay ko nakahawak sa kahabaan nito, parang nagpapakita ng ebidensya..

"A-art 'ito kuya... gift ni Ate Bea..." paliwanag ko pa, boses na halos magmakaawa.

"Parang modern sculpture sa museum. Tingnan mo po, ang galing ng detalye — may ugat-ugat pa, parang realistic na artwork." Pilit kong kumbinsi kay Kuya Alejandro, at sa sarili ko rin.

"Hindi po 'to... hindi po 'to 'yung... ano. Art lang talaga. Promise..tignan mong mabuti kuya..art lang talaga siya.."

Habang sinasabi ko 'yun nakatayo na ako sa harap niya habang hawak hawak Yung art na regalo ni ate Bea..

hinaplos ko pa nang di-sinasadya ang ibabaw nito — daliri ko dumulas pababa sa "ugat-ugat" na texture, parang sinusuri ko pa ang craftsmanship. Hindi ko alam na ang simpleng galaw na 'yun ay may epekto.

Napansin kong napalunok si Kuya Alejandro bigla.

Mata niya na namumungay ay biglang dumilim pa lalo. Yung Titig nasa kamay ko... sa paraan ng pagkakahawak ko... sa "art piece" na parang hawak ko nang buhay na bagay.

"Fuck..." mahinang mura niya..

26

Tumingin siya sa akin nang matagal — mata niya dumadaan mula sa mukha ko pababa sa kamay ko, sa "art piece" na hawak ko pa rin nang mahigpit...as in pisil na pisil, Hindi ko alam kung bakit ako na te-tense.

Tapos, dahan-dahan niyang hinawakan ang kamay ko — sapat na para maramdaman ko ang init ng palad niya sa balat ko, at pag pawisan ng malamig..

"If you really don’t know..." bulong niya, habang dahan-dahang inaalis ang "sculpture" mula sa hawak ko at inilalagay sa kama.

"...then maybe I should teach you what it’s really for."

Napahinga ako nang malalim. Gulong gulo..

"Hindi ko...nga po alam... yan..." bulong ko, pero ramdam ko ang panghihina ng tuhod ko.

"Hindi ko po talaga alam....."

Hinila niya ako ng marahan pa — halos magkadikit na ang katawan namin. Ako nasa pagitan ng mga hita niya habang nakaupo siya sa kama ko, Ang towel ko ay halos mahulog na sa sobrang panginginig.

"Then let me show you..." sabi niya ng dahan dahan.

"Let me show you exactly how a good girl uses it... while I watch. While I touch. While I make sure you understand...."

Nanginginig na talaga ako.

Kaso nilakasan ko ang loob ko, lumayo sa kanya at lumapit sa bagay na iniregalo sakin ni ate bea..

Hindi ko na napigilan ang kuryosidad ko. Kahit nanginginig pa rin ang kamay ko.

A-ano po ba 'to?? Sobrang curious na talaga na tanong ko, boses na halos bulong pero puno ng pagkalito.
Tumingin ako kay Kuya Alejandro, mata ko nanlalaki, puno ng kainosentehan at takot.

Hawak ko pa rin ang towel ko nang mahigpit sa dibdib, pero 'yung isa kong kamay ay Inabot ulit ang bagay na 'yun

"Hindi ko po talaga alam kung ano ito, Kuya..." dagdag ko, boses na nanginginig.

"Sabi ni Ate Bea big girl na raw ako kaya binigyan niya ako nito... para ma-enjoy ko daw. Akala ko... para sa display lang talaga. Para ilagay sa kwarto ko bilang... aesthetic."

Tumingin siya sa'kin nang matagal. Mga mata niya namumungay pa rin, pero ngayon ay parang may kakaibang apoy na sumiklab sa loob — hindi galit, hindi rin lambing. Parang... Pagnanasa.

"Curious ka na talaga..." bulong niya, boses na mababa at paos, parang pinipigilan ang sarili.

"Kung talagang hindi mo alam... ipapaliwanag ko sayo."

Tumitig muna ito bago nagsalita...

'"hindi Yan art o pang display.." sabi niya nang mahina, labi niya halos humahaplos sa tenga ko.

"Ari 'yan ng lalaki... gawa sa silicone. Ginagamit 'yan para... para maramdaman mo kung ano ang pakiramdam kapag may lalaki sa loob mo. Para ma-practice ka... para mag-enjoy ka... mag-isa."

Natulala ako ulit.

Parang biglang nag-slow motion ang mundo ko.

"Ari... ng lalaki?" ulit ko, boses na halos hindi marinig.

"P-para... sa loob?"
Tumango siya nang dahan-dahan, daliri niya dumudulas na pababa sa braso ko, banayad pero possessive.

"Oo," sagot niya, hininga niya mainit sa balat ko. "Ipapasok mo 'yan sa'yo... doon sa pagitan ng hita mo. Dahan-dahan muna... hanggang masanay ka. Hanggang maramdaman mo 'yung sarap na hindi mo pa naranasan. Hanggang... labasan ka."

Napalunok ako nang malakas.

SA makatuwid, ari ng lalaki 'yang hawak mo... sabi niya nang malamig, boses na parang yelo pero puno ng apoy sa ilalim.
Natulala ako saglit.

Parang biglang tumigil ang mundo ko.
Ari ng lalaki?

Ang sinabi niya ay tumama sa utak ko nang diretso, pero hindi agad na-process. Nanatili akong nakatitig sa bagay na hawak ko — 'yung "art piece" na akala ko sculpture lang, na hinahawakan ko pa rin nang dalawang kamay, daliri ko nakapalibot sa kahabaan nito,

Ari ng lalaki...

Bigla kong naramdaman ang init sa pisngi ko, sa leeg ko, sa dibdib ko... . Hindi ko alam kung bakit — pero 'yung texture sa ilalim ng daliri ko, 'yung init ng silicone, 'yung hugis na parang... parang totoong...

Sa isang iglap, naihagis ko na naman 'yun sa ere.
Bumagsak 'yun sa kama nang malakas — tumalbog pa nang konti bago tumigil nang naka-stand ulit sa suction cup base nito, parang proud na nakatayo sa gitna ng unan ko. Mataba, 9 inches, ugat-ugat pa rin ang detalye, kulay skin tone na parang buhay.

Napahinga ako nang malalim, Hinigpitan ko ang hawak sa towel ko, parang 'yun lang ang natitira kong proteksyon.

Nag-flashback na sa utak ko 'yung mga aralin sa Science Biology. Naalala ko 'yung mga diagram sa libro—'yung clean lines, labeled arrows pointing sa glans, shaft, urethra, at 'yung cross-section na parang orange slices na may blue at red tubes para sa blood vessels. Simpleng drawing lang, walang buhay, walang malinaw na larawan..Kung merun man Hindi Naman ganyan yun.. bagsak yun diba!!! Bakit nakatayo?!??

Napapikit ako sandali, parang sinusubukang i-reconcile 'yung textbook memory sa realidad na 'to. Sa drawing, parang simpleng cylinder lang na may ilang linya para sa veins. Pero ngayon? Parang sculpture na buhay—mainit, malambot pero matigas, at 'yung mga prominent veins na 'yun... grabe, parang nag-i-invite na hawakan, na sundan ng daliri ko para maramdaman kung paano sila nagpu-pulse sa ilalim ng balat.

Napasinghap ako nang mahina. "Biology never prepared me for this," bulong ko, halos hindi marinig sa sobrang lapit namin.

Tumawa siya nang mahina, malalim 'yung boses..

"Textbooks don't show the best parts, baby...."

Dahan-dahan niyang hinayaan akong mag-focus muli doon. Napapikit ulit ako, pero hindi na sa gulat—sa sobrang bilib at init na sabay-sabay. Parang ang laki ng difference: sa drawing, parang abstract art. Sa totoong buhay? Masterpiece na gustong-gusto mong i-explore.

Bigla niyang hinila ako palapit, hanggang magkadikit na 'yung katawan namin.

"Ngayon alam mo na," bulong niya sa tenga ko, mainit 'yung hininga. "Hindi lang drawing 'to. Gusto mo bang maramdaman kung paano talaga gumagana 'yung biology na 'yan... sa akin?"

"H-hindi..." bulong ko, boses na nanginginig at puno ng gulat.

Hinaplos niya ang pisngi ko gamit ang daliri niya — malamig ang haplos, pero parang may apoy na dumaloy sa balat ko. Tapos, ngumisi siya nang tipid, 'yung uri ng ngisi na hindi nakakaaliw, kundi nakakapanlalamig.

"Hindi ka pa rin ba kumbinsido?" tanong niya nang mahina, boses na parang pang-aasar pero puno ng diin.

Napatingala ako sa kanya Kasi tumayo na ito sa harap ko, mata ko nanlalaki. Hindi ko na alam kung ano ang sasabihin ko. Hindi ko na alam kung paano ako tatakbo o magtatago. Ang towel ko ay halos mahulog na sa sobrang panginginig ko.

"Gusto mo ba ng prove na ari nga 'yan ng lalaki...?" dagdag niya, boses na mababa at paos, parang sinasabi niya na hindi na 'to tanong — desisyon na.

Napaatras ako nang isang hakbang, pero natamaan ako ng gilid ng lamesita ko. Walang lugar na mapupuntahan sa kwarto ko na hindi niya maabot.

"A-anong prove—" naputol ang sasabihin ko nang magkalas siya ng sinturon.

Ang tunog ng buckle na bumubukas, ang leather na dumudulas sa loop — parang slow-motion sa

pandinig ko.

Automatic na napapikit ako. Para hindi ko makita. Hindi ko gustong makita.

"Huwag kang matakot, Sabrina..." bulong niya, boses na halos humahaplos sa tenga ko. "Hindi ko ipapasok kong hindi mo gusto.."

Pero ramdam ko ang pagkakaiba sa tono niya — hindi na 'yun pangako ng proteksyon.

"Open your eyes," utos niya nang mahina, pero may diin na hindi ko kayang balewalain.

"Tingnan mo. Tingnan mo kung ano talaga 'yang 'art' na 'yan... at kung ano talaga ang hawak mo kanina."

Nanginginig ang pilikmata ko. Dahan-dahan kong binuksan ang mata ko , dahil talagang curious ako..

Nakatayo siya sa harap ko. Sinturon niya nakalas na niya, pantalon niya bahagyang nakababa sa baywang. Hindi pa niya hinuhubad nang buo, pero sapat na para makita ko ang balangkas ng... ng ari niya sa ilalim ng boxer.

Napalunok ako nang malakas. Hindi ko na magawang magsalita. Hindi ko na magawang huminga nang maayos.

"See?" sabi niya nang mahina, — hindi direktang hinahawakan, pero sapat na para makita ko ang pagkakahawig.

"Pareho lang. Hugis. Laki. Detalye. Ginawa 'yan para gayahin 'to... para maramdaman mo kung ano ang pakiramdam kapag may lalaki sa loob mo."

Napatigil ako sa paghinga nang tuluyang inilabas niya 'yun. Doon, sa harap ko, lumitaw 'yung katotohanan.

Inilabas niya 'yung kanya.

Halos mapalunok ako nang todo. Grabe. Pareho talaga — mas malaki pa siya kaysa sa niregalo ni ate bea mas Mataba. Hindi lang basta haba, pati girth, parang hinamon pa 'yung imagination ko. At 'yung mga ugat... Wow, maugat na maugat. Nangangati akong hawakan at busisihin kasi katulad talaga nung nasa kama ko.

Kitang-kita 'yung pulsing veins na parang nagmamakaawa na hawakan, na maramdaman, tapos tayong tayo pa..

Hindi ko mapigilan. Napatitig ako nang matagal doon, parang na-hypnotize. Ang init sa mukha ko, siguro kulay kamatis na ako.

Pakiramdam ko, kahit sa dilim ng kwarto, kita niya 'yung paraan ng paglunok ko, 'yung pagkagat ko sa labi ko nang hindi ko namamalayan.

Tumikhim siya nang mahina, pero may ngisi sa boses.

"Like what you see, baby?"

27??????

Bigla siyang umupo sa gilid ng kama ko-walang babala, walang pag-aatubili. Nanatili siyang gano'n, parang sinasadyang iparamdam kung gaano ako ka-alangan sa kinatatayuan ko.

Naka-expose pa rin siya-walang kahit anong takip.
Matigas, tayong-tayo..
Hindi ko maiwasang mapatingin kahit sandali lang-saka agad ko rin inalis ang tingin ko.

"Come here, Sabrina..." tawag niya, mababa ang boses, kalmado pero may bigat na hindi ko maipaliwanag.

Napalunok ako. Kusang humigpit ang hawak ko sa tuwalyang nakapulupot sa katawan ko, para bang iyon na lang ang kaya kong panghawakan.

Parang anumang pagkakamali-isang maling hakbang, isang maling hinga-ay may kapalit na hindi ko kayang hulaan.

Ramdam ko ang kaba sa dibdib ko, ang bilis ng tibok ng puso ko dahil sa kaba, habang nakatitig siya hindi umaalis ang tingin niya sakin.
Hindi pa rin ako gumalaw.
At sa katahimikang iyon, mas lalo lang akong kinain ng takot at pagkalito.

Isang hakbang pa lang sana... pero nanigas ang mga paa ko.

Nakatahimik siya, hindi na nagsalita, pero mas nakakatakot iyon. Ang mga mata niya'y nakapako lang sa'kin, parang naghihintay- siguradong susunod ako kahit wala siyang gawin.

"Sabrina," ulit niya-mas malambot ang tono, pero mas delikado kaysa kanina.
"I said come here..."

Saglit siyang tumahimik, hindi inaalis ang tingin.

"choose, come to me." dugtong niya nang kalmado,
"or let me make the first move."
Bumaba ang boses niya-kontrolado, masyadong kontrolado.

"Because if I'm the one who moves... I might do something you won't like."

"K-kuya.."Naluluha ko na namang sabi dito.

Pinilit kong humakbang kahit parang ayaw sumunod ng mga paa ko. Bawat galaw ay mabigat, parang hinihila ako ng kaba palabas ng sarili kong katawan. Nang makalapit ako, dahan-dahan akong umupo sa gilid ng kama-hindi ko magawang tumingin sa kanya.

Ramdam ko ang presensya niya sa tabi ko-tahimik, pero sapat para pigilan ang paghinga ko.

At sa katahimikang iyon, mas lalo kong naramdaman kung gaano ako kahina...
at kung gaano siya kakontrolado.

"That sweet little innocence of yours...

It's making me so fucking hard to destroy it slowly, piece by piece, until you're begging me to finish."
Mahina at natatawang sabi niya, pero ang boses niya-parang may kuryente na dumadaloy sa bawat salita.

Yung tawa niya hindi yung malakas na pang-asar, kundi yung mababa, husky, na parang sinasadyang iparating sa'kin na hindi siya nagbibiro.

Natigilan ako.

Parang biglang nawala ang hangin sa kwarto.
Yung tuwalya ko na lang ang natitirang sandata ko..

Mayamaya...

Hindi ko na nakita kung paano niya ginawa-parang slow motion na lang lahat.

Hinawakan niya ang kamay ko.
Malamig ang daliri niya sa una, pero agad na nag-init nang hawakan niya nang mahigpit.

Dinala niya iyon... dahan-dahan... pababa...

Hanggang sa maramdaman ko ang init, ang tigas, ang pulso na parang kabog ng puso niya mismo sa ilalim ng balat.

Napahinto ang hininga ko, sobrang kaba nag naramdaman ko..

Hindi ko maalala kung kailan ako huling huminga nang normal.

Yung kamay ko, na kanina Lang ay nanginginig lang sa nerbiyos, ngayon ay nakapatong na roon-diretso, sa pagkalalaki niya
Ramdam ko ang bawat galaw niya sa ilalim ng kamay ko.

Mga mata niya-madilim, puno ng pagnanasa.

"See?" bulong niya, habang pinapaliit ang distansya ng mukha niya sa akin.

"Eto ang epekto mo sakin, Sabrina.
Kahit wala ka pang ginagawa... kahit inosente ka lang na nakatitig..tinitigasan na ako sayo."

"Let me teach you how sinfully good it feels to shed that last bit of innocence... slowly, until it's gone forever."

Napasinghap ako nang malakas-parang biglang nawala ang hangin sa dibdib ko sa sobrang bigat ng sinabi niya.

Yung Sinabi niya.. ay parang nag-iwan ng marka sa balat ko..

Akmang aalisin ko na ang kamay ko-
pero bago pa man ako makagalaw nang maayos, hinawakan niya ulit ang kamay ko.

Hindi marahas.
Pero matatag.

Dahan-dahan niyang ginuide ang kamay ko...
taas...
baba...
sa kahabaan niya.

Ramdam ko ang bawat detalye-yung init na parang apoy sa ilalim ng balat niya, yung pag-urong ng ugat sa bawat galaw, yung paraan ng pagtigas lalo tuwing hinahaplos ko nang bahagya.

Ang ritmo niya ay mabagal sa una, parang sinusubukan kung hanggang saan ako kayang sumabay.

Pero habang tumatagal, lumalakas din ang hawak niya sa kamay ko-hindi para pigilan ako, kundi para turuan ako ng tamang galaw, ng tamang pressure, ng tamang bilis.

"Higpitan mo ng konti, Sabrina..," Mahina niya Sabi habang nakatingin nang diretso sa mata ko.

Mga mata niya puno ng apoy, pero may lambing pa rin na nakakapagpa-lunok sa akin.

"Pakiramdaman mo lang... pakiramdaman mo ako, sabrina"

Hindi ko alam Kung bakit Hindi ko inalis ang kamay ko.
Sumunod ako sa guide niya-taas-baba, dahan-dahan sa una, pero unti-unting lumalakas ang galaw ko habang naririnig ko ang pagiging mabigat ng hininga niya.

Yung maliit na ungol na lumalabas sa lalamunan niya tuwing nahahaplos ko nang mas malalim-

Bigla niyang hinablot paalis yung towel ko.

Nagulat ako at akmang tatakpan ang sarili..

Pero Hindi niya pinayagan Yun .

"Don't..." Sita niya..

Muli niyang kinuha ang kamay ko at inilagay doon sa kanya...

Ginaguide ulit sa pag taas Baba..hanggang sa bitawan na niya. Ang kamay ko..

"Ganyan... ganyan nga... wag kang titigil."
At sa gitna ng lahat ng iyon-sa gitna ng pagtaas-baba ng kamay ko, sa gitna ng takot, sa gitna ng pag-init ng hangin sa pagitan namin-
naramdaman ko ang unang tunay na pagnanasa ko mismo.

Gusto kong maramdaman kung hanggang saan ako kayang dalhin ng apoy na 'to.

Pero agad kong binawi ang kamay ko

"S-sandali lang... parang mali 'to..kuya."
Bigla akong natauhan.

Parang may malamig na tubig na binuhos sa ulo ko, sa gitna ng init na kanina pa kumakalat sa buong katawan ko.

Tumigil ako.

Yung kamay ko na nasa kanya kanina ay bigla kong hinila pabalik-nanginginig, pawis na pawis, parang may sariling buhay.

Hindi ko alam kung saan ko ilalagay ang mga kamay ko. Sa dibdib ko? Dahil nakalantad na din ako sa kanya.

Pero siya...

Nakangisi lang siya.
Yung ngiti na hindi galit, hindi disappointed-kundi parang... amused.

Parang alam na niya na mangyayari 'to.
Nakatitig siya sa akin nang diretso, mga mata niya hindi umaalis sa mukha ko kahit sandali.

Hindi siya gumalaw. Hindi siya nagmadali.

Parang binibigyan niya ako ng espasyo... pero hindi niya tinatanggal ang tingin niya..

At ako?
Kahit tumigil na sa pinapagawa niya, kahit hinila ko na ang kamay ko...
nakatitig pa rin ako doon.
Sa kanya.
Sa pagkalalaki niyang hindi pa rin nawawala ang tigas, na parang hinihintay lang ang kasunod na galaw.

Curious.
Sobrang curious talaga ako.
Ano kaya ang mangyayari kung itutuloy ko?
Kung ganun lang ba talaga 'yun?
Wala akong alam.
Talagang wala.
Sa mga libro.. may cellphone ako pero wala namang ganun..walang tungkol sa pagmamasahe ng ari ng lalaki..

Pero halos mapatili ako nang bigla niyang tinulak ako pahiga.

Mabilis siyang umibabaw sa akin, pinipilit niyang ibuka ang mga hita ko, malakas siya Kaya wala akong nagawa, ng takpan niya ng bigat nang katawan niya ang katawan ko.

Yung mga kamay ko ay nakadikit na sa dibdib niya, pilit kong pinipigilan, sinusubukang itulak siya palayo, kahit alam kong walang kwenta...

Luha ko agad na tumulo sa pisngi ko, mainit at walang tigil.

"Sandali lang!! Mali 'to!! Huwag!!" sigaw ko nang maramdaman ko na kiniskis niya 'yung kanya sa bukana ko-dahan-dahan, sadya, parang binibigyan ako ng oras para maramdaman ang takot ko.

Hindi siya tumigil.

Mainit ang hininga niya sa tenga ko, mababa at paulit-ulit na hingal, parang nilalasahan niya ang leeg ko..

Nanlalaki ang mata ko sa ginagawa niyang paulit-ulit na pagkiskis...

He kept sliding the length of his cock along me, never pushing in-just relentless, teasing friction.

Kiniskis niya lang-hindi pinasok, paulit-ulit na pagkiskis, basa na sa katas ko at sa pre-cum niya.

Hanggang sa maramdaman ko na bumibilis na talaga ang galaw niya, mas malakas ang pagkiskis, mas malapit sa bukana ko, parang hindi na makapagpigil.

Doon mismo-sa bukana ko-biglang sumabog ang init: puti, makapal, mainit na tumalsik mula sa dulo ng ari niya.

Marami, sobrang dami... ilan tumalsik pa sa puson ko, sa balat ko, tumutulo pababa nang dahan-dahan, malagkit at nakakadiri pero nakakapag-init pa rin sa katawan ko.

He groaned low against my neck, body shuddering as he emptied himself, still pressed tight against me, marking me without ever fully claiming me inside.

Luha ko hindi pa rin tumitigil, pero 'yung katawan ko... parang may sariling buhay na, nanginginig pa rin sa halo-halong takot at hindi maipaliwanag na init.

Pagkatapos niyang mailabas lahat, bigla siyang umangat mula sa ibabaw ko- yung titig niya... parang hindi pa tapos.

Mabilis akong umatras, gumapang paurong sa kama hanggang sa tumama ang likod ko sa headboard. Takot na takot ako, nanginginig ang buong katawan ko, luha pa rin tumutulo nang walang tigil. Hinila ko 'yung kumot sa gilid ko, sinusubukang takpan ang sarili ko kahit alam kong huli na.

"Hindi mo dapat ginawa 'yon, magkapatid tayo!!" sigaw ko sa kanya, boses na puno ng iyak at galit, halos hindi na maintindihan.

"Mali 'to... mali 'to... bakit mo ginawa 'yon sa'kin?!"

Nakaupo pa rin siya sa dulo ng kama,
pero may ngiti-malamig, satisfied na ngiti-sa labi niya habang tinitingnan ako. Parang wala lang sa kanya 'yung mga luha ko, 'yung pag-iyak ko, 'yung takot na halos mapunit ako sa loob.

"Shh..." bulong niya, boses na parang kalmado pero may halong pang-aasar.

"I only showed you what it looks like when a man finishes... because I know you've been wondering. Next time, maybe I'll let you taste it."

28

Hinaplos niya ang mukha ko nang marahan, pinunasan ang mga luha sa pisngi ko gamit ang hinlalaki.

"You're mine now, Sabrina...
Tumanggi ka sa arranged marriage kay Eros.."

Tumayo siya nang dahan-dahan, inayos ang pantalon niya..

“I just painted you with it… warm, thick, dripping down your skin—all because your little body made me lose control.
Hindi ka na nararapat para sa iba. You’re mine now—completely.” sabi niya sa mababang boses, halos bulong na, May ngiti sa labi niya-malamig, satisfied, at nakakakilabot.

I just stared at him while he said it—no blinking, no hesitation. Kuya Alejandro stood right there in the middle of my room like he already owned every inch of the space, every breath I took. His gaze... it burned slow, like fire that doesn't scorch right away but creeps closer, devouring. He's looks Exactly like a young daddy Asmodeus—

Tumingin siya sa akin nang isang beses pa, mata niya dumaan sa mukha ko pababa sa puson ko kung saan niya pinatalsik yung puting may kakaibang amoy, kahit nakatakip na yun ng kumot pakiramdam ko nakikita niya parin yun.

He stayed for a while, arms crossed, casual as hell—but his presence made the whole room feel smaller, heavier. That simple black shirt and pants he wore somehow looked regal, like a demon lord pretending to be human. His hair was still messy from earlier, but on him, it looked deliberate. And those eyes... Gray, piercing, like they could see straight through my face into everything I was hiding—the fear, the anger, and the part of me I refused to name.

You're mine now.

Paulit-ulit sa utak ko 'yung salita niya, parang tattoo na hindi matanggal. Tatanggi ba ako kay Eros—'yung arranged marriage na pinilit sa'kin ng pamilya, 'yung "safe" at "tamang" na lalaki na dapat maging asawa ko para sa business, para sa status. Pero ngayon... si Kuya Alejandro, 'yung taong hindi ko dapat tignan nang ganito, 'yung kapatid na hindi talaga kapatid sa dugo pero itinuring na pamilya... siya 'yung nag-claim sa'kin nang walang permiso, nang walang kontrata, nang walang kahit anong salita mula sa iba. Nanginginig ang kamay ko habang nakatingin pa rin sa kanya. Luha ko tumutulo ulit, pero hindi ko pinunasan—parang pag-amin na rin 'yon na natatakot ako, pero hindi lang sa kanya... natatakot din ako sa sarili ko.

Paano pag nabuntis ako!!? May ginawa na siya sakin hindi na ako virgin..

"Sabrina.." sabi niya, boses na mababa, kalmado, pero may halong pang-aasar na parang alam niyang wala akong laban. “You’re going to reject Eros…
“You will reject him. Understand?
If you even think about saying yes to Eros…
I’ll Chain you down to my bed, spread you open, and remind you—again and again and again—who owns your body.
You wouldn’t like that… right, baby?”

His voice dropped lower, almost a growl, as he stepped closer—slow, deliberate, like a predator who didn't need to rush because the prey was already cornered.

"Practice saying my name properly now.
Not 'Big Brother.'
Not anymore.
Just… Alejandro."

Tumagilid nang bahagya ang ulo niya, mata niya nakatitig sa akin nang hindi kumukurap. Parang ang pagbigkas niya sa sariling pangalan ay utos na nakaukit na sa hangin sa pagitan natin—matigas, intimate, bawal.

Parang lumiliit na naman ang kwarto dahil sa kanya. Hinawakan niya ang panga ko Itinaas niya ang mukha ko para walang takas sa titig niya.

"Sabihin mo," bulong niya, hinaplos ng hinlalaki niya ang ibabang labi ko, boses na malambot at titig na titig doon. "Sabihin mo ang pangalan ko, Sabrina.."
The way you're going to say it from now on… every time I claim you. Every time your body remembers what I did to you earlier."

My lips trembled. The word stuck in my throat like broken glass—sharp, dangerous, wrong.

But his eyes… God, those eyes. They burned with certainty, with ownership, with that quiet promise that he would wait as long as it took, but I would break eventually.

"A… Alejandro," bulong ko, halos hindi marinig, boses na pumuputol sa bawat pantig.

Ngumiti siya nang dahan-dahan, tagumpay..

"Good girl," he breathed, leaning in until his lips hovered just above mine. "That's it.
Now remember: you reject Eros next week, kapag namanhikan na sila Nila tito Azrael. You tell them, No..
Because the only man who gets to claim you… is me."

He didn't kiss me.
He didn't need to.
The threat—the promise—was already sealed in the way he said my name like it belonged to him now.

Naglakad siya patungo sa pinto.
Binuksan niya ang pinto ng kwarto ko nang mahina, lumabas siya, at sumara ulit nang tuluyan.

Tahimik na naiwan ako roon-nakaupo pa rin sa kama, natulala, basa pa rin ang balat ko sa pawis at sa

kanya, luha na naman tumutulo nang walang tigil.
'Yung amoy niya... nanatili pa rin sa hangin, sa balat ko, sa kumot. Parang hindi pa rin siya umalis talaga.

Marahan akong gumalaw sa kama, parang takot na baka may makaalam 'nang may nangyari na samin. Hinintay ko lang ang sarili ko... pinakiramdaman ang bawat sensasyon na natira pa rin sa katawan ko.

Malagkit.
Sobrang malagkit, lalo na sa parteng ibaba-sa bukana ko, sa hita, sa puson.
Humiga ako. Nanlalaki ang mata ko habang nakatitig sa kisame, habang ang isip ko ay biglang umikot-ikot sa isang tanong na parang kutsilyo na humihila sa dibdib ko.

Ibig sabihin ba nun... hindi na ako virgin?

Ang tanong na 'yon, paulit-ulit sa utak ko. Parang may boses na maliit at takot na paulit-ulit na nagtatanong:

Nangyari na ba? Nawala na ba 'yung pinakaimportante sa'kin?

Pero bakit ganito? Bakit parang nabahiran na ako ng kung ano-ng kanya, ng kasalanan, ng kawalan ng kontrol?
Luha ko ulit tumulo, tahimik na tumutulo pababa sa unan..

Bakit may parte sa'kin na nanginginig pa rin, hindi sa takot lang... kundi sa kung ano pa man na hindi ko kayang pangalanan?

Virgin pa ba ako? tanong ko sa sarili ko, habang ang dibdib ko ay parang sasabog sa halo-halong emosyon. Takot. Galit. Kahihiyan. At 'yung pinaka-nakakatakot sa lahat... 'yung kaunting kuryente na natira pa rin sa katawan ko, kahit ayaw kong aminin.

Hindi ko alam. Hindi ko talaga alam.
Pero alam ko isa: hindi na ako 'yung dati akong inosente na pumasok sa kwarto na 'to kanina. May nagbago. May naiwan. At kahit hindi ko pa maintindihan kung ano talaga 'yon... alam kong hindi na 'yon mababalik pa.

Si Kuya Alejandro... nakakatakot talaga siya.

Naluluha akong tumayo mula sa kama, mga paa ko nanginig nang tumapak ako sa sahig..Dahan-dahang nalaglag ang kumot sa paanan ko, parang biglang nawalan na ng lakas ang mga kamay ko na hawakan ito. Tumayo ako nang walang saplot.

Pumunta ako sa banyo nang dahan-dahan, parang natatakot na baka biglang bumukas ulit 'yung pinto at naroon na naman siya. Binuksan ko 'yung gripo, hinayaan ang malamig na tubig na tumakbo sa kamay ko, sa mukha ko, pero hindi nawawala 'yung kaba. Nakatingin ako sa salamin-pulang mata mula

sa pag-iyak, gusot na buhok, at 'yung mukha na parang hindi na akin.

Binuksan ko ang gripo nang buo—malamig muna, saka unti-unting nag-init—hinayaan kong tumama ang tubig sa buong katawan ko. Sa ulo, sa mukha, sa balikat, pababa sa dibdib, sa tiyan, sa hita... parang gusto kong hugasan lahat. 'Yung malagkit na natira pa rin mula kanina, 'yung amoy niya, 'yung init na parang nananatili pa rin sa balat ko kahit malamig na ang hangin.

Pero kahit na ganun, hindi nawawala 'yung pakiramdam. Parang may bakas pa rin na hindi matanggal ng tubig—sa loob ko, sa isip ko.

Bigla akong napatingin sa pinto ng banyo. Sarado naman ito, naka-lock pa nga. Pero 'yung puso ko... biglang bumilis ulit. Parang narinig ko ang mahinang yabag sa labas, o 'yung mahinang paghinga na pamilyar na masyado. Bakit ba lagi kong naiisip na nandiyan siya? Bakit parang kahit sa likod ng pinto, kahit sa Loob ng banyo, nararamdaman ko pa rin 'yung titig niya? Napaparanoid na ba talaga ako? O totoo ngang may parte sa kanya na hindi na umaalis sa'kin?

Nanginginig ang balikat ko habang nakatingin sa pinto. Hindi ko alam kung takot lang 'yon... o kung may halong iba pa na ayaw kong aminin. Luha ko halo na sa tubig na tumutulo sa mukha ko—hindi na makikita, pero nararamdaman ko pa rin 'yung init nito.

Final na yung arranged marriage... hindi ko tatanggihan.

Naisip ko 'yon habang hinahayaan ang tubig na tumakbo sa likod ko. Okay na. Tatanggapin ko na lang si Eros. 'Yung ligtas, 'yung predictable, 'yung walang ganitong takot na parang laging may hawak sa leeg ko..

Mas mabuti pa siya kaysa kay Alejandro. Kahit na mag Kasing init sila tumingin ni Kuya Alejandro at least wala Yung nakakailang na pakiramdam, walang pangako ng bawal, walang haplos na parang nag-aari na agad.

Pero kahit sinasabi ko 'yon sa sarili ko, kahit paulit-ulit sa utak ko habang binabanlawan ko ang sarili... bakit parang hindi rin ako naniniwala?
Kasi deep down, alam ko: kahit tanggapin ko si Eros, kahit sabihin ko sa pamilya na "oo, papakasalan ko siya"... hindi 'yon magiging sapat para mawala si Alejandro sa isip ko, lalo na sa mga ginagawa niya sakin..

Hindi 'yon magiging sapat para mawala 'yung pakiramdam na nakakailang, na parang sumpa na hindi ko kayang burahin.

Matapos ang ilang minuto kinuha ang tuwalya, at binalot sa sarili nang mahigpit—parang sandata laban sa kung ano mang darating pa.

Natatakot ako sa kanya.

Takot na baka bumalik siya. Takot na baka hindi na ako makalabas sa ganitong pakiramdam. Takot na baka... Ulitin niya yung ginawa niya rin..

Ano kaya kung doon muna ako kay Lorraine?

Pwede. Siguro 'yon ang pinakamabuti ngayon. Tumakas muna sa kwarto na 'to, sa mansion na 'to, sa kanya. Puntahan si Lorraine-'yung best friend ko..

Pero kahit ang bestfriend ko walang alam sa nangyayari Hindi ko na ikukuwento, nahihiya akong ikwento yung ginagawa ni kuya Alejandro sakin-hindi pa ako handa.

kailangan ko ng lugar na safe..

Matapos makapagbihis,
Kumuha ako ng maliit na bag, naglagay ng ilang damit, phone, charger. Hindi ko tinitingnan 'yung kama-ayaw kong makita ulit 'yung mga bakas doon.

Lumabas ako ng kwarto nang tahimik, pababa sa hagdan nang dahan-dahan, puso ko parang bubugso sa dibdib. Baka naroon siya sa sala, o sa kusina, o kahit saan-handa na akong magsinungaling, mag-pretend na babalik ako agad.

Pero kung wala siya... tatakbo ako palabas. Diretso sa gate, sa jeep, sa bahay ni Lorraine. Doon muna. Hanggang sa magawa kong huminga nang maayos. Hanggang sa maintindihan ko kung ano talaga 'yung nangyari... Hanggang sa dumating sila mommy at daddy.

29

K-kuya—guard, may bibilhin lang po talaga ako... please padaanin niyo na po ako.

Naku, Ma'am Sabrina, mahigpit pong pinagbilin ni Young Master Alejandro—bawal po kayong lumabas.

Pero bakit po!? Halong inis at galit ang nasa mukha ko, pero may pagmamakaawa na rin sa mata ko. Parang sasabog na ang dibdib ko sa kaba at frustration.

"Sige na po, saglit lang talaga ako..."
Lumapit Ito sa guardhouse dinampot ang telepono may tinawagan siya sa loob ng mansion.

Agad na tumaas ang kamay ko sa bibig ko, parang pigil sa hininga.

"Young Maste—"

Kuya guard!! Sabay lapit dito at hablot ng phone na hawak niya, napapakamot na lang ito sa ulo niya na parang napahamak na.

"Please, Kuya guard!!"

"S-sige, Ma'am... pero bumalik po kayo agad. Ako po kasi 'yung malalagot."

Tumango lang ako, hindi makatingin nang diretso. Ganun talaga ako pag nagsisinungaling—madaling mahuli sa mata, sa panginginig ng labi, sa pag-iwas ng tingin. Pero pinalabas niya ako. Siguro dahil sa awa, o dahil alam niyang kahit anong gawin niya, kapag galit si Alejandro, pareho kaming malalagas.

Lakad-takbo ang ginawa ko. Makalayo lang sa mansion. Sa gate pa lang, pakiramdam ko parang may humahabol na multo sa likod ko.

Kabado. Pawis na agad sa noo kahit malamig ang hangin. Bawat hakbang, parang naririnig ko na ang boses niya..

Pero kailangan ko lang makalayo. Kahit saglit. Kailangan kong mag-isip nang malinaw, kailangan kong umiwas muna..

Tapos bigla—may kotseng pasalubong. Itim, makintab, huminto sa gilid ko nang eksakto. Bumaba ang bintana nang dahan-dahan.

"Sabrina..."
Ngising-ngisi na tawag sa akin ni Eros. Mukhang ako din ang pakay nito.. kalmado ang ngiti, pero may kakaibang liwanag sa mata niya na parang alam niya na may problema ako.

"Saan ka pupunta? Hatid na kita."
Napatingin ako sa kanya nang takot na takot. Baka makita ni Kuya Alejandro. Baka may CCTV sa gate. Baka biglang lumabas siya at abutan kami.

Pero wala akong ibang choice—walang jeep na dumadaan dito sa exclusive subdivision na 'to, at hindi ko kayang maglakad nang matagal dahil maaabutan talaga ako.

Sumakay ako. Mabilis.

Pagkasara ng pinto, agad na umandar ang kotse.

Tahimik muna. Nararamdaman ko ang titig niya sa gilid ko, pero hindi ko siya tinitingnan. Nakayuko lang ako, hawak ang bag ko nang mahigpit..

Habang nasa kotse pa kami, bigla niyang inilagay ang kamay niya sa hita ko—dahan-dahan, parang wala lang, pero alam kong hindi.

Mainit ang palad niya, mabigat, at hindi basta nakapatong lang; parang sinasadyang hipuin nang kaunti, pataas nang kaunti.

Nanlaki ang mata ko. Parang biglang bumalik 'yung takot na nararamdaman ko kay Kuya Alejandro, pero iba 'to—mas kalmado, mas controlled, pero hindi mas mababa ang intensity.

Si Eros, 'yung lalaking mukhang perpekto sa labas—maayos ang ngiti, maayos ang damit, maayos ang lahat—pero ngayon, sa loob ng kotse na 'to, parang may ibang mukha siyang ipinapakita.

“K-kahit pakibaba nalang ako, Eros, sa sakayan ng jeep…” sabi ko nang mahina, halos bulong na, habang nakatingin sa labas ng bintana.

Gusto ko nang makalayo, makalabas sa kotse na ‘to, makalanghap ng hangin na walang Eros o ni kuya Alejandro.

Pero hindi siya kumibo. Tahimik lang. Ang ingay lang ng makina ng kotse at ‘yung mahinang tugtog ng aircon. Walang sagot, walang “sige,” walang kahit anong salita. Parang hindi niya narinig… o sadyang pinili na hindi pansinin.

Maya-maya, nadaanan na namin ‘yung mga sakayan ng jeep—‘yung karaniwang spot sa labas ng subdivision, kung saan madalas akong sumakay noon. Pero hindi niya pinabagal ang kotse. Hindi niya inihinto. Dumaan lang kami nang diretso, tuloy-tuloy, papunta pa lalo sa loob ng city… o kahit saan na hindi ko na alam.

“E-Eros… dito na lang ako,” sabi ko ulit, boses na nanginginig na. Hinawakan ko ang seatbelt ko na parang handa nang mag-unbuckle, pero hindi ko ginawa.

Natatakot ako na baka magalit siya kung bigla akong magbukas ng pinto.
Napatingin na siya sa akin nang diretso. ‘Yung ngiti niya… hindi na ‘yung kalmadong ngiti kanina. May halong iba na—parang nasisiyahan siya sa reaksyon ko, parang alam niyang wala akong takas.

"Sa suite ko muna tayo," sabi niya nang kalmado. Hawak pa rin niya 'yung hita ko.

"Naku, Eros... hindi pwede."
Sagot ko agad, boses na halos hindi lumalabas. Iniwas ko ang hita ko palayo, pero hindi niya binawi ang kamay niya nang buo—nanatili lang doon, parang paalala na pwede niyang gawin ang gusto niya anumang oras.

"Eros, hindi pwede. Hindi pa ako pwede sa ganyan... please."
Tumingin siya sa akin, ngiti pa rin sa labi niya, pero 'yung mata niya... may kakaibang liwanag doon, katulad ng kay Alejandro. Hindi galit, hindi threat, pero possessive pa rin. Parang alam niyang may hawak siya sa akin dahil sa arranged marriage na 'yon, dahil sa "karapatan" na iniisip niya.

"Sabrina," sabi niya, boses na malambot pero may bakal sa ilalim. "Bakit hindi? magiging mag-asawa na rin naman Tayo. Walang problema kung gagawin natin yun ngayon? Alam mo namang gusto kita?"

Hinawakan niya ulit ang hita ko, mas mahigpit ngayon.

“kung ayaw mo sa suite ko Sa mansion na muna tayo,” sabi niya nang dahan-dahan, boses na malambot pero may authority na hindi ko inaasahan mula sa kanya.

“Gusto kang makita ng parents ko.”
Sabay hawak niya ulit sa hita ko—diretso na, walang pasintabi. Nakashorts lang ako, maong na shorts na halos hanggang gitna ng hita, at simpleng brown t-shirt na medyo maluwag.

Exposed na exposed ang balat ko sa haplos niya. Mainit ang kamay niya, at hindi basta nakapatong—gumagalaw nang bahagya.

Umiwas ako ng tingin, tumingin sa labas ulit, pero nararamdaman ko pa rin ‘yung init ng palad niya sa balat ko.

“Eros… please,” bulong ko, halos hindi marinig. “Hindi pa ako handa..”

Ngumiti siya ulit, pero hindi siya tumigil sa pagmamaneho.

“Wag kang mag-alala, Sabrina,” sabi niya, boses na parang pang-alo pero may halong pang-aasar. “Sa sobrang bait ng parent ko pwede kana matulog sa kwarto ko habang inihahanda ang kasal natin…”

Tumingin siya sa akin nang mabilis, mata niya dumaan sa leeg ko, sa dibdib ko, sa hita ko na hinahawakan niya,

“…Siguradong wala nang magagawa pa si Alejandro, diba?”
Natigilan ako..

Tumingin ako sa kanya nang takot na takot.

“Eros—”

“Shh,” putol niya, ngiti na naman. Pero ‘yung ngiti na ‘yon… hindi na gaanong friendly.

“Huwag kang mag-alala sa kanya. Ako ang kasama mo ngayon. At sa mansion namin… walang makakaabala sa atin.”

Bumilis pa lalo ang kotse, papunta sa direksyon na alam kong patungo sa kanilang family estate—malaki, mataas na gate, maraming security. At habang lumalapit kami, parang lumalaki rin ang kaba ko.

Hindi lang kay Alejandro… kundi kay Eros din. Kasi ngayon ko lang napagtanto: pareho silang may hawak sa akin, pareho silang may gusto sa akin, at pareho silang handang gawin ang lahat para hindi ako makawala.

30

Bumaba ako ng kotse ni Eros nang makarating kami sa harap ng kanilang mansion. Parang biglang lumaki ang mundo ko sa isang saglit—napakalaki ng bahay, parang kasing laki rin ng mansion nina daddy asmodues. Mataas din ang gate na bakal na may ornate designs, malawak na garden na puno ng manicured hedges at fountain sa gitna, at ‘yung facade ng bahay mismo—puti klasikong may modern touch, parang palasyo na ginawang tahanan ng mga mayayaman.

Napaikot ang tingin ko sa paligid, parang hindi makapaniwala na nandito ako. Kabado pa rin ang dibdib ko, pero hindi na ‘yung takot kay Alejandro—mas parang pressure na bigla na lang akong itinapon sa isang lugar na hindi ko pa handa.

Lumapit si Eros, hinawakan niya ang kamay ko nang mahigpit—tulad ng hawak niya sa hita ko kanina sa kotse.

“Let’s go inside,” aya niya sa akin, boses na kalmado pero may utos sa ilalim.
Kabado akong napatingin sa paligid ulit. Pero wala. Tahimik lang ang mansion, maliban sa mahinang tunog ng tubig sa fountain.

Naabutan namin sa malaking living room ang ama niya—si Tito Azrael. Nakaupo siya sa malaking leather sofa, hawak ang cellphone, pero agad niyang inilagay sa side table nang makita kami.

Matangkad siya, Maputi ang buhok sa gilid, pero ‘yung mata niya… pareho kay Eros—matatalim at kalmado..

“G-good afternoon po, Tito,” bati ko, sabay lapit para mag-bless. Agad naman siyang ngumiti—mainit na ngiti, pero may halong amusement sa mata niya—at hinaplos ang buhok ko nang marahan, parang pag-aalaga sa anak na hindi niya nakita nang matagal.

“Sabrina… hindi mo sinabing pupunta ka. Nagpaluto sana ako,” sabi niya, boses na malambot pero may authority pa rin.

“O-okay lang po, Tito. Hindi rin naman po ako magtatagal…”

Kumunot ang noo niya nang bahagya, napatingin kay Eros na nakatayo pa rin sa tabi ko, kamay niya hindi bumibitaw sa kamay ko.

“Mag-stay na siya dito, Dad,” sabi ni Eros nang malamig at diretso. “Hanggang sa ikasal kami.”

Napansin ko agad ang pagngisi ni Tito Azrael—mabagal, satisfied, parang alam na niya ang mangyayari kahit hindi pa sinasabi. Parang hindi siya nagulat, parang inaasahan na lang niya ‘to.

“Sige,” sagot niya, tumango nang dahan-dahan.

“Basta wag muna gagawa ng apo ko ha. Napakabata pa ni Sabrina… control muna...Eros...At nag-aaral

pa siya.”

“Yes, Dad. Don’t worry. Hindi kami agad bubuo,” sagot ni Eros, walang emosyon sa boses, pero may ngiti sa labi.

Napayuko ako. Naiilang. Sobrang ilang. Parang bigla na lang akong naging parte ng usapan na hindi ko napili. Luha ko halos tumulo ulit, pero pinigilan ko—hindi ko gustong makita nila na umiiyak ako rito, sa harap nila.

Si Tito Azrael tumayo, lumapit sa akin, at hinawakan ang balikat ko nang marahan.

“Huwag kang mag-alala, Sabrina. Mabait si eros. Kaya ka niyang alagaan ka..”

Napatingin ako kay Eros. Nakatingin din siya sa akin..

Mayamaya, hinila na ako ni Eros papuntang hagdan—malakas pero hindi masakit ang hawak niya sa kamay ko, parang hindi niya gustong bigyan ako ng pagkakataong makawala.

Mabilis ang hakbang niya, parang may plano na siyang matagal nang iniisip.
“Sa kwarto lang kami, Dad,” sabi niya nang diretso, boses na kalmado pero may finality na parang hindi na pwede pigilan pa.

Nagulat ako. Biglang lumaki ang takot sa dibdib ko—parang flashback lahat ng nangyari Samin ni kuya Alejandro, pero ngayon kay Eros naman.

Hindi ko alam kung ano’ng mangyayari pag nasa kwarto na kami..

Mabilis akong humawak sa kamay ni Tito Azrael, parang humihingi ng tulong Dito..

“T-Tito!!” sigaw ko nang mahina, halos pakiusap na, luha na naman tumulo sa pisngi ko nang hindi ko mapigilan.

Ngumiti lang si Tito Azrael—mainit pa rin ang ngiti, hinawakan ang pisngi ko pinunasan ang Luha ko.

"Huwag kang mag alala sabrina mabait naman ang anak ko.." Sabi niya..

Tumingin siya kay Eros, tapos tumapik sa balikat nito nang marahan, parang pag-apruba.

“Eros, ikaw na bahala yung bilin ko ha, wag muna..” sabi niya, boses na mababa pero malinaw.

“Alagaan mo siya nang maayos..”
Pagkasabi noon, tumalikod na siya at lumabas ng living room nang walang lingon.

Natigilan ako sa hagdan. Hawak pa rin ni Eros ang kamay ko, at hindi niya binibitawan. Kinabahan ako sobrang kinabahan—parang sasabog na ang dibdib ko. Pawis na agad sa noo ko kahit malamig ang

aircon sa mansion. ‘Yung hagdan na ‘yon—mga marmol na steps, mataas at elegante—parang daan patungo sa kung saan hindi na ako makakabalik nang pareho.

“E-Eros… please,” bulong ko, boses na nanginginig.

“Hindi pa ako handa. Hindi ko pa kaya… mag-usap lang tayo dito. Sa baba. Sa sala nalang tayo. Kahit saan, basta hindi sa kwarto.”

Tumingin siya sa akin nang diretso, mata niya hindi kumukurap. Ngumiti ulit siya—‘yung ngiti na kalmado sa labas, pero may pagnanasa sa loob.

“Sabrina,” sabi niya, hinila ako nang kaunti pataas sa unang step. “Walang mangyayari. Pangako. kailangan Lang nating mag-usap nang pribado. May mga bagay na hindi pwede sa harap ng iba. Tungkol sa arranged marriage… tungkol sa akin… at tungkol kay Alejandro...wala sa lahi namin ang namimilit...”

Napalunok ako, parang gusto kong magtiwala sa sinabi niya..

“Huwag kang matakot,” dagdag niya, hinawakan ang pisngi ko nang marahan gamit ang kabilang kamay, pinunasan ang luha ko.

“Safe ka dito. Mas safe kaysa sa mansion niyo. Walang makakaabala. Walang makakakuha sa’yo… maliban sa akin.”

Hawak niya pa rin ang kamay ko, at habang umaakyat kami nang dahan-dahan sa hagdan, nararamdaman ko ang bigat ng bawat hakbang. Parang bawat isa ay nag-aalis ng isa pang piraso ng kalayaan ko.

Sa itaas ng hagdan, may mahabang hallway na may mga magkabilaang pinto. At sa dulo—isa sa mga pinto, siguro ‘yung kwarto niya.

Kinabahan ako nang todo. Gusto kong tumakbo pababa, gusto kong tumili, gusto kong tawagan si Mommy o kahit sino.

“Eros…” bulong ko ulit, halos umiiyak na. “Huwag nalang pala… please.”
Tumigil siya sa harap ng pinto. Tumingin sa akin nang matagal. Tapos hinila niya ako palapit—hindi pilit, pero hindi rin pwede tanggihan.

Binuksan niya ang pinto nang dahan-dahan.

“Pasok..” sabi niya nang mahina pero parang napipikon na.

At sa loob—madilim na kwarto, malaking kama, malalaking bintana na may heavy curtains...

Kinabahan ako nang sobra. Parang nandito na talaga ang punto na hindi na ako makakabalik.

31

Wala na akong nagawa pa nang tuluyan na niya akong hinila papasok sa kwarto niya. Sarado na ang pinto sa likod namin—nakita ko pang nilock niya.

Mabilis akong humiwalay sa hawak niya
Ngayon nakaupo na ako sa gilid ng kama niya—malaking king-size bed na may black na bedsheet..

Nakayuko ako, nanginginig ang kamay ko na nakakuyom sa kandungan ko. Hindi ako makatingin sa paligid—

Umupo siya sa tabi ko. Napapitlag pa ako nang haplosin niya ang pisngi ko gamit ang likod ng daliri niya—
Mahina siyang natawa, parang natutuwa sa reaksyon ko, saka hinawakan ang kamay ko nang mahigpit.

“Bakit ka ba natatakot…?” tanong niya, boses na malambot pero may pang-aasar sa ilalim.

“Hindi naman kita sasaktan, Sabrina. Siguro sa ibang paraan pwede pa.”
Hindi ako nakasagot. Natatakot ako. Takot na baka totoo ‘yung sinasabi niya na hindi niya ako sasaktan… pero sasaktan niya ako sa ibang paraan.

Maya-maya, nagsimula na siyang maghubad ng damit. Una ‘yung polo niya—button by button, dahan-dahan, parang sinasadyang ipakita sa akin ang bawat galaw. Napakuyom ko nang mahigpit ang kamao ko, nagsimula nang tumulo ang luha ko ulit, tahimik pero walang tigil.

“E-Eros…”

“Shh… it’s okay,” bulong niya, lumapit pa lalo.

“Ikakasal naman tayo. Hindi ‘to mali. Hindi tulad ng ginawa sa’yo ni Alejandro...”

Nanlalaki ang mga mata ko nang marinig ko ‘yon.

“Eros!!” tili ko nang sapilitan niya akong ihiga sa kama. Mabilis ang galaw niya, malakas, brutal. Hinawakan niya ang mga balikat ko pababa, katawan niya umibabaw nang bahagya.

“A-ayoko!! Ano ba!!” Nagpumiglas ako nang todo—itinulak ang dibdib niya gamit ang dalawang kamay, sinipa ang paa ko, umikot ang katawan ko para makawala. Pero mas malakas siya, mas mabigat. Hinawakan niya ang mga pulso ko at itinaas sa itaas ng ulo ko, idiniin sa unan.

“Calm down, Sabrina,” sabi niya, boses na mababa na ngayon, halos bulong sa tenga ko pero may gigil.

“Isusumbong kita sa daddy mo!!!.” iyak Kong Sabi dito..

Luha ko tumutulo nang walang tigil, basa na ang unan sa ilalim ng ulo ko. Nagpupumiglas pa rin ako, pero unti-unti nang humihina—hindi dahil sumusuko, kundi dahil pagod na ang katawan ko sa takot.

Sumiksik siya leeg ko, takot na takot akong nakikiramdam, at halos mapatili ako Nang magsimula Siyang humalik sa leeg ko..

“E-Eros, a-ayoko… please?” sabi ko sa gitna ng hikbi, habang pilit siyang tinutulak gamit ang dalawang kamay ko sa dibdib niya. Nanginginig na talaga ako—hindi na lang sa takot, kundi sa sobrang pagod na sa paglaban.

Yung luha ko tumutulo nang walang tigil sa pisngi ko, sa leeg ko, sa unan.

Bigla kong naalala si kuya Alejandro. Magagalit siya sigurado kapag nalaman nito.

Pilit pa rin akong nagpupumiglas, sinisipa ang paa ko, umiikot ang katawan ko para makawala sa hawak niya sa pulso ko. Pero mas malakas siya. Tinaas na niya ang damit ko—dahan-dahan pero determinado, hinila pataas hanggang sa makita na ang tiyan ko, hanggang sa halos lumabas na ang dibdib ko.

"Eros!!!" Iyak ko parin pilit itong pinipigilan..

At doon—biglang may kumatok sa pinto.

“Fuck…” inis na bulong ni Eros, tinitigan ako, Agad siyang umalis sa ibabaw ko, bumangon nang mabilis, at hinila pababa ang damit ko para matakpan ang nakalitaw ng Dibdib ko.

Tumayo siya, at lumapit sa pinto nang walang damit na pang itaas pa rin.

Binuksan ni Eros ang pinto nang kaunti pa lang, pero agad na lumawak ang puwang nang makita niya kung sino ang nasa labas.

Pumasok ang isang lalaki—si Ismael, ang kakambal ni Eros. Pareho silang magkamukha halos eksakto: parehong mata, parehong ngiti, parehong katawan, pero may kakaibang aura si Ismael. Mas wild, mas unpredictable, mas parang walang preno.

Mas lalo akong kinabahan nang makita siya—parang biglang nadoble ang presensya na nakakulong sa akin sa kwarto na ‘to.

“Kaya ka pala nag-lock,” sabi ni Ismael nang pumasok nang buo, sarado na ang pinto sa likod niya.

“May ginagawa kayo ni Sabrina, ah?”

“Hello, Sabrina,” bati niya sa akin nang diretso, ngising-ngisi na parang natutuwa sa sitwasyon.

‘Yung boses niya halos kapareho ni Eros, pero may halong pang-aasar na mas makapal.

Umayos ako ng upo sa kama nang mabilis, hinila ko pababa ‘yung damit ko na gusot pa rin, sinusubukang takpan ang sarili ko..

Takot na takot pa rin ako—luha ko tumutulo ulit, nanginginig ang buong katawan ko habang nakatingin sa kanilang dalawa. Parang dalawang bersyon ng parehong demonyo, isa lang ang nakikita ko kanina, ngayon dalawa na.

Lumapit si Ismael sa akin nang dahan-dahan, hinaplos niya ang buhok ko nang marahan—parang pag-aalaga, pero alam kong hindi ‘yon. Mainit ang kamay niya, pero malamig sa pakiramdam ko.

“Grabe ka, Eros,” sabi niya nang nakangisi pa rin, tumingin kay Eros.

“Pinupwersa mo ba ang baby Sabrina natin? Takot na takot siya, oh.”

“Ano bang kailangan mo?” tanong ni Eros inis na, sabay tabig sa kamay ni Ismael na humahaplos sa buhok ko..

“Sabihin mo na at umalis ka na ng kwarto ko.”

Umiling lang si Ismael, may dinukot sa bulsa niya—cellphone.

Nag dial..

“Ano kayang magiging reaction ni Alejandro nito?” sabi niya nang nakangisi, habang nakikinig sa ring ng phone.

“Siguro magwawala ‘yon kapag nalaman niyang nandito si Sabrina sa kwarto mo, halos hubad na, at tayong dalawa ang kasama niya.”

“Gago ka talaga,” natatawang sabi ni Eros, pero may halong inis pa rin. Umiling siya.

Lumapit siya sa akin ulit, hinaplos ang likod ko nang marahan—napapitlag ako sa haplos na ‘yon..Hinila niya ako palapit sa kanya nang kaunti..

“Wag kang mag-alala, Sabrina,” bulong ni Eros sa tenga ko, habang si Ismael ay nakatingin pa rin sa phone niya, nakangisi.

“Hindi niya ‘yon tatawagan talaga. Mahilig Lang mangTrip talaga si ismael.”

Pero si Ismael tumawa nang mahina, phone pa rin sa tainga. “Hello? Alejandro? Oo, ako ‘to, Ismael. Guess where your little Sabrina is right now…”

Natigil ang hininga ko. Parang biglang lumamig ang kwarto. Luha ko tumulo nang mas mabilis, nanginginig na talaga ako.

Si kuya Alejandro na yun eh—kung malalaman niya ‘to, kung marinig niya ang boses ni Ismael, kung malaman niyang nasa kwarto ako ng Eros at ng kambal nito… hindi ko alam kung ano’ng mas

nakakatakot: ang galit niya, o ang paraan niya ipakita ‘yung galit na ‘yon sa akin pag nakauwi na ako.

Si Eros, inis na napatayo, parang handa nang tumayo at kunin ang phone kay Ismael.

“Ismael, tangina mo talaga.”

Pero si Ismael tumawa lang ulit, mata niya nakatingin sa akin nang diretso. “Relax, Kuya Eros. Hindi pa naman sumasagot.

Kinabahan ako nang todo. Gusto kong tumili, gusto kong tumakbo, pero wala akong lakas. Nakaupo pa rin ako sa kama, habang ang dalawang magkambal na ‘to—parehong may hawak sa akin sa paraang hindi ko maintindihan—parang naglalaro lang ng laro na ako ‘yung prize.

Tumawa nang malakas si Ismael, halos umecho sa buong kwarto ang tunog ng tawa niya na parang walang katapusan.

Pinakita niya ang screen ng phone niya sa harap ni Eros—blank, walang ongoing call, walang pangalan na nakalagay. Fake lang lahat.

“Tingin mo sasabihin ko doon? Banas din ako kay Alejandro noh…” natatawang sabi niya, boses na puno ng pang-aasar at kasamaan. Sabay tingin sa akin—diretso, malaswa, ‘yung uri ng tingin na parang hinuhubaran ako gamit ang mata lang.

Napaiwas ako agad ng tingin, niyuko ko ulit ang ulo ko.

Kinilabutan ako nang todo. Parang biglang lalong lumamig ang hangin sa kwarto..

‘Yung tawa niya, ‘yung titig niya… mas masahol pa kay Eros. Mas walang kontrol, mas iba.

“Gago ka talaga,” sabi ni Eros, pero tumawa rin siya—maikli, inis Rin..

Lumapit siya sa akin ulit, hinaplos ang buhok ko nang marahan,

“Dalian mo, Eros,” sabi pa ni Ismael nang nakangisi pa rin.

“Ako naman pagkatapos mo.”

Natakot ako nang sobra. Parang biglang tumambol ng mabilis ang dibdib ko—luha ko tumulo nang walang tigil, nanginginig na talaga ang buong katawan ko.

“H-huwag… please…” bulong ko, halos hindi na marinig, pero narinig nila. Narinig nila ang takot ko, at parang mas lalo pa silang natuwa.

Si Eros tumingin sa kambal niya nang masama.

“Tangina mo, Ismael. Hindi ‘to sharing time. Umalis ka na....tinatakot mo lalo si sabrina..”

Pero si Ismael hindi gumalaw. Sa halip, lumapit siya nang dahan-dahan sa kama, umupo sa kabilang gilid ko, bale napapagitnaan nila ako—

“Relax..” bulong ni Ismael, hinawakan ang buhok ko ulit, hinila nang kaunti para mapatingala ako sa kanya.

Kaso inis na tinabig ni Eros si Ismael..
"Ismael..!" Galit na pigil ni Eros dito, sabay hatak sakin palayo pero nanlaki ang Mata ko ng ihiga niya ulit ako kahit andyan Yung kakambal niya..

“Bitawan mo ako…” hikbi ko, boses na basag na.

“Please… bitawan mo ako…Eros!!”

Si Eros hinigpitan ang hawak sa kamay ko. Si Ismael naman tumawa ulit—maikli, nakakakilabot.
Tapos umupo Lang siya sa gilid Hindi siya lumabas..

“Bakit? Natatakot ka ba sa akin, Sabrina? O takot ka kay Alejandro kapag nalaman niyang dalawa kami ang kasama mo kwarto ngayon?” tanong ni Ismael, daliri niya dumudulas sa balikat ko pababa.

“Sabihin mo nga… sino sa amin ang mas nakakatakot? Ako… o siya?”
Hindi ako nakasagot. Luha ko lang ang sumasagot—walang tigil, walang katapusan.

Mayamaya, may kumatok ulit sa pinto—

“Young Master Eros, nasa baba po si Young Master Alejandro…” sabi ng boses mula sa labas..

32

Parang biglang nawala ang hangin sa kwarto. Nanlaki ang mata ko, at sa isang iglap-walang pag-iisip, walang takot na humupa-naitulak ko si Eros nang buong lakas. Ginamit ko ang lahat ng natirang pwersa ko, itinulak ang dibdib niya gamit ang dalawang kamay ko hanggang sa maupo siya nang bahagya sa gilid ng kama.

"Tangina-" bulong niya sa gulat, pero hindi niya ako hinawakan ulit agad.

Nakatingin lang siya sa akin, mukha niya halo-halong galit at pagkabigla.

Si Ismael naman, tumawa pa rin nang mahina pero may kakaibang liwanag sa mata niya-parang natutuwa pa siya sa chaos na nangyayari.

Mabilis akong bumangon mula sa kama, hinila ko pababa nang todo ang damit ko na gusot na gusot Inayos ang shorts.

Nanginginig pa rin ang buong katawan ko, luha ko tumutulo pa rin, pero ngayon may bagong uri ng takot: hindi lang sa magkambal na 'to... kundi sa paparating na galit ni Alejandro.

"Huwag kang lalabas," sabi ni Eros nang mababa, boses na parang utos pa rin. Hinawakan niya ang pulso ko, pero hinila ko agad palayo.

Tumayo si Eros nang mabilis, kinuha ang t-shirts niya na nasa sahig at sinuot nang walang pag-aalinlangan. Inayos niya ang kwelyo nang dahan-dahan, pero 'yung titig niya sa akin ay puno pa rin ng pagnanasa. Tumingin siya kay Ismael nang diretso.

"Ismael, pakibantayan si Sabrina.." sabi niya nang malamig, boses na parang utos na hindi pwede tanggihan.

"Huwag mong hayaang makalabas.."

Pagkasabi noon, lumabas siya nang walang lingon. Sumara ang pinto nang mahina..

Naiwan kami ni Ismael sa kwarto niya. Tahimik na tahimik, maliban sa mahinang huni ng aircon at sa malakas na kabog ng dibdib ko.

Ngising-ngisi naman si Ismael, lumapit sa akin nang dahan-dahan, at tumabi sa gilid ng kama kung saan nakaupo pa rin ako.

"Okay ka lang?" tanong niya, boses na malambot pero puno ng pang-aasar. Sabay haplos niya sa buhok ko-dahan-dahan...

Bahagya akong umiwas, pero hindi niya binawi ang kamay niya. Sa halip, tumawa siya nang mahina-malamig na tawa na nakakakilabot sa likod.

"Ang Ganda mo talaga, Sabrina...kaya pati yung kuya mo nababaliw na din sayo..." bulong niya, lumapit pa lalo hanggang maramdaman ko na ang init ng hininga niya sa gilid ng leeg ko.

"Parang ang sarap mong kagatin...." nakangisi nitong Sabi..

Nanginginig na naman ang kamay ko. Luha ko tumulo ulit, tahimik na tumutulo sa kumot. alam kong hindi ko kaya labanan si Ismael. Mas unpredictable siya kaysa kay Eros. Mas walang preno, Baka pag napikon siya gawan niya ako ng masama..

Napapitlag ako ng humaplos ang kamay niya Pababa sa likod ko ng dahan dahan
Napapikit ako nang mariin. "Huwag... please, Ismael. Huwag mo akong hawakan."

Tumawa ulit siya-maikli, nakakainis. Hinawakan niya ang baba ko nang marahan, pinilit akong tumingin sa kanya. Mata niya... pareho kay Eros, pero may kakaibang liwanag-parang demonyong natutuwa sa pagdurusa.

Samantala...

Maangas na humakbang si Eros pababa ng hagdan..

Sa baba, prenteng naka-dekwarto si Alejandro sa malaking leather sofa ng living room. Nakaupo siya nang relaxed-paa nakadekwatro, braso nakapatong sa backrest, pero 'yung titig niya... madilim, malamig, parang apoy na natatakpan ng yelo.

Hindi siya gumagalaw, hindi siya tumayo agad. Pero 'yung presensya niya lang-'yung paraan niya tumingin kay Eros habang bumababa ito-sapat para makadagdag ng tensyon sa hangin.
diretso, walang kurap, walang ngiti. 'Yung mata niya-madilim na madilim, puno ng galit na pinipigilan,

.
Si Eros tumigil sa huling hagdanan.
Ngumisi siya-ngisi na hindi friendly, ngisi na parang pang-aasar sa kalaban.

"Anong ginagawa mo rito, Alejandro?" tanong niya nang kalmado pero may pang-uuyam.

"Hindi ka invited sa mansion namin..."

Hindi na nagpaligoy ligoy pa si Alejandro.

"pababain mo si Sabrina..," sabi niya nang mababa,.

"Alam kong nasa itaas siya. Sa kwarto mo. Kasama ng kambal mong gago."
Tumawa nang mahina si Eros, pero walang katatawanan doon.

"At ano? Naiinggit ka ba? O natatakot ka na baka mas gusto niya kami kaysa sa'yo?"

Biglang nagbago ang ekspresyon ni Alejandro-mula sa malamig na galit hanggang sa puro apoy.

"Bring her out, Eros," he demanded, his voice dropping into a low, dangerous growl.

Si Eros hindi umatras. Sa halip, lumapit din siya nang kaunti, mukha niya malapit na kay Alejandro.

"Pagkakaalam ko kasi tumakas siya mula sa'yo, Alejandro..." hamon ni Eros nang mahina, ngisi pa rin sa labi pero may halong pang-uuyam. "Alam mo bang takot na takot siya sa'yo..."

Parang biglang sumabog ang hangin sa pagitan nila. Ang sala na dati'y tahimik at elegante, biglang naging makapal sa tensyon-parang ang bawat hininga nila ay puno na ng galit at paghahamon.

"Andoon siya sa kwarto ko," dagdag pa ni Eros, boses na mababa. "Tulog na, napagod sa ginawa namin kanina lang."

Si Alejandro, napahilamos sa mukha nang mahigpit, parang sinusubukang pigilan ang sarili. Halatang hindi niya nagustuhan-halatang napikon siya sa sinabi ni eros. Napangisi siya, pero hindi na 'yung ngisi na kalmado; 'yung uri na parang handa nang sumabog.

Tumayo siya nang mabilis, walang pasabi, at sa isang iglap, hinawakan niya ang kwelyo ni Eros nang mahigpit-
"Tang ina ka..." bulong niya, mukha niya halos dumikit na kay Eros, ang galit sa mata niya-parang apoy na handa nang lumamon.

"Say again what you did to her... and watch how fast I ruin your face."

Natawa si Eros-maikli, mapang-uyam na tawa.

"Iyak nga Ng iya-"

Hindi na niya natuloy ang sasabihin. Malakas na sinuntok siya ni Alejandro sa mukha-diretso sa panga. Napaatras si Eros, dugo agad na tumulo sa labi niya. Dinilaan niya 'yon nang dahan-dahan, parang natutuwa pa sa lasa ng sariling dugo, bago siya sumagot ng suntok pabalik-diretso rin sa pisngi ni Alejandro.

Nagpalitan sila ng suntok. Mabilis, malakas, walang awa. Parang dalawang hayop na nag-aagawan ng teritoryo.

Hanggang may mga pumasok na tauhan-mga security ng mansion, mabilis na lumapit at inawat sila. Hinawakan nila ang braso ni Alejandro, hinila si Eros palayo. Pareho silang humihingal,

Mukha puno ng dugo at galit, pero hindi pa rin tumitigil ang titig nila sa isa't isa.
Maya-maya, lumakad papasok si Atlas-ang kuya nina Eros at Ismael, kasama ang ama rin nila Eros at ismael.

"Ano'ng problema?" tanong ni atlas nang malakas,

"Alejandro? Eros...?"

Si Alejandro, malaming na tumitig kay Atlas.

"Iuuwi ko na si Sabrina," sabi niya sa wakas, boses na malamig pero matigas. Walang pag-aalinlangan. Parang desisyon na tapos na.

Maya-maya, lumakad papasok si Azrael Napatingin siya kay Alejandro nang diretso.
"Magiging asawa na ni Eros si Sabrina, Alejandro," sabi niya nang kalmado, pero may bigat sa bawat salita. "There's nothing wrong with her staying here with us now, is there?"

The entire room went dead silent.

Alejandro stared at Azrael for a long moment, eyes burning.

"Magiging asawa?" Alejandro let out a low scoff. "You're talking about a future that's never going to happen."

Tipid na ngumiti si Azrael . "There's a family agreement. An arranged marriage. It's binding. And right now... she's in my son's room. In my son's bed."

"To hell with that agreement," Alejandro said flatly. "I'm taking Sabrina. Your arranged marriage doesn't dictate what's mine."

33

THIRD POV....

"Ibaba mo si Sabrina at hayaan mo muna siyang makauwi," utos ni Azrael.

"Dad-"

"Sundin mo muna."

Tumahimik si Eros. Sandaling nagtagis ang mga panga niya bago siya tumalikod.

"Fine."

Pagbukas niya ng pinto ng kwarto, agad niyang naabutan ang eksena.

Nasa tabi ni Sabrina Si Ismael nakaupo sa tabi ni Sabrina, halos nakadikit na sa kanya, ngising-ngisi pa rin. Si Sabrina naman-nakasiksik sa pinakadulo ng kama, nakayuko, magulo ang buhok na parang hinila-hila, luha pa rin tumutulo nang walang tigil sa pisngi niya. Nanginginig ang buong katawan niya, kumot hinigpitan sa dibdib na parang huling proteksyon.

"Iyak nang iyak, Eros. Pinapatahan ko lang, pero lalo pang umiyak. Parang ayaw niya sa haplos ko." Nakangising sabi ni Ismael, tila sinasadya niyang gatungan ang apoy.

hindi niya inaalis ang titig kay Ismael.
"Alisin mo ang kamay mo..ismael."
Utos ni Eros ng mapansin na nasa hita ni Sabrina ang kamay ni Ismael..

Ngumisi si Ismael. "Bakit? Natatakot ka bang mas magustuhan niya ako kesa sayo? Akala ko ba share tayo kay Sabrina?"

Nanlalaki lalo ang mga mata ni Sabrina..sabay takot na takot na mas sumiksik pa sa gilid..

Isang segundo lang na nakatitig si Eros sa kanila-sa kambal niya at sa babaeng halos mawala na sa takot.

"Come here, Sabrina," malamig na sagot ni Eros. "Bago ako mawalan ng pasensya."

"Nandiyan na ang Kuya Alejandro mo.."

Mabilis na lumapit si Sabrina-halos gumapang pa siya sa kama para makalapit kay Eros. Takot na takot siya, pero mas gusto niyang makauwi nalang kaysa manatili sa tabi ni Ismael.

Pero bago pa siya makalagpas, isang malakas na braso ang humarang.
Tahimik lang si Eros habang nakatitig sa kanya.

.

Hinawakan niya ang baba ni Sabrina at dahan-dahang itinaas ang mukha nito.

"Nasaan muna ang kiss ko?" mahina niyang tanong ni eros.

Hindi nakasagot si Sabrina.

At sa isang iglap, Hinawakan niya ang batok ni Sabrina nang mahigpit, hinila siya palapit, at sinakop ang labi niya nang walang awa. Hindi halik na may pagmamahal-halik na parang pagmamarka, kontrolado. Agresibo. Parang gusto niyang ipaalala kung kanino lang dapat si sabrina.

"Mmm-Eros...!"bulong niya sa gitna ng halik, boses na basag at puno ng protesta, pero hindi niya makawala sa hawak.

Nang matapos ang halik, tumitig si Eros kay Sabrina nang diretso sa mata. Hinaplos niya ang mukha nito nang marahan-parang pag-aalaga, pero may pang-aari pa rin sa bawat haplos. hindi pa rin niya pinakawalan ang babae.

Dumikit ang noo niya sa noo nito.

Mabagal ang paghinga. Mabigat ang hangin sa pagitan nila.

"Pakakawalan muna kita ngayon," sabi niya nang mahina, ngiti na malamig

Saglit siyang ngumiti-hindi masaya. Mapanganib.

"Pero huwag mong isipin na pinayagan na kitang makalayo.".

Hinaplos niya ang gilid ng mukha ni Sabrina, saka marahang bumaba ang kamay sa leeg nito- malinaw ang babala.

"Sa oras na maging asawa na kita... ako na ang magdedesisyon para sa'yo."
Sinasabi niya Yun habang Inaayos ang buhok at pinupunasan ang pisngi ni Sabrina..

"At kapag dumating ang araw na 'yon, Sabrina... hindi ka na makakatakas o Kaya ay makakaayaw sa lahat ng gusto ko."

Hinila niya si Sabrina palabas ng kwarto, kamay niya nakahawak sa baywang niya nang mahigpit-gusto niyang pikunin lalo si Alejandro.

Sa likod nila, naiwan si Ismael sa kwarto, nakangisi pa rin.

At sa isip ni Sabrina, habang bumababa sila ..pababa ng hagdan patungo kay Alejandro:

Paano ako makakatakas sa kanilang lahat?

SABRINA POV

Nakatayo siya doon-si Kuya Alejandro-nakatitig nang matindi sakin. Lalo na sa kamay ni Eros na nakahawak pa rin sa baywang ko.

Galit si Kuya Alejandro-hindi lang basta galit, kundi naglalagablab. At sa bawat hakbang pababa, mas lalo akong nilamon ng takot sa kung ano ang naghihintay sa akin pag uwi.

Bumaba kami ng hagdan. Ako kamay ni Eros sa likod ko, Hindi yun hawak kundi hipo..paulit ulit dumudulas ang kamay Niya malapit na sa pang upo ko.

Sa baba, nakatayo na ang lahat-si Tito Azrael, si Atlas, ang mga tauhan na naka-alert pa rin, at si kuya Alejandro na parang walang pakealam sa paligid, sakin lang nag paningin niya, galit sa gitna ng sala.

Pagkababa namin, hindi ko maintindihan ang sarili ko kung bakit kay Kuya ako agad lumapit.

Galit siya-ramdam ko iyon. Pero sa kabila ng galit niya, mas naramdaman ko ang seguridad sa kanya kaysa kay Eros, na tila kayang Kaya niya lang akong ipasa o ipahiram sa kakambal niya na parang isang bagay lang.

Mabilis niyang kinulong sa pagitan ng dalawang palad niya ang pisngi ko, walang pakialam kung sino ang nakakakita. Pinagmasdan niya ang mukha ko-mata, labi, At nang mapansin niyang nanginginig ang labi ko, unti-unting dumilim ang mukha niya.

Umigting ang panga niya nang titigan niyang mabuti. Nakita niya ang lahat-' 'yung namumula na labi ko mula sa sapilitang halik ni Eros kanina..

"Sabrina..." sabi ni Tito Azrael nang kalmado, boses na parang pang-alo pero may paalala.

"Sumama ka muna sa Kuya mo. Next week naman na ang kasal niyo ni Eros."
Hindi ako lumingon. Hindi ko magawang tumingin kahit kanino.

"O-opo..."Napipilitan kong sagot.. Ramdam ko na lalong humigpit ang hawak ni Kuya Alejandro sa kamay ko-

"Aalis na kami.."paalam ni Kuya alejandro..

Hinila niya ako palayo diretso palabas ng mansion nila.

"K-kuya..."

Napalingon siya sa akin nang marinig niya ang tawag ko. Madilim ang mga mata niya-puno ng galit..

"Y-yung bag ko..." natatakot kong sabi ko, boses na halos bulong na, habang hawak ko pa rin ang damit ko na gusot-gusot.

Tumigil siya saglit. Tumingin siya sa akin nang matagal, mata niya dumaan sa mukha ko pababa sa leeg ko, sa labi ko, sa kamay ko na nanginginig. Parang sinusukat niya kung ano pa ang natira sa akin pagkatapos ng lahat.

Napatingin siya sa bag ko na nasa sala nila Eros. Siya na mismo ang lumapit at kinuha iyon, saka marahan akong hinawakan sa kamay.

Ngunit maya-maya, narinig kong nagsalita si Tito Azrael.

"Hindi n'yo ba hihintayin muna ang ate Anastasia mo?" tanong niya.

"Magbabakasyon sila rito ng ilang araw para maka-attend sa kasal ng little sister mo."

Nakangisi si Tito Azrael habang sinasabi iyon-parang sadyang pinagdiinan ang salitang little sister kay Kuya Alejandro.

"Hindi na.." sagot naman ni kuya..

Hinila niya ako ulit, mas mahigpit na ngayon, palabas ng gate ng mansion nila Eros.
Paglabas namin sa mansion. Binuksan niya agad ang pinto sa passenger side, hinintay akong sumakay nang walang salita. Sumakay ako nang dahan-dahan, nanginginig pa rin ang buong katawan ko.

Pagkasara ng pinto, umandar na ang kotse. Tahimik. Pero nararamdaman ko 'yung bigat ng galit niya sa akin kahit nakatingin siya sa daan.

Sa wakas, pagkalipas ng ilang minuto nagsalita siya..

""“You’ve been such a naughty little sister… testing me. I need to make sure you never forget who’s in charge, I wonder… what lesson will make sure you never cross me again?”

Hindi ako sumagot agad. Nakayuko lang ako.

"Sabihin mo nga sa akin...Sabrina.." dagdag niya, kamay niya mahigpit sa manibela. "Ano'ng ginawa ni Eros sa'yo doon?"

Natigilan ako. Hindi ko alam kung sasabihin ko ba ang lahat-'yung halik ni Eros, 'yung haplos ni Ismael, 'yung takot ko.

"K-kuya..." bulong ko, boses na basag.

“Alejandro… Sabrina… Alejandro! Haven’t you learned yet? Say my name. Not ‘Kuya.’ Say it properly… or else.” ..."
Tumingin siya sa akin nang saglit, mata niya mas lumalim pa ang dilim may pagbabanta doon.

"Say my name..," utos niya, pero 'yung tono niya... hindi na lambing. May galit pa rin.

"Dahil mula ngayon... Yan na ang itatawag mo sakin..Hindi tayo magkapatid sabrina."

Alanganin nalang akong napatango..

"A-alejandro..A-ayokong magpakasal kay Eros, Kuya" bulong ko sa gitna ng hikbi, boses na halos hindi na lumalabas sa lalamunan ko.

"Natatakot ako... lalo na kay Ismael."
Hindi ko na napigilan. Ang mga salita na pinipigilan ko kanina, Umiiyak na talaga ako nang walang tigil, Hawak ko pa rin ang gilid ng upuan nang mahigpit, parang doon lang ako nakakakuha ng lakas para magsalita.

“You will not marry him,” Alejandro said, every word dripping with seriousness—and something darker beneath it.

Napatingin ako sa kanya, pinunasan na ang luha.

"Pero... pero next week na raw ang kasal, Kuya. Sabi ni Tito Azrael...."

The car stopped at the side of the road.

Alejandro stared at me, his gaze sharp, and then spoke again.

“Only me, Sabrina… Marriage, huh? Hmp… Fine. Then we’ll get married—right now.”

I stared at him, stunned.

Tapos mayamaya napailing..

“Hindi… hindi tayo puwede ikasal. Legal na akong na-adopt nila mommy at daddy...kuya.”

34

Good afternoon.

Iyon ang unang sinabi ni Atty. Reyes nang pumasok kami sa opisina niya Dito Kami dumiretcho pag kagaling kila eros. Matandang lalaki na, Yung uri ng abogado na alam mong nakakita na ng lahat—mga sikreto ng mayayaman, mga kasinungalingan ng pamilya, mga pag-ibig na dapat hindi umiiral.

Nakaupo kami sa harap niya.

Tumitig muna kay Alejandro, tapos sa akin si atty. Reyes..

“Good afternoon, Alejandro Montenegro. Natanggap ko na yung letter ng secretary mo… papunta sana ako sa opisina mo ngayon, pero since nandito ka na… dito ko na ipapaliwanag ang lahat. Alam ko na hindi madali 'tong usapan na 'to. Pero diretso na tayo. Walang paligoy-ligoy.

He took a deep breath.

“The woman you want to marry… is legally your adoptive sister. If you push through with it, the marriage is prohibited and void under the law. But if you really want it, there is one way—rare, complicated, and full of risks… but it could become possible for you two. Are you ready to face that, Alejandro?”

Malamig na tumitig si Alejandro sa attorney..." Explain mo, Attorney. Bakit hindi pwede. Inampon lang siya. Hindi kami blood-related.

Tumango, walang emosyon...."Alam ko po 'yon, Sir. Pero hindi dugo ang basehan ng batas dito. Basehan po ay ang legal relationship na nilikha ng adoption. Tingnan niyo po ang Article 38, paragraph 7 ng Family Code:
Between an adopted child and a legitimate child of the adopter.
Direktang binabawal 'yan. Void from the beginning ang marriage niyo kung susubukan niyo. Kahit magpakasal pa kayo sa Las Vegas, sa simbahan, kahit sa harap ng pari na magpapala sa inyo—sa Pilipinas, walang bisa 'yon. Walang conjugal property. Walang spousal rights. Walang inheritance bilang asawa. At kung magka-anak kayo... komplikado pa lalo ang status nila..."

Tumingin siya sa akin. Nag iisip..

"Sabrina, ikaw ang adopted. Ikaw ang may karapatang mag-file ng revocation kung gusto mo. Pero kailangan may grave grounds—abuse, abandonment, sexual assault, o seryosong failure to support. Hindi pwedeng "gusto ko lang mag-asawa ng kapatid ko" ang rason. Hindi papayag ang korte. At kung malaman nila ang totoong dahilan... maaaring mas masira pa ang adoption niyo, pero hindi sa paraang magiging legal kayo..."Sabi pa ng attorney..

Tahimik ako. Ramdam ko ang kamay ni Alejandro sa hita ko, hinigpitan ang hawak.

Kinilabutan ako sa possibleng pwedeng gawin ni Kuya, para lang mapakasalan ako.. hindi naman niya siguro ako *gagahasain*..

" So ano ang mas possible na solution, Attorney? Na maghanap ako ng iba? Na hayaan ko siyang magpakasal sa iba..."tanong ni Alejandro.. seryoso na .

"Hindi ko po sinasabi 'yon. Sinasabi ko lang ang katotohanan ng batas. Ano ang gagawin niyo sa katotohanang 'yon... desisyon niyo na 'yan. Pero kung tutuloy kayo sa landas na 'yan, maghanda kayo. Magiging lihim 'to habang buhay. O kaya... lalaban kayo sa sistema. Revocation, foreign marriage, cohabitation na walang papel. Pero lahat ng 'yan may presyo..."

Mayamaya..

“Pwede ko bang makita ang official court order na may selyo ng Korte? 'Yong tunay na dokumento na nagpapakita nang legal adoption ni Miss Sabrina..”..

Napailing si Alejandro. Mabilis, walang pag-aalinlangan.

“Nasa Dad ko 'yon.”

“Kailangan ko 'yon para ma-verify. Kung totoong legally adopted na siya—kung walang legal adoption na nangyari, walang papel—walang sibling relationship sa mata ng batas. Pwede kayong magpakasal nang walang Article 38(7) na humaharang.”

Napasinghap ako..

Bigla akong napatingin kay Alejandro. Parang may kakaibang liwanag sa mata niya—parang nakakita na siya ng solusyon.

Pero mayamaya ay may tinanong pa siyang isang bagay na nagpakaba sakin..

“Paano kung gahasain ko na lang siya, sexual assault pwede na Yun maging valid reason para mag petition siya sa Korte?" Balewala nitong tanong na yan.

Nanlaki ang mata ko. Hindi na ako makahinga nang maayos. Ramdam ko ang dugo sa tenga ko, ang bilis ng tibok ng puso ko na parang sasabog.

"Kung gagawin ko 'yon... pwede na siyang mag-file ng rescission ng adoption. Sexual violence. Grounds under RA 11642. Mawawala ang legal sibling status. Tapos pwede na kaming magpakasal nang walang Article 38(7)..”

“K-kuya... ano ba 'yang sinasabi mo? "

“Bakit hindi? Kung kailangan nating sirain ang adoption para maging akin ka... bakit hindi gamitin 'yong pinakamadilim na paraan? Ikaw mismo ang magpe-petition. Ikaw ang magsasabi sa korte: 'Sexual assault ng kapatid ko.' Mawawala ang adoption. Mawawala ang bawal.."

Natigilan ang attorney.. tumikhim
“Oo, sexual assault o violence ay valid ground para sa rescission ng adoption—kung talagang nangyari. Pwede kang mag-petition, Sabrina, under Section 19 ng RA 8552 at RA 11642. Kung mapatunayan na may sexual violence na ginawa ang adopter o ng miyembro ng adoptive family (kahit adoptive sibling sa context ng abuse), maaaring ma-rescind ang adoption. Mawawala ang legal filiation. Pwede na kayong mag-asawa legally pagkatapos.”

Pumikit ako sandali. Parang gusto kong maglaho.

“Pero huwag mong lokohin ang sarili mo, Alejandro. Makukulong Ka..Reclusion perpetua. Walang

parole sa qualified rape cases. Kahit maimpluwensya kayo, kahit may pera kayo, kahit may connections kayo sa korte o pulis—rape ay hindi mabubura. Pero dapat may Sapat na ebidensya medical records, CCTV o witness..” nakatingin siya sakin habang sinasabi yun Parang tinuturuan ako kung sakaling gawin nga iyon ni Alejandro..

“Hindi ko gagawin ‘yon,” sabi ni Kuya Alejandro nang diretso, titig na titig siya malamig, determinado, walang pag-aalinlangan.

“Hindi ako papayag na iwanan ka kay Eros o kahit kanino pa.”

Mayamaya, napangisi siya—

“Let’s go,” sabi niya sabay hablot sa kamay ko nang mahigpit. Hinila niya ako palabas ng opisina nung attorney, pero hindi pa kami nakakaalis nang tuluyan. Tumigil siya sa harap ko, hawak pa rin ang kamay ko na parang hindi na bibitawan kahit kailan.

“Hindi ka magpapakasal kay Eros,” dagdag niya nang mababa, boses na puno ng katiyakan.

"Umuwi na tayo.."

Hawak pa rin niya ang kamay ko nang mahigpit—parang kadena na hindi na niya bibitawan kahit kailan.

Ang init ng palad niya ay dumadaloy sa buong pulso ko.

Pagkaandar ulit ng kotse, tahimik muna. Pero nararamdaman ko ‘yung bigat ng galit niya sa akin kahit nakatingin siya sa daan.

Maya-maya, nagsalita siya—boses na mababa, kontrolado, pero may galit na pinipigilan sa ilalim.

“Kailangan pa kitang parusahan dahil sa pag-alis mo ng walang paalam.”

Natigilan ako.

Takot na takot ako sa parusang sinasabi niya. Hindi ko alam kung ano—pero alam kong hindi ‘yon basta sermon o grounding.

Hindi ‘yon basta “wag kang aalis ulit.” May mas malalim, mas personal, mas nakakatakot kung iisipin.

“K-Kuya…” bulong ko, boses na nanginginig.

“Ano’ng… ano’ng parusa ko?”
Hindi agad siya sumagot

Hindi siya agad sumagot.

Ang katahimikan ay humaba sa pagitan namin, makapal at mabigat, tanging ang mahinang ugong ng makina ng kotse at ang hindi pantay kong paghinga ang pumuputol dito.

Then he spoke—low, calm, almost gentle, but every word felt like it carried weight.

“You’ll open that mouth of yours, Sabrina…
and you’ll accept me completely.”

I stared at him innocently, eyes wide and confused, still processing what he just said.

“Huh?”

He let out a dark, humorless chuckle, thumb pressing hard enough on the back of my hand to leave a faint mark.

“You heard me, baby.”
His eyes flicked to my lips, then lower, lingering like he was already picturing it.

“No more tears to save you.
When we get home, that mouth is mine."

*Anong klaseng punishment Yun?*Gulong Gulo kong sabi sa sarili ko..

35

Nakaupo ako ngayon sa kama niya, andito ako ngayon sa kwarto niya—

Umalis lang siya saglit—

Napalibot ang tingin ko sa kwarto ni Kuya Alejandro.

Ganun pa rin katulad ng dati… pero may kakaibang pakiramdam na hindi ko maipaliwanag.

Hanggang ngayon, iniisip ko pa rin ‘yung punishment na sinasabi niya.

Kinakabahan ako nang todo. Hindi ko alam kung ano talaga ‘yung ibig niyang sabihin sa *“open that mouth and accept me completely*,” pero alam kong hindi ‘yon basta salita.

Maya-maya, napatingin ako sa salamin—‘yung malaking full-length mirror na nakaharap sa kama. Nakita ko ang reflection ko..

Naiiyak na hinaplos ko ang mukha ko, dahan-dahan, parang sinusuri kung totoo pa rin ba ‘yung mukha na nakikita ko. Lalo na ang labi ko—hinaplos ko nang marahan, pero parang nasusunog pa rin ‘yung pakiramdam. Kanina, nung iwanan ako ni Eros kasama si Ismael, hinalikan din ako nun ng sapilitan. Mas malala pa. Hindi lang halik ‘yon—hinipuan niya ako.

Hinawakan niya ang leeg ko, hinila pababa ang damit ko, hinawakan ang dibdib ko nang walang pahintulot, habang pinipilit niya ang labi niya sa akin. Parang gusto niyang tikman lahat ng parte ko bago pa bumalik si Eros...

Kaya ganun nalang ang iyak ko kanina Hindi lang takot—hiya, galit, at ‘yung pakiramdam na parang marumi na ako, na parang hindi na ako ‘yung dating ako.

Na tatlong lalaki na agad ang nakahawak sakin..

Hinaplos ko ulit ang labi ko, pero luha ko tumulo nang mas mabilis. Parang bawat haplos ko ay nagpapaalala ng mga nangyari ang halik ni Eros, ang sapilitan ni Ismael sa kwarto, at ngayon… ang parusa na hinihintay ko mula kay Kuya Alejandro.

Mayamaya, pumasok si Kuya Alejandro sa kwarto. Sa likod niya, dalawang maid ang sumunod. Tahimik silang naglakad papasok, pero agad kong napansin ‘yung kakaibang titig ng isa sa kanila. ‘Yung uri ng tingin na hindi basta usisero—may halong pagka-amuse, pagka-curious, at parang alam nila kung bakit ako nandito sa kwarto ni Kuya..

Napayuko ako agad. Nakaramdam ako ng hiya.. Parang lahat ng kahihiyan na naramdaman ko kanina

sa mansion nina Eros ay biglang bumalik nang doble.

Ipinatong nila ang mga pagkain sa maliit na lamesita sa gilid ng kwarto—‘yung round table na dati ko pa nakikita dito. May steak na may sauce, mashed potato, steamed vegetables, isang bowl ng soup, fresh fruits, may rice din at sinigang na hipon at dalawang basong tubig. Amoy na amoy ang mainit na pagkain, at kahit gutom na gutom ako, hindi ko agad magawang gumalaw.

Pagkatapos nilang ayusin, yumuko sila nang bahagya kay Kuya Alejandro bago lumabas nang tahimik. Sumara ang pinto nang mahina, at naiwan ulit kami dalawa.

Hindi ko maiwasang makaramdam ng… saya?

Kasi ‘yung parusa ni kuya na Kanina ko pa niisip— *“open your mouth and accept me completely*”—biglang nagbago ang ibig sabihin sa isip ko.

Hindi pala ‘yon yung klaseng parusa na nakakatakot talaga.

Kaya pala “open my mouth”…
Kakain lang kami.
Kakain lang.
Walang iba.

Simpleng pagkain lang, at biglang humupa ang kaba ko.

Napatingin ako sa pagkain, saka sa kanya. Nakaupo na siya sa kabilang gilid ng lamesita, hawak ang kutsilyo at fork na parang wala lang nangyari.

“Kumain na tayo..,” sabi niya..

Sumunod ako..

Kinuha ko ang kutsara nang dahan-dahan, pero nanginginig pa rin ang kamay ko. Kinuha ko ang soup muna—mainit, malasa, parang comfort food na bigla kong kailangan. Habang kumakain ako nang tahimik, nararamdaman ko pa rin ‘yung titig niya.

Hindi siya kumakain agad. Tinitingnan lang niya ako—‘yung paraan ko nang pagkain..

Matapos namin kumain, bigla siyang naghubad.

Walang pasabi, walang pag-aalinlangan—hinubad niya ang itim na shirt na suot niya, inihagis sa upuan sa sulok ng kwarto nang walang pakialam. Napaiwas ako agad ng tingin, pero hindi ko maiwasan mahagip ang katawan niya sa peripheral vision ko.

Malapad ang balikat, makisig ang dibdib, at ‘yung abs niya… mas gumanda pa lalo, parang eskultura na hindi na nagbago mula noong una kong makita. Pero ngayon, mas marami nang tattoo—mas makapal, mas madilim, mas marahas ang dating.

Mga simbolo, linya, at mga pattern na sumasakop sa dibdib, balikat, at pababa sa tiyan. Para na talaga siyang pinabatang daddy Asmodeus—gwapo, nakakatakot, malakas ang dating at puno ng pangako ng bawal na bagay..

Napansin niya ang tingin ko. Ngumiti siya—

Lumapit siya sa kama, umupo sa tabi ko nang malapit na malapit.

“Look at me, Sabrina,” sabi niya nang mababa, boses na parang utos pero may lambing na pilit.

Kabado man, tumingin pa rin ako. Hindi ko kayang tumanggi sa titig niya—madilim, intense, parang nakikita niya lahat ng iniisip ko.

Hinawakan niya ang kamay ko nang mahigpit, dinala sa dibdib niya—sa gitna ng tattoo na doon, nakakatakot tignan. Iniwan niya ang kamay ko doon, hinayaan akong maramdaman ang tibok ng puso niya—mabilis, malakas, parang tambol..

Hinahaplos ko nang dahan-dahan ang tattoo niya, daliri ko sumusunod sa linya pababa… pababa… hanggang sa makarating sa V-line niya, ‘yung matigas na linya na pababa sa baywang.

Hindi ko alam kung bakit hindi ko maalis ang kamay ko.

Maya-maya, hinawakan niya ulit ang kamay ko—

“Let’s take a bath,” sabi niya nang mahina..

Bigla akong namutla.
Natakot.
Puso ko tumitibok nang mabilis na parang sasabog na, habang ang malamig na pawis ay unti-unting tumutulo sa likod ng leeg ko. Hindi ko maintindihan kung bakit ganito ako makaramdam ngayon—parang may hindi tama, parang may binabalak siya..

Pero nang marinig ko ang mahinang katok sa pinto, biglang may huminga ako nang malalim. Parang may biglang may bumukas na liwanag sa gitna ng kadiliman.

"Young Master," sabi ng pamilyar na boses ng katulong mula sa labas, mababa at maingat.

"Dumating na po ang Daddy at Mommy niyo. Pinapatawag po kayo sa office ni Master Asmodeus."

Sa isang iglap, napansin ko ang pagbabago sa mukha ni Alejandro.
Ang dating malamig at mapang-akit na tingin niya... biglang nagbago.

Sumimangot siya.

Hindi 'yung simpleng iritang ekspresyon Ang mga mata niya..nangdidilim.

K-kuya...

Bigla akong napaupo nang maayos sa kama, parang nataranta. Hindi ko na kaya 'yung titig na 'yon.

"K-kuya... balik na ako sa kwarto ko..."
Mahina kong bulong.

Pero hindi siya gumalaw.
Nanatili lang siyang nakatayo roon, malapit sa pinto, mga kamay naka-kuyom sa gilid. Ang hangin sa kwarto biglang naging mabigat—parang may invisible na pader na lumalaki sa pagitan namin.

Hindi ko na alam kung ano'ng sasabihin ko.

Napaisip ako bigla..

Bakit umuwi agad sila mommy?
Akala ko two weeks sila mawawala..
Pero ngayon... pang-dalawang araw pa lang.
Parang may emergency.

Mayamaya tumingin Ito sakin..

"Go back to your room, Sabrina.."

THIRD POV..

Pumasok si Alejandro sa opisina ni Asmodeus nang walang katok—diretso, walang pag-aalinlangan..

Nakatitig lang si Asmodeus sa kanya mula sa malaking leather chair sa likod ng desk. Walang galit sa mukha niya, walang gulat—puro malamig na pagmamasid, tulad ng demonyong naghihintay lang na magsalita ang kanyang anak.

Sa tabi niya nakaupo si Zamara, mukha niya basa sa luha..

“Alejandro…” simula ni Zamara, boses na halos hindi na lumalabas dahil sa hagulgol.

“Bakit si Sabrina pa…?”
Napabaling si Alejandro sa ina niya. Matigas ang tingin niya, walang pagsisisi.

“Bakit, Mom? Hindi kami magkapatid. Walang masama doon.”

“Walang masama?!” Sumabog ang boses ni Zamara. Tumayo siya nang mabilis, luha pa rin tumutulo pero galit na ang nangingibabaw.

“Little sister mo si Sabrina! Inampon natin siya! Tinuring na kapamilya! Paano mo masasabing walang masama?!”

Tahimik si Asmodeus. Hindi pa rin siya gumagalaw, nakatitig lang sa anak niya na parang sinusukat ang bawat salita.

''Asmodeus… may alam ka ba dito?” tanong ni Zamara sa asawa, boses na puno ng paninisi.

Hindi sumagot si Asmodeus. Nanatili ang titig niya kay Alejandro—walang emosyon, walang depensa. Sa katahimikan na yun Parang alam na ni Zamara ang sagot..

Bigla, isang malakas na sampal ang tumama sa pisngi ni Asmodeus.

“Bakit hinayaan mong mangyari ito, Asmodeus?!” sigaw ni Zamara, kamay niya nanginginig pa rin mula sa sampal.

“Ama ka! Ama ka dapat! Kung hindi pa ako tinext ni Sienna tungkol kay Alejandro at Sabrina, hindi ko pa malalaman! Hindi ko pa malalaman na ang anak natin… ang anak natin…!”
Hindi niya maituloy ang sasabihin dahil anak parin niya si Alejandro, tumitig siya Dito mata niya puno ng sakit at galit.

“Hanggang saan na ba kayo umabot?!”
"Na-nagalaw mo naba si Sabrina!? Nahihirapang tanong ni Zamara..

Tahimik muna si Alejandro. Tumingin siya sa ina, pagkatapos sa ama, pagkatapos bumalik sa ina. Walang luha sa mata niya, walang panghihinayang.

I love her, Mom, Dad — not as a sister… but as a woman.." sagot niya nang diretso, boses na kalmado pero puno ng katiyakan.

“ALEJANDRO!!?!” halos sumigaw ulit si Zamara.

Si Asmodeus, sa wakas, nagsalita. Mababa ang boses niya, pero sapat na para mapatigil ang lahat.

“Zamara.”

hinawakan niya ang balikat nito nang mahina pero matatag. Hindi niya tiningnan si Alejandro nang diretso—naka-focus pa rin sa mukha ng asawa.

“I didn’t let it happen. I’ve known for a long time. But I didn’t stop it because… I also know what he feels.”
Napatingin si Zamara sa asawa, parang hindi makapaniwala.

“Ano… ano’ng sinasabi mo?”

Asmodeus tumingin na kay Alejandro—sa wakas.

“Manang-mana ka sa ama mo!”
Galit na sigaw ni Zamara bago tumayo at mariing isara ang pinto ng opisina.

Umalingawngaw ang tunog niyon sa buong silid, na para bang may iniwang tensyon sa hangin.

Naiwan sina Asmodeus at Alejandro.
Tahimik.
Mabigat.
Nagkatitigan ang mag-ama — parehong matalim ang mga mata, parehong hindi basta-basta nagpapatalo.

“May I ask you something…” Asmodeus said, his voice cold and controlled.

“Did anything happen between you and Sabrina?”

Alejandro didn’t blink. His jaw tightened for a brief moment before he slowly shook his head.

One second passed.

Two.

Pagkatapos ay tumango si Asmodeus, tila may kinumpirmang bagay sa isip.

“Pupunta ka ng Europe bukas,” utos niya, walang bahid ng pag-aalinlangan. “Ikaw muna ang mag-aasikaso ng negosyo natin doon. Isang linggo.”

“Dad—”

“Alejandro.” Mas bumigat ang tono ng kanyang ama. Isang babala. Isang paalala kung sino ang mas may kapangyarihan.

“Gawin mo ang sinabi ko.”
Tumitig siya kay alejandro, sapat para maramdaman ni Alejandro ang awtoridad sa bawat salita.

“Huwag mong sisirain ang tiwala ko sa’yo.”

Tahimik na napatitig si Alejandro—

36

Kinabukasan…

Abala ang lahat sa mansion. Pabalik-balik ang mga kasambahay, may inaayos na mga bulaklak at dekorasyon. Para bang may handaan o malaking okasyong magaganap.

Lumapit si Mommy Zamara sa akin, may kakaibang ngiti sa labi.

“Halika, Sabrina. Binilhan kita ng damit. Iyon ang isuot mo mamaya.”
Hindi na niya ako hinintay magsalita. Marahan niya akong hinila patungo sa kwarto ko.

“Mommy, bakit po parang busy ang lahat?” mahinahon kong tanong.

Hindi siya sumagot.

Pagpasok namin sa loob, pinaupo niya ako sa harap ng salamin. Dahan-dahan niya akong sinuklayan, maingat ang bawat hagod ng suklay sa buhok ko.

“Darating din ang ate mong si Anastasia mamaya,” saad niya matapos ang ilang sandali.

Napangiti ako.

Kilala ko si Ate Anastasia. Siya ang panganay na anak nila Mommy at Daddy.
Sa tatlong taon ko sa piling nila… isang beses ko pa lang siyang nakita.

Napakaganda niya.
At napakabait.

“Para sa’yo ito, Sabrina,” marahang sabi ni Mommy Zamara, pero may bigat ang bawat salita.

“Ang mangyayari mamayang pamamanhikan nila Tito Azrael… para sa’yo iyon, ha.”

Parang may malamig na tubig na ibinuhos sa akin.

Bigla akong namutla.

“M-mommy… ayoko pong magpakasal kay Eros…” naiiyak kong sabi, halos pabulong.

Umiling si Mommy.

“Anak… kailangan mo ‘to,” sagot niya, pilit pinatatatag ang boses.

Saglit siyang tumingin sa akin sa salamin, saka umiwas.

“Para hindi ka na lapitan ng Kuya Alejandro mo.”

Parang may kung anong sumikip sa dibdib ko.

Doon ko napansin—napaluha si Mommy Zamara.

Tahimik siyang umiiyak habang patuloy akong sinusuklayan, na para bang bawat hagod ng suklay ay may kasamang sakit na pilit niyang itinatago.

Tapos, dahan-dahang nagsimulang magkuwento si Mommy.

“Si Alejandro… mapusok ‘yon. Katulad ng ama niya,” mahina pero malinaw niyang sabi.

“Hindi naging maganda ang simula namin ng ama niya, Sabrina..ayokong maging ganun din sayo..si Eros igagalang Ka niya.."

Tahimik lang akong nakatingin sa kanya sa salamin habang nagsasalita siya. Kita ko roon ang lungkot sa mga mata niya—parang may mga alaala siyang pilit binabalikan kahit masakit.

Umiling siya, saka tuluyang humarap sa akin.

“Mabait si Eros,” dagdag niya. “Napakamaunawain na bata… at gwapo pa...hindi ka niya pipilitin sa bagay na ayaw mo pang gawin..”

Napayuko ako.
Naluluha.
Nahihiya akong tumanggi.
Parang wala akong karapatang magsabi ng ayoko… lalo na kung ang kapalit nito ay katahimikan ng pamilyang tumanggap sa akin, Baka Hindi maniwala si mommy pag sinabi ko yung ginawa nila sakin..

“Mamaya, andiyan na sila. Ipapatawag na lang kita, ha? Lalabas na ako,” sabi ni Mommy Zamara bago tuluyang lumabas ng kwarto.

Napipilitan akong ngumiti at marahang tumango.

“O-opo, Mommy…”
Pagkasara ng pinto, biglang tumahimik ang paligid.

Ilang sandali pa, nag-vibrate ang cellphone ko sa ibabaw ng kama.
Napalingon ako.

Si Kuya Alejandro ang nag-text.

"*You refused the marriage. I'm leaving, but I'll come back, Sabrina. Wait for me."*

Iyon lang ang sinabi niya.

Napapikit ako.

Hindi ko na maintindihan ang nararamdaman ko. Bakit ako nalulungkot sa isiping aalis siya?
Sa kabila ng pagiging dominante at mapusok niya… masasabi kong may kabaitan din kasi si Kuya Alejandro.
At parang Siya Lang ang may kakayahang matigil Yung arrange marriage ko kay Eros.

Lumipas ang ilang oras.

Nakaupo ako sa gilid ng kama, suot 'yung peach dress na binigay ni Mommy —simple lang, square neckline, umabot hanggang gitna ng hita. Maganda siya, sobra. Yung tela niya malambot sa balat, Pero kahit gaano kaganda, hindi ko maiwasang kabahan. Parang may mga paru-paro sa tiyan ko na hindi mapakali.
Hawak ko ang cellphone ko nang mahigpit..

Pagkakaalam ko, mamayang gabi pa ang alis ni kuya. Pero nung nag-breakfast kami kanina... wala siya.

Si Mommy lang, si Daddy, at ako.

Tahimik.

Tinignan ko ang salamin sa harap ko. Mukha ko payapa, pero 'yung mata ko... halatang umiyak.

Bigla akong napatingin sa pinto nang marinig ko ang mahinang katok.

"Sabrina?"

Boses ni Mommy.

Tumayo ako, dahan-dahan. Binuksan ko ang pinto.

Andiyan na sila, Tito Azrael mo...

Nakangiti si Mommy.

Kinabahan ako agad. Puso ko biglang tumibok nang mabilis, parang may alarm na tumunog sa dibdib ko. Pero wala akong magawa. Hindi ako pwedeng tumutol, hindi ako pwedeng umayaw. Nandito na sila. At kailangan kong harapin.

"Halika na..." sabi ni Mommy, sabay hawak sa kamay ko. Malamig ang palad niya, pero mahigpit ang kapit.

Sumunod ako. Naglakad kaming pababa ng hagdanan, bawat hakbang parang may timbang na dala-dala. Ang peach dress ko biglang naramdaman kong masyadong manipis—parang hindi sapat para maging proteksyon laban sa titig na darating.

Pagbaba namin sa sala, andun na silang lahat.

Buong pamilya ni Tito Azrael at Tita Sienna.

Si Tito Azrael nakaupo sa pinakagitnang sofa, suit pa rin, ngiti pa rin sa labi pero mata niya seryoso. Si Tita Sienna sa tabi niya, kamay niya naka-clasp sa kandungan, mukha niya nakangiti.
At 'yung mga anak nila...

Si Eros at Ismael—'yung kambal—nakaupo sa gilid, pero magkaibang ekspresyon. Si Eros nakangiti nang bahagya, playful pa rin tulad ng dati, pero may kakaibang liwanag sa mata niya na hindi ko maintindihan. Si Ismael naman... malamig ang tingin, parang sinusuri ako mula ulo hanggang paa.

Si Kuya Atlas naka-lean sa pader, arms crossed, mukha niya walang emosyon pero alam kong pinagmamasdan niya ako nang mabuti. Si Ate Anastasia sa tabi niya, nakaupo sa arm chair, legs crossed, elegant na elegant pero 'yung titig niya... parang masaya siya para sakin..

At si Kuya Aldrin—seryosong nakatingin sa'kin. Hindi siya ngumingiti. Hindi siya kumikibo.

Wala lang sina Arabella at Kuya Aziel.

"G-good afternoon po..." naiilang kong bati, iwas na iwas ang tingin sa kambal. Hindi ko kaya tumingin nang diretso kay Eros at Ismael. Parang kapag ginawa ko 'yon, mas lalabas 'yung hiya, 'yung takot, 'yung pagkalito sa lahat ng nangyari.

Mayamaya, lumabas si Daddy Asmodeus mula sa opisina niya sa gilid—

Tahimik siyang lumakad papunta sa sala. Hindi 'yung tipikal na sala na may maliit na coffee table at cute na throw pillows. Malaki 'to—mga sofa na magkaharapan,

Umupo ako sa gilid ng isa sa mga sofa, yukong-yuko, hawak pa rin ang cellphone ko nang mahigpit. Wala si Kuya Alejandro.

Tumabi sa'kin si Mommy at si Daddy—si Zamara at si Asmodeus. Si Mommy hinawakan ang kamay ko, malamig pero mahigpit. Si Daddy naman... nakaupo nang tuwid, mukha niya walang emosyon, pero ramdam ko ang tensyon

Nag-uusap na sila.
Tungkol sa kasal.
yung ordinaryong usapan ng kasal na may flowers, venue, at honeymoon.

Si Mommy napahigpit ang hawak sa kamay ko.

Si Asmodeus—si Daddy—tumango lang.
Bigla, umilaw ang cellphone ko sa kandungan ko.

Vibrate nang mahina.

May nag-message.

Umaasa akong si Kuya 'yon—

Kaso.

Unknown number.
Ang mensahe:
Ang ganda mo, Sabrina. Parang hindi na ako makapaghintay ng kasal. Pwede na ba kitang angkinin mamaya??

Nanginig ang kamay ko agad.
Parang may yelo na tumakbo sa ugat ko.
Unti-unti akong napatingin sa kabilang sofa.

Kay Eros.

Nakaupo siya roon, legs crossed, nakasandal nang relaxed. Hawak din niya ang cellphone niya.

At nakangisi siya.

Hindi 'yung simpleng ngisi. 'Yung tipong alam niyang natakot ako. 'Yung tipong nasisiyahan siya sa reaksyon ko.

Mga mata niya—madilim, parang kay Tito Azrael, pero may kakaibang init na hindi ko gusto.

Tumingin siya nang diretso sa'kin.
Hindi niya binaba ang cellphone.
Sa halip, tumaas pa lalo ang sulok ng labi niya.

Bigla akong napahawak nang mahigpit sa cellphone ko.

Si Mommy napansin ang pagkabalisa ko..
"Sabrina?"

Hindi ko nasagot agad.
Tumingin ako kay Eros ulit.
Siya naman... tumango nang bahagya,

Dahil doon, bigla akong nakatagpo ng lakas ng loob na tumayo.

Mga paa ko nanginginig pa rin, pero hindi ko na pinansin. Hawak ko pa rin ang cellphone nang mahigpit,

parang kakampi ko 'yon sa lahat ng nangyayari.
"S-sorry po, Mommy, Daddy... Tito Azrael, Tita Sienna..."

Boses ko nanginginig, halos mabasag na sa kakaiyak.

"A-ayoko pong magpakasal kay Eros."
Tumulo na naman ang luha ko. Hindi ko na napigilan.

"Sabrina..." pigil sa'kin ni Mommy, boses niya puno ng pag-aalala. Hinawakan niya ang braso ko, pero napapailing ako nang paulit-ulit, parang ayaw ko nang marinig kahit ano pa.

"Mommy, plea—"

"Sit down, Sabrina."
Malamig na boses ni Daddy Asmodeus ang tumigil sa lahat.

Parang may invisible na kamay na humila sa balikat ko pababa. Napayuko ako agad. Dahan-dahang umupo ulit ako sa sofa, nakayuko pa rin, hindi makatingin kahit kanino.

Ang buong sala biglang naging tahimik. Ang tanging naririnig ko lang ay ang mahinang paghikbi ko..

Bumaling si Daddy kay Tito Azrael.
"Naguguluhan lang siya siguro," sabi niya, boses niya kalmado na parang walang nangyari. “But she’ll accept it eventually.”

Tumingin si Tito Azrael sa'kin sandali. Walang galit ang mata niya..

“You’ll accept it too, Sabrina. Don’t worry—once you’re under our care, we won’t neglect you. You can

continue your studies…” sabi ni Tito Azrael, boses niya mababa pero may bigat.

Eros—still on the opposite sofa—smirked slightly.

Si Kuya Aldrin—na tahimik lang kanina—biglang nagsalita. Malamig, diretso.
“If she doesn’t want Eros, why force her?”

Tumingin siya kay tito Azrael, parang hinintay ang sagot.
Si Daddy ay hindi agad sumagot. Tumingin lang siya sa'kin—matagal, parang sinusubukang basahin ang isip ko.

Si Eros biglang tumawa nang mahina.
“Kuya Aldrin, she was arranged for me, right?”

He looked at me, his smile dangerous now.

“Ganun ba...” sabi ni Kuya Aldrin, boses niya malamig pero may halong paghamon. Tumingin siya nang diretso kay Eros, walang takot sa mata.

“Para kasing natatakot siya sa’yo, Eros.”
Biglang tumigil ang pagngisi ni Eros. Naningkit ang mga mata niya, pero hindi siya agad nagsalita.
Parang sinusukat niya si Kuya Aldrin—kung hanggang saan ang lakas-loob nito na makialam.

Si Kuya Aldrin hindi umatras. Sa halip, Sumandal lang sa sofa, crossed arms pa rin, pero mukha niya seryoso na talaga.

“Edi ako na lang, Sabrina,” sabi niya, boses niya mababa pero malinaw na maririnig ng lahat. “Sa’kin ka naman talaga pinagkakasundo. Komontra lang ‘tong si Eros.”

Biglang napatingin ako kay Kuya Aldrin, halos hindi makapaniwala sa narinig ko.

Ano’ng sinasabi niya?
Ako... kay Kuya Aldrin?

Parang biglang nag-init ang mukha ko, pero hindi dahil sa hiya—kundi dahil sa gulat at pagkalito.

Si Mommy napahawak nang mahigpit sa braso ko, parang natakot na baka tumayo ulit ako at magsalita nang hindi na makontrol.

Si Daddy Asmodeus... nanatiling walang ekspresyon, pero ‘yung titig niya kay Aldrin ngayon ay mas matalim na. Parang hindi niya inaasahan na lalabas ‘yon sa bibig ng isa sa mga anak ni Tito Azrael.

Si Tito Azrael mismo ay tumaas ang kilay...

Napapikit ako nang mariin.
Hindi ko na kaya 'yung titig pa.

Si Kuya Aldrin hindi umiwas ng tingin.
“Dahil hindi ko na kaya ang nakikita ko,” sagot niya, diretso pa rin.

“Si Sabrina hindi laruan na pwede niyong pagpasa-pasahan." Makahulugang Sabi ni Kuya aldrin sabay titig kay Eros at ismael..

Tumingin siya sa’kin nang saglit.
Hindi mapanganib ‘yung titig niya.
May lambing.
May proteksyon.

Si Eros biglang tumawa—pero hindi na ‘yung mapaglarong tawa kanina. Mas malamig na ‘to. Mas mapait.

“Wow, Aldrin. Biglang naging knight in shining armor ka? Akala ko ba wala kang pakialam sa arrange marriage na ‘to?”

"Enough."
Malakas at matigas na boses ni Tito Azrael ang biglang pumutol sa lahat ng ingay sa sala.

Sabay niyang binalingan si Kuya Aldrin, titig niya matalim pero hindi galit—

"Kay Eros na siya, Aldrin."
Sabay iling niya, dahan-dahan pero walang pag-aalinlangan. Parang sinasabi niya na tapos na ang usapan, walang appeal, walang diskusyon pa.

Si Kuya Aldrin napatigil. Mga mata niya naningkit, pero hindi siya sumagot agad. Nakita ko lang ang pagkuyom ng kamao niya sa gilid.

Si Eros... biglang bumalik ang ngisi niya. Mas malapad na ngayon, mas sigurado. Tumingin siya sa'kin nang diretso, parang sinasabi niya nang walang salita: *Told you. Akin ka na talaga.*

37

Natapos na ang usapan...

Tuloy pa rin ang kasal namin ni Eros... at itatakda na raw agad sa Sabado. Sobrang bilis ng mga pangyayari, bago pa siguro makabalik si kuya Alejandro dapat Kasal na Kami ni Eros..

Kasalukuyan kaming naghahapunan.
Katabi ko si Eros.
Nakakapanibago ang pagiging maasikaso niya sa'kin ngayon... o baka pakitang-tao lang 'yon kasi nandito ang mga magulang ko.

Tahimik lang kami lahat.

Mahaba ang dining table, puno ng karaniwang eleganteng pagkain: grilled salmon, roasted vegetables, creamy mashed potatoes, at 'yung signature red wine na lagi gustong-gusto nila Daddy at Tito Azrael sa "family occasions."

Si Mommy Zamara Katabi si daddy, nakangiti nang pilit habang tinatanong si Tita Sienna tungkol sa charity event next month. Si Daddy Asmodeus at si Tito Azrael nag-uusap nang mahina-siguro business ulit, o detalye ng kasal. Paminsan-minsan, sumulyap sila sa direksyon namin.

Si Eros, iba ngayong gabi.

Wala na 'yung mapang-asar na ngisi niya noong pamamanhikan.
Walang nanunukso na liwanag sa mata.
Sa halip, siya pa mismo ang nagse-serve sa'kin.

"Sabrina, subukan mo 'to," mahinang sabi niya habang nilalagyan ng maliit na piraso ng salmon ang plato ko. Mababa ang boses niya, halos malambot. "Masarap 'yan."

Tinitigan ko muna ang pagkain sandali bago bumulong ng, "S-salamat..."

Tumango siya, saka medyo lumapit-sapatos lang ang layo para marinig ko lang siya.

"Hindi ka pa halos kumakain," sabi niya, hindi nanunuya, hindi nananakot. Obserbasyon lang. "Natatakot ka parin ba?"

Hindi agad ako sumagot. Hinigpitan ko lang ang kapit sa tinidor ko.

Sa kabilang side ng table, napansin ko si Ate Anastasia. Binigyan niya ako ng maliit na ngiti-parang sinasabi niya na magiging okay din ang lahat.

Bigla, nagsalita si Mommy Zamara.

"Sabrina, anak,," sabi niya, maliwanag ang boses. "Kailangan pa nating i-finalize 'yung flowers at veil mo. Gusto mo pa rin bang white roses, o lilac na lang para mas... malambot?"

Pilit akong ngumiti. "White na lang po, Mommy."

Tumingin ulit sa'kin si Eros, this time inilagay niya ang braso niya nang casual sa likod ng upuan ko-hindi

niya ako hinahawakan, pero ramdam ko ang init nito sa likod ng balikat ko.

"Maganda rin sa'yo ang lilac," mahinang sabi niya.

Napatingin ako sa kanya.

Tumingin siya sa mata ko nang ilang segundo-mas matagal kaysa dati. Walang ngisi ngayon. May kung ano lang na hindi ko mabasa.?

O baka naman iniisip ko lang 'yon kasi desperado akong makakita ng kahit anong senyales na hindi ito magiging bangungot na tuluyan.

Tumawa nang mahina si Tita Sienna, sinundan ng mahinang usapan nila Mommy tungkol sa cake tasting bukas.

Pero sa gitna ng lahat ng 'yon, ramdam ko pa rin ang bigat ng titig ni Kuya Aldrin mula sa kabilang dulo.
Hindi siya nagsasalita.
Pero alam kong naririnig niya ang bawat salita ni Eros.
At alam kong hindi siya natutuwa.

Natapos ang hapunan..

Kasalukuyan na akong nasa kwarto ko.
Tahimik na ang buong bahay- nagpaalam na ang mga bisita.

Nakaupo ako sa gilid ng kama, pero hindi ko na nagawang magbihis ng pajamas. Hawak ko pa rin ang cellphone ko.

Biglang nag-ring ito.

Sa screen:

Kuya Alejandro

Napatingin ako sa pangalan niya nang matagal.
Ang puso ko, biglang tumibok nang mabilis-parang takot, parang lungkot, parang pag-asa na sabay-sabay na dumadating.

Hindi ko sinagot.

Hindi ko rin alam kung ano ang sasabihin ko sa kanya.

Pinatay ko muna ang ringtone, pero nanatili ang pangalan niya sa missed call log.

Napahiga ako sa kama, nakatitig sa kisame.

Naisip ko bigla 'yung sinabi niya noon sa text:
Antayin mo ako.

Pero hindi ko na mahihintay pa, nagdesisyon na sila?
Paano kung mas mabuti na ngang matapos na 'to-na maging asawa na ako ni Eros-para tuluyang mawala ang dahilan para lapitan ako ni Kuya Alejandro?

At bigla ring sumagi sa isip ko 'yung ibang posibilidad pa.

Kung magiging asawa na ako ni Eros...
baka magbago na siya.
Baka maging "tunay" na siyang mapagmahal, mapagmahal sa akin, at hindi na niya maisip na i-share ako kay Ismael.

Pero ang pinaka-nakakatakot sa lahat-hindi 'yung si Eros mismo, kundi 'yung alam kong may kakambal siyang handang kunin ang anumang sa tingin niya'y pag-aari niya rin.

At kapag nangyari 'yon... hindi ko na alam kung paano ko pa mapoprotektahan ang sarili ko.

Napapikit ako nang mariin.

Bigla ulit nag-vibrate ang phone ko.
Hindi na ring-text na.

Galing pa rin kay Kuya Alejandro.

Hindi ko na binasa pa ang mensahe.
Pinatay ko na ang phone.
Itinago ko sa ilalim ng unan.

At sa unang beses sa buong araw na 'to...
naramdaman ko ang tunay na bigat ng desisyon na kailangan kong gawin.

Sabado na.
Dalawang araw na lang.

At pagkatapos noon...
wala na akong kawala.

Hindi ko na alam.
Pero ramdam ko-may isang parte sa'kin na gustong-gusto pa ring maghintay Kay Kuya Alejandro.. kahit nakakatakot siya at nakakailang, sa kanya nakakaramdam ako ng seguridad..

Bigla ulit nag-vibrate ang phone ko sa ilalim ng unan.
Hindi ko na sana gusto buksan, pero parang may nagtutulak sakin na tignan yun..

Si kuya..

"*You actually agreed to the wedding... Fine. Prepare yourself for when I come back."*

Limang segundo lang akong nakatitig sa screen.

Parang nawalan ng hangin ang kwarto ko.

Napalunok ako.
Nanginginig ang daliri ko habang binabasa ulit 'yung mga salita.

You actually agreed to the wedding... fine. Prepare yourself for when I come back.

Pinindot ko ang reply button.
Naka-type ako ng tatlong beses, pero tinanggal ko rin agad.

Una: *Sorry, Kuya..*

Tinanggal.

Pangalawa: *Mag aasawa na ako kuya*..

Tinanggal ulit.

Pangatlo: *Kaya mo bang bumalik ngayon, Sama mo nalang ako Kuya..natatakot ako Kay eros..*

Hindi ko na pinadala.
Sa halip, itinago...

Humiga ako nang patagilid, yakap-yakap ang unan, pero hindi mapakali.
Ang isip ko, parang naglalaro ng dalawang eksena nang sabay:

Una-'yung Sabado. Ako sa altar, puting damit, tapos Si Eros... nakaabang.

At pangalawa-'yung galit ni kuya Alejandro..

hindi ko alam kung sino ang mas matatakot-si Eros, o siya mismo.

Napapikit ako nang mahigpit.
May maiiyak pa ba akong luha?
Siguro wala na.
Pero may nararamdaman akong malamig na pawis sa likod ko, kahit malamig ang aircon.

Dalawang araw na lang.

Sabado na.

Dumating ang araw ng kasal.

Maaga pa, pero parang ang bigat ng oras na 'yon ay dinadala na ng buong bahay. Tahimik ang lahat-walang ingay ng mga bata, walang tawa, walang kanta. Parang alam ng lahat na may mangyayaring hindi na mababago.

Nasa kwarto ako, nakaupo sa harap ng vanity mirror habang inaayusan pa rin ako ng makeup artist at hairstylist. Puting gown na-sobrang puti, sobrang dalisay, sobrang... malayo sa nararamdaman ko ngayon. Lace sleeves, fitted bodice, tapos 'yung skirt ay malambot balloon style.

Maganda. Sobrang ganda. Pero pakiramdam ko, parang suot ko 'yung damit ng ibang tao.

"Napakaganda n'yo po, Ma'am Sabrina," sabi ng nag-aayos sa'kin nang may ngiti. "Parang prinsesa talaga. Si Sir Eros, siguradong hindi makakahinga kapag nakita ka niya."

Ngumiti ako nang pilit. "Salamat po..."
Pero sa salamin, kita ko ang mga mata ko-pulang-pula na sa kakaiyak kahapon pa, kahit na sinubukan kong itago sa concealer. Hindi ko na maipinta 'yung lungkot na 'yon.

Mayamaya, may kumatok sa pinto.
"Ma'am, andyan na po ang kotse n'yo. Hahatid na po kayo sa simbahan."
Parang may sumuntok sa dibdib ko.
Bigla na lang tumulo ang luha ko-tahimik, walang ingay, pero hindi na mapigilan.

Hindi ko sinagot. Hindi ko rin nagawang tumanggi.

Wala akong lakas ng loob.
Parang nawala na 'yung Sabrina na minsan ay nagsabi ng "ayoko" sa sala noong pamamanhikan.
Natakpan na siya ng takot, ng obligasyon, ng "para sa pamilya."

Tumayo ako.

Hinawakan ng isa sa mga katulong ang train ng gown ko para hindi madumihan.
Dahan-dahan akong nilakad palabas ng kwarto, pababa ng hagdanan.

Hindi na ako nagsalita.

Sumakay na lang ako sa kotse-'yung puting Rolls-Royce na may white ribbons at flowers sa hood.

Tahimik ang biyahe.

Sa labas ng bintana, dumadaan ang mga building, mga puno, mga tao na hindi alam na may isang babaeng papunta sa altar.

Pagdating sa simbahan...

ang ingay ng organ music, ang amoy ng bulaklak, ang dami ng tao-lahat ng 'yon ay parang malayo.
Parang nasa ibang mundo..

Bumaba ako.

Nagsimula ang paglalakad-slow, steady, tulad ng sa lahat ng kasal na nakita ko sa pelikula.

Pag-abot sa pintuan ng simbahan, bumukas ito.

Nandoon na sila lahat.

Si Eros sa harap ng altar, naka-tuxedo, nakangiti nang bahagya-'yung ngiti na parang sigurado na siya..

Sa likod niya, si Tito Azrael at Tita Sienna, nakangiti rin.
Si Mommy Zamara at Daddy Asmodeus, nakaupo sa unahan.

Si Ate Anastasia, si Kuya Atlas, Kuya Aldrin, Kuya Aziel , ate Bea at ate ara kasama ang asawa nitong si kuya Hades at marami pang iba-lahat sila nakatitig sa'kin.

At doon ako tumigil.

Sa gitna ng aisle..
.
Hindi gumagalaw.

Nakatitig lang kay Eros.

Hindi ko na maalis ang tingin ko sa kanya-hindi dahil sa pag-ibig, kundi dahil sa takot na 'yon ang huling mukha na makikita ko bago mawala ang lahat ng pagpipilian ko.

Napakunot-noo si Tito Azrael.

Nakita ko rin ang pagkagulat sa mukha ni Eros-'yung ngisi niya biglang nawala.
Si Mommy, tumayo nang bahagya, parang gustong tawagin ako.

Pero hindi ko na narinig ang sinuman.

"Sorry po..."
Mahina kong usal-parang bulong lang sa hangin.

Tumalikod ako, binitawan ang bulaklak hinawakan ang gown..
At tumakbo.

Hindi elegant na takbo.
Hindi 'yung sa pelikula na maganda pa rin kahit tumatakbo.

Totoong takbo-'yung tipong natitisod ang train ng gown ko, natapilok ako nang kaunti, pero hindi ako tumigil.

Ang mga tao sa simbahan, nagulat, may humiyaw ng pangalan ko, may tumawag ng "Sabrina!"

Pero hindi ako lumingon.

Tumakbo ako palabas ng simbahan, pababa ng hagdanan, papunta sa parking lot.

'Yung puting gown ko, dumudumi na sa alikabok at damo, pero wala akong pakialam.

Hindi ko alam kung saan ako pupunta.
Hindi ko alam kung may susundo sa'kin.
Hindi ko alam kung babalik pa ba si Kuya Alejandro tulad ng sinabi niya.

Pero sa unang beses sa buong buhay ko...
naramdaman ko ang kalayaan.
Kahit sandali lang.

Kahit alam kong habulin nila ako.
Kahit alam kong hindi pa tapos ang lahat.
Tumakbo pa rin ako.

38

Tumakbo ako nang tumakbo.

Sa gilid ng parking lot, may nakita akong ilang tauhan ni Daddy at ni Tito Azrael. Sabay-sabay silang napahawak sa mga earpiece nila—malamang may utos na ang kani-kanilang boss na habulin ako.
At tama nga.

Ilang segundo lang, nagsitakbuhan na sila papunta sa direksyon ko.

Lalong bumilis ang tibok ng puso ko. Ramdam ko ang adrenaline rush—halo ng takot at desperasyon.

Hindi ako puwedeng maabutan. Hindi ngayon.

Malapit na nila akong maabutan nang biglang may humarang sa daraanan nila.
Mga lalaki rin—nakaitim, matitikas ang tindig.

Hindi ko sila kilala.

Hindi sila tauhan ng pamilya namin. Pero malinaw na hindi nila hahayaang malapitan ako.

Nagkagulo sa likod ko.

Sa dulo ng kalsada, may isang itim na kotse ang biglang huminto. Makinis. Walang plaka sa harap.

Bumaba nang kaunti ang bintana.
Isang babae ang nagmamaneho. Nakatali ang buhok niya, seryoso ang mukha, pero diretso ang tingin sa'kin.

“Sakay na!” sigaw niya.

Hindi na ako nag-isip.
Agad akong sumakay.

Pagkasara ko ng pinto, agad niyang inapakan ang silinyador.

Umarangkada ang kotse—mabilis, halos dumikit ako sa upuan sa lakas ng hatak. Sa side mirror, nakita ko ang dalawang sasakyan na humahabol sa amin.

“May nakasunod,” mahinang sabi ko, nanginginig pa ang boses.

“Alam ko,” sagot niya, kalmado. Parang hindi hinahabol ng mga armadong tauhan. Parang normal na araw lang.
Mas lalo niyang binilisan ang takbo.

Kumabig siya pakaliwa, saka biglang pakanan—matalim ang liko, halos sumigaw ang gulong sa kalsada. Pero steady ang mga kamay niya sa manibela.

Sobrang bilis.

Sobrang delikado.

Pero siya? Relax lang.

Isang mabilis na sulyap ang ibinigay niya sa’kin bago muling tumingin sa daan.

“Hi. Ako pala si Sarah.”
Hindi ako agad nakasagot.

“Hindi kita tinulungan dahil naaawa ako,” dugtong niya, parang casual lang na nakikipagkwentuhan habang nakikipaghabulan.

“Malaki lang talaga ang binayad ng nagpapakuha sa’yo.”

Nanlaki ang mata ko.

“A-ano?”

“At isa pa,” bahagya siyang ngumisi, “banas din ako sa kambal na sina Eros at Ismael.”

Parang mas lalong bumigat ang hangin sa loob ng kotse.

“Sino’ng nagpadala sa’yo?” tanong ko, halos pabulong.

Hindi siya agad sumagot.

Sa halip, mas lalo niyang tinapakan ang silinyador. Naiwan sa likod ang isang sasakyan nang bigla siyang pumasok sa masikip na eskinita na halos isang kotse lang ang kasya.

“Relax ka lang, Sabrina,” sabi niya nang hindi inaalis ang tingin sa daan.

“Kung gusto ka nilang habulin, kailangan muna nila akong lampasan.”

Napahigpit ang kapit ko sa seatbelt.
“Pero hindi ibig sabihin nito ligtas ka na.”

Saglit siyang tumawa—hindi masaya. Parang may alam siya na hindi ko pa alam.

“Kasi ang totoo? Mas delikado ‘yung taong nagbayad para makuha ka.”
Tumigil sandali ang mundo ko.

“...Sino?” mahinang tanong ko.
Sa wakas, tumingin siya sa’kin nang diretso.

“At sa tingin mo,” sabi niya, “sino ang may lakas ng loob na kalabanin ang pamilya mo… at ang kambal?”

At doon ko naramdaman—
baka hindi ako tumatakbo palayo sa gulo.

Baka papunta pa lang ako sa mas malaking gulo.

Mayamaya, may tinawagan siya gamit ang Bluetooth earpiece.

“Lumabas na kayo,” malamig niyang utos.

“Masyado nang makukulit ‘yung nasa likuran namin.”

Hindi ko alam kung sino ang kausap niya, pero ramdam kong hindi siya basta-basta tao.
Nakatitig lang ako sa kanya.
Maganda siya—matangos ang ilong, morena, matalim ang mga mata. Pero hindi iyon ang unang mapapansin mo.

Astig siya.

Parang assassin sa pelikula—kontrolado ang galaw, walang sayang na kilos, eksaktong eksakto ang timing.

Mabilis.

Bigla siyang ngumisi nang bahagya.
“Alam mo…” sabi niya habang umiilag sa isa na namang sasakyang pilit sumisingit sa tabi namin.

“Banas din ako sa dalawang kambal na ‘yon.”.

Napakunot ang noo ko.
“Eros at Ismael?”

“Parehong manyak,” diretso niyang sagot, walang emosyon.

“At masyadong mayabang.”
Humigpit ang hawak ko sa upuan.

“Pero bilang na ang mga oras nila,” dagdag niya. “Isa rin sila sa mga target ko.”

Parang huminto ang tibok ng puso ko.
“Target?”

Hindi na siya sumagot.
Sa halip, isang kamay ang binitawan niya sa manibela at may inilabas na baril mula sa compartment sa gilid ng pinto. Sanay ang kilos—parang parte na ng katawan niya ang baril.

Kinasa niya.

Tumagilid siya nang kaunti, bahagyang inilabas ang balingkinitan niyang katawan sa bintana—isang kamay pa rin ang kontrolado ang manibela.

“Humawak ka nang mabuti,” sabi niya.
Sumunod ako.

Isang putok.

Sumunod pa ang isa.

Tumama ang bala sa gulong ng kotse sa likod namin.

Napalingon ako sa side mirror.
Umusok ang gulong. Nawalan ng kontrol ang sasakyan. Kumabig ito pakaliwa at tumigil sa gilid ng kalsada.

Bumalik siya agad sa loob ng kotse, ibinalik ang baril sa tabi niya, at parang walang nangyari—tuloy lang ang pagmamaneho.

Tahimik ako.
Hindi dahil sa takot.
Kundi dahil sa realization.
Kung target niya ang kambal…
At ako ang dahilan kung bakit nagsimula ang gulo—
Nasaan ako sa plano niya?
Tumingin siya sa'kin saglit.

"Don't worry," sabi niya.

"Hindi ka kasama sa listahan."

Saglit siyang tumahimik.

Bago pa ako makapagsalita, may kinuha siya mula sa gilid ng upuan.
Isang maliit na spray.

"Ano 'yan—" hindi ko na natapos.
Bigla niya iyong inispray sa mukha ko.
Isang malamig na ambon. Matapang ang amoy. Kumirot ang ilong ko.

"Matulog ka na muna," mahinahon niyang sabi.

“Bakit—” nahilo ako agad. Parang umiikot ang buong mundo. Naging malabo ang mga ilaw sa labas, humahaba ang tunog ng mga busina, parang lumulubog ako sa tubig.

Sinubukan kong kumapit sa pinto.
Pero nanghina ang mga daliri ko.
Ang huling malinaw kong nakita ay ang mukha niya—kalmado, parang wala lang.

Narinig ko pa ang boses niya, medyo malayo na sa pandinig ko.

“Boss, okay na. Hawak ko na siya.”

Boss.

Ibig sabihin… may mas mataas pa sa kanya..

May mas malaking laro.

Gusto kong magmulat ng mata.
Gusto kong tumalon palabas.
Gusto kong tumakbo ulit.
Pero bumigat ang talukap ko.
Unti-unting nagdilim ang paningin ko.
At ang huling pumasok sa isip ko—
Hindi ako nakatakas.
Naipasa lang ako sa ibang kamay.

Nagising akong mabigat ang pakiramdam.

Parang may nakadagan sa ulo ko. Masakit ang batok ko. Tuyong-tuyo ang lalamunan ko.

Unti-unti akong nagmulat ng mata.
Madilim parin, Saka ko lang naramdaman Ang piring sa mata ko..

Babalikwas sana ako—

Pero may
Malamig.
Mabigat.
May kumalansing.
na Kadena.

Ramdam Kong Nakatali ang mga kamay ko—may bakal na posas na nakakabit sa kadena na nakakadena sa gilid ng kama. Pati ang mga paa ko, ganoon din.
Nanlaki ang mata ko.

Suot ko pa rin ang wedding gown.
Parang mas lalong naging insulto ang puting tela sa sitwasyon ko ngayon.

Mabilis ang tibok ng puso ko.
Ibig sabihin… planado lahat.
Ang pagtulong.
Ang habulan.
Ang pag-spray.

Napahigpit ang mga kamay ko sa kadena. Kumalansing ito nang malakas sa tahimik na kwarto.

“Hello?!” sigaw ko.
Walang sumagot.
Huminga ako nang malalim. Hindi ako pwedeng mag-panic. Hindi ngayon.
Kung buhay pa ako, may dahilan.
Kung bakit ako kinadena..
Tanong—

Sino?
Biglang may narinig akong tunog sa labas.

Mga yabag.
Mabagal.
Kontrolado.

May tumigil sa harap ng pinto.
Narinig ko ang tunog ng susi.

Bumukas ang pinto nang dahan-dahan.
Hindi ko pa makita ang mukha niya.
Pero isang bagay ang sigurado.

Hindi ako ililigtas ng taong ‘to.
Lalo lang magsisimula ang totoong bangungot ko..

HAHAHA SA IBA NAMAN AKO NAMIMISS KO NA SI ZARIEL??

39

Dahan-dahang sumara ang pinto sa likod niya.

Tahimik ulit ang kwarto-maliban sa mabagal niyang mga hakbang papalapit sa kama.

Humigpit ang kapit ko sa kadena.

Kumalansing iyon sa bawat galaw ko.
"Sinong nand'yan?!" pilit kong pinatatag ang boses ko, pero narinig ko ang bahagyang panginginig ng mismong Boses ko.

Hindi siya sumagot.

Sa halip, naramdaman ko ang presensya niya sa gilid ng kama.

Masyadong malapit.

Masyadong kalmado.

May narinig akong mahinang buntong-hininga-

"P-please... lumayo ka!"

Napasinghap ako nang maramdaman ko ang malamig niyang kamay sa pisngi ko.

Marahan lang ang paghawak niya.

Pero mas nakakatakot iyon.

Hindi ko siya makita-madilim sa ilalim ng piring. Mas lalong tumitindi ang takot kapag hindi mo alam kung ano ang ekspresyon ng taong nasa harap mo.

Hindi siya nagsasalita.

Ang tahimik niya.

At iyon ang mas nagpapanic sa'kin.
"A-anong kailangan mo?!" nanginginig kong sigaw.

Walang sagot.

Tanging marahang paghinga niya lang ang naririnig ko-malapit. Sobrang lapit.

Mayamaya, naramdaman kong hinawakan niya ang panga ko.

Bago pa man ako makareact, marahas niyang hinalikan ako.

Kinilabutan ako ng husto. Napahagulgol ako sa takot at pagkagulat, halos hindi ko alam kung anong gagawin ko.

Nagpapapalag..

Agad kong sinubukang kumawala sa Kadena, nanginginig ang katawan sa takot..

Pero napahinto siya ng bumukas nag pinto..

May nagbukas ng pinto.

Tumigil ang halik niya.

Humahagulhol parin ako..

Narinig ko ang mga yabag. Matatag..
At agad kong nakilala ang boses.
"Master," malamig na sabi ni Sarah.
Parang bumagsak ang mundo ko sa isang salita pa lang.

Master.sino siya!!!

"Nagawa na po ang utos ninyo. Napasabog na po ang reception."

Napahinto ang paghinga ko.

Reception...?

Nanigas ang buong katawan ko.
Tahimik pa rin ang lalaking nasa harap ko.

Parang pinag-iisipan niya ang bawat segundo.

Hindi niya sinagot..wala siyang sinabi kahit isa..

Naramdaman kong lumayo siya.
Kasabay nito, narinig ko ang malakas na click ng pinto na nagsara..

Lumabas sila..

Wala na akong kasama.

Tahimik na tahimik ang kwarto. Tanging ang tunog ng aking sariling hininga at ang malalim na tibok ng puso ko ang naririnig.

Kumalansing ang kadena sa posas ko nang sinubukan kong umikot, subalit hindi ko magawa. Nakapiring pa rin ang mga mata ko, kaya't ang dilim lang ang kasama ko.

Naiwan akong nakahiga sa gitna ng kwarto, naka-wedding gown, at nakatali-ang pakiramdam ko'y parang isang laruan sa kamay ng mga hindi ko nakikitang naglalaro.

Panandalian akong huminga nang malalim, sinubukang kalmahin ang sarili. Ngunit bawat segundo, lalo lamang tumindi ang takot.

"Wala na akong kasama..." bulong ko sa sarili, halos hindi marinig.

At sa ilalim ng katahimikan, naramdaman ko ang bigat ng pangyayari-hindi lang ako bihag. Isa akong piyesa sa isang laro na mas malaki kaysa sa akin.

MONTENEGRO MANSION

Pumasok ang kotse ni Alejandro sa garahe ng mansion...

Paglabas niya, kapansin-pansin ang dami ng tauhan ng ama at ni Tito Azrael. Halos bawat isa'y nakapuwesto at nakabantay, parang naghihintay sa kanya.

Pagpasok niya sa sala, napatingin siya sa paligid-kunot ang noo niya.

Kauuwi lang niya galing sa Europe.
Lumapit siya sa ama.

"What's the problem?" tanong niya, ngunit ramdam niya ang titig ng buong sala sa kanya.

Ang mommy niya at daddy Asmodeus-seryosong nakatitig. Si Tito Azrael, masamang-masama ang ekspresyon. Si Eros, halos parang gusto siyang suntukin.

"A... Alejandro, may kinalaman ka ba dito?" tanong ni Mommy Zamara, matalim ang boses, punong-puno ng panghihinala.

Inis na tumingin si Alejandro kay Zamara.

"I'm tired, Mom... Kakauwi ko lang diba," sagot niya, halatang pagod.

Hindi nagtagal, tumalikod siya, naglakad papunta sa hagdan, habang iniayos ang necktie niya-parang wala siyang pakialam sa tensyon sa paligid.

"Let's talk, Alejandro."
Ang tawag ni Asmodeus-malamig, may bigat sa boses-ang nagpahinto kay Alejandro sa gitna ng hagdan.

Lumingon siya sa ama.

"Hindi ba puwede na hintayin na lang bukas, Dad?" tanong niya, kalmadong tono, pero ramdam ang bahagyang pagod at irita.

"Where's Sabrina?" diretso at walang paligoy-ligoy ang tanong ni Asmodeus.

Kumunot lalo ang noo ni Alejandro.

"Bakit sa akin niyo siya hinahanap?" tanong niya, halatang may halo ring pagtataka at pagtatanggol sa sarili.

Tahimik ang sala. Lahat nakatingin, at ramdam niya ang bigat ng titig-

Parehong napabugtong-hininga ang mga nasa sala.

"Hindi kaya kalaban natin sa negosyo... at sa mafia, Dad?" tanong ni Aldrin, halatang nag-aalala.

Walang sagot si Azrael. Tahimik lang siya, nakatingin sa hagdan.

"Ano sa palagay mo, Asmodeus?" tanong ni Azrael, mabigat ang boses.

"I don't know."
Seryoso ang sagot ni Asmodeus, nakatitig sa hagdan-kung saan dumaan si Alejandro, ngayon ay umakyat na sa itaas....

Tahimik ang sala. Ramdam ang tensyon, bawat segundo ay parang pumipigil sa paghinga.

THIRD POV..

Samantala...

Bumukas ang pinto.
Naramdaman ni Sabrina na may pumasok ulit sa kwarto.

"Kumain ka na," sabi ng babae-si Sarah.
May lumapit sa kanya at hinawakan ang kanyang mga pulso, pinakawalan ang mga kamay niya.

Agad niyang inalis ang piring sa mata.
Bumungad sa kanya ang isang maluwag na kwarto. May isang kama lamang-kung saan siya nakahiga-at CR sa gilid. Tahimik, malinis, at maluwag.

Napatingin siya kay Sarah, na naka-crossed arms sa gilid ng kwarto.

"Kain ka na," utos nito, habang itinuturo ang tray na nasa gilid ng kama.

Ngunit nakakadena pa rin ang kanyang mga paa.

"Pakawalan niyo na ako!" iyak niyang sabi, halatang natatakot.

"Alam mo, kung sa akin lang... walang problema, papakawalan kita," sagot ni Sarah, kalmadong tono.

"Pero baka magalit si Master, ayoko namang mamatay agad .." dagdag niya, na parang warning.

Sabay turo ng tray. "Sige na, kumain ka muna... tapos magpalit ka ng damit. Pinapasunog ni Boss ang wedding gown mo."

"Sino ba yung Master mo?" tanong ni Sabrina, nanginginig pa rin ang boses.

"Hindi mo na kailangan pang malaman," sagot ni Sarah, kalmado pero may bigat sa tono.

Napatingin si Sabrina sa kadena sa paa niya, at bahagyang napangiti sa kawalan ng kontrol.

"Y-yung kadena ko sa paa... baka pwedeng pakitanggal din?" bulong niya, halatang umaasa.

Umiling si Sarah.

"Ayaw ni Master. Sa kamay lang daw puwede."

"Asan ba ang Master mo?" tanong ni Sabrina, mas halata na takot at pangamba.

"Umalis eh... baka bukas bumalik yun," sagot ni Sarah, na parang simpleng pahayag lang pero may kasamang babala.

Tahimik si Sabrina. Ramdam niya ang bigat ng sitwasyon-nakakadena, at wala siyang ideya kung sino ang Master na nasa likod ng lahat.

40

Kinabukasan...

Napatingin ako sa pinto nang marahan itong bumukas.

"Good morning."
Si Sarah iyon. May bitbit siyang tray.

"Mag-almusal ka na. Baka hindi makapunta si Master ngayon," sabi niya na may bahagyang ngiti, saka inilapag ang tray sa kama.

Nakakadena pa rin ako-pero sa paa na lang. Mahaba ang kadena, sapat para makapunta ako sa banyo kung kailangan.

Suot ko ang isang malambot na t-shirt at maikling shorts. Mas komportable kaysa sa wedding gown... pero hindi pa rin nito nababawasan ang pakiramdam na bihag ako.

Mas maliwanag ang kwarto ngayon dahil sa sikat ng araw na pumapasok sa bintana. Pero hindi iyon nakagaan ng pakiramdam ko.

Sa halip, mas lalo lang nitong pinaalala na may mundo sa labas na normal ang takbo-habang ako, nandito. Nakakulong.

Tahimik akong tumingin kay Sarah.
"Ano bang kailangan n'yo sa'kin?" mahina kong tanong, pilit kinokontrol ang panginginig ng boses ko.

Bahagyang umangat ang sulok ng labi niya.
"Sa'min? Wala," kalmado niyang sagot. "Pero kay Master... meron."

Nanlamig ang batok ko.

"Anong ibig mong sabihin?".

Lumapit siya ng isang hakbang, sapat para marinig ko ang mahinang bulong niya..

"Kapag may gusto si Master, hindi siya humihingi." Saglit siyang tumitig sa akin. "Kinukuha niya yon."

Napasinghap ako.
"Bakit ako?"

Saglit siyang natahimik, saka ngumiti-ngiting hindi mo malaman kung babala ba o awa.

"Kasi ikaw lang ang nakaagaw ng atensyon niya...."

Natahimik ako.

"At saka mas mabuti nang nandito ka," sagot niya sa wakas. "Kaysa nasa labas... kung saan maraming gustong makuha ka."
Nanlamig ang mga kamay ko.

"Ano'ng ibig mong sabihin?"
Bahagya siyang ngumiti-pero hindi iyon umabot sa mga mata niya.

"Kumain ka muna," sabi niya. "Mas kailangan mo ng lakas kaysa sagot."

Lumapit ako sa tray at tahimik na nagsimulang kumain ng pandesal at itlog. May isang tasa ng kape sa gilid-mainit pa

Ramdam ko ang titig ni Sarah habang kumakain ako.

"Alam mo, nakakatuwa ka," sabi niya, bahagyang natatawa.

"Ang hinhin mong kumilos.."

Hindi ako sumagot. Yumuko lang ako at nagpatuloy sa pagkain.

"Siguro 'yan ang nagustuhan ni Master sa'yo," dugtong niya. "Mahinhin ka... at napaka-inosente ng mukha mo. Napakaganda mo pa."

Napahinto ako sandali.
Naramdaman ko ang pag-init ng pisngi ko sa hiya.

"H-hindi naman..." mahina kong sagot.
Pero sa loob-loob ko, mas lalo lang akong kinabahan.

Nagustuhan?
Ibig bang sabihin... matagal na niya akong pinagmamasdan?

Napahigpit ang hawak ko sa tasa ng kape.
Hindi ko alam kung alin ang mas nakakatakot-ang galit ng pamilya ni Eros dahil sa ginawa kong pag atras sa kasal,
O ang interes ng Master sa akin dito sa loob.

"A-anong itsura ng Master mo?" mahina kong tanong, pilit na pinapakalma ang sarili.

Hindi man lang siya nagdalawang isip sumagot.

"Gwapo," mabilis niyang sagot.

Napatingin ako sa kanya.

"Matangkad," dagdag niya, tila natutuwa sa reaksyon ko. "At lalaking-lalaki ang vibes."

Parang lalo akong kinabahan.

"A-ano pa?" bulong ko.
Ngumiti si Sarah-pero may kakaibang kahulugan ang ngiting iyon.

"Masyadong seryoso..." sagot niya. "At saka... maraming-"

Hindi niya tinuloy. Binitin niya sa ere ang salita, na para bang sinasadya niyang pahirapan ako.

"P-pera?" dugtong ko, pilit nagpapaka-kalma.

Bigla siyang natawa. Hindi simpleng tawa-kundi 'yung tipong aliw na aliw sa pagiging inosente ko.

"Hays, ang cute mo talaga," sabay iling niya. "Hindi lang pera. Maraming koneksyon. At kapag may gusto siyang tao..." tumigil siya sandali at tinitigan ako mula ulo hanggang paa, "hindi na niya binibitawan."

Nanlaki ang mata ko. "A-ako? Gusto niya?"
Lumapit siya at marahang inayos ang buhok kong nalaglag sa pisngi ko.

"Gwapo si Master," bulong niya na para bang sikreto iyon.

"At kung pagsasamahin ang mukha niya at mukha mo..." napangiti siya.

"Siguro ang gaganda at ang gugwapo ng magiging anak n'yo."
Parang tumigil ang mundo ko.

"Sandali! A-anak?!" halos pabulong pero nanginginig kong sabi.

Mas lalo lang siyang natawa.

"Relax. Hindi ka pa nga niya nakakausap..." Saglit siyang natahimik, saka naging seryoso ang mukha.

"Pero kapag kinausap ka na niya... doon mo malalaman kung sino talaga siya."

"M-masama ba siya?" tanong ko, halos hindi ko marinig ang sarili kong boses.

Sumulyap siya sa pintuan.

"Hmm..masama medyo.." napapakamot sa ulo niyang sagot.

"Pero ganun naman talaga karamihan ng boss, Medyo alam mo na masama ugali.. "masigla na ang tono niya,

"Magpakabait ka lang para di ka niya saktan."

Napalunok ako..

Hindi ko alam kung dapat ba akong matakot, o matuwa kasi hindi nga ako nakasal kay Eros kaso napunta naman ako dito...

SAMANTALA...

Bumaba ng hagdan si Alejandro, maayos na ang bihis, tila walang bakas ng pagod mula sa biyahe.

Pumunta siya sa dining area para sumabay sa breakfast.

"Good morning," bati niya nang casual, saka umupo sa bakanteng upuan.

Tahimik ang paligid.

Nakatitig lang sa kanya sina Zamara at Asmodeus-parehong seryoso ang mukha.

Nararamdaman ang bigat ng tensyon sa mesa.

"Alejandro," tanong ni Zamara, halatang hindi mapakali,

"hindi ka ba nag-aalala na nawawala ang kapatid mo?"

Tahimik..

Dahan-dahang ininom ni Alejandro ang kape niya.

Saka niya ibinaba ang tasa.

Tumingin siya sa ina. Diretso. Walang emosyon.

"Wala sa ugali ko ang mag-panic, Mom."
Mas lalo pang tumahimik ang mesa.

"Pero kapatid mo siya," singit ni Zamara, malamig ang tono.

"Hindi ito simpleng bagay."

Bahagyang napailing si Alejandro.
"Exactly."

.
Napatingin sa kanya ang mommy at daddy niya.

"Kung may mga taong may lakas na loob na kunin siya," dagdag niya, mas bumaba ang boses, "baka ang kalaban ni Tito Azrael sa mafia yun..."

"Kalaban?" tanong ni Asmodues.

Dahan-dahang sumandal si Alejandro sa upuan niya.

"Na Baka hindi na sila natatakot sa grupo ni tito Azrael...At isa pa sa dami ng kaaway nila isa din yun malaking posibilidad, Diba."

Parang kumapal ang hangin sa dining room.

"May alam ka ba?" diretso at matalim na tanong ni Asmodeus.

Saglit na tumigil si Alejandro.

Tumingin siya sa ama niya-walang takot. Walang pag-aalinlangan.

"Kung ako ang kumuha sa kanya," malamig niyang sabi,

"hindi niyo na kailangang magtanong."
Nanigas ang lahat.

"Dahil hindi ako gumagawa ng bagay na hindi ko kayang panindigan."

Tumayo siya.

Inayos ang suot niyang polo.

"At kapag nalaman ko kung sino ang may pakana ng pagkawala niya," dagdag niya, mas delikado ang tono,

"sana handa silang makipaglaro sa akin."
Saka siya tumalikod.

Walang pag-amin.

Pero malinaw ang mensahe-

Mas delikado siya kaysa sa inaakala ng lahat.

41

Tahimik na lumabas si Alejandro mula sa malaking pintuan ng mansion.

Sakto namang may tatlong sasakyan na paparating. Huminto ang mga ito sa harap ng malawak na driveway.

Unang bumaba si Azrael.
Kasunod ang mga anak niya—si Eros at si Ismael.

At sa likod nila, si Aldrin.
Nagkatitigan sila ni Alejandro at ni Azrael.

Tahimik.
Walang pagbati.
Walang ngiti.
Tumango lang si Azrael—tipid, pormal na pagkilala.

Ganoon din si Aldrin.
Pagkatapos, dumiretso na silang papasok sa loob.
Naiwan sa labas sina Alejandro, Eros, at Ismael.

Lalagpasan na sana sila ni Alejandro at papasok sa sariling sasakyan nang magsalita si Eros.

“Sayang…”
May ngisi sa labi nito.

“Nakaligtas si Sabrina sa amin ni Ismael.”
Huminto ang kamay ni Alejandro sa pagbukas ng pinto ng kotse.
Hindi siya agad lumingon.

“Excited pa naman ako sa unang gabi namin bilang mag-asawa,” dagdag ni Eros, parang natatawa sa sarili.

Mahinang tumawa si Ismael.
“Maglalaro sana kaming tatlo…”
Dahan-dahang sumara ang pinto ng kotse ni Alejandro.
Tahimik.

Saka siya lumingon.
Matalim. Malamig. Nakakakilabot ang titig na ipinukol niya sa dalawa.
Hindi gumalaw.
Pero sapat na ang bigat ng mga mata niya para bahagyang kumunot ang noo ni Ismael.

“Anong problema?” hamon ni Ismael habang lumalapit pa kay Alejandro.
Tahimik pa rin si Alejandro.

Isinara ulit niya ang pinto ng kotse at tuluyang humarap sa kanila.
Pagkatapos, saka siya nagsalita.
“Mag-ingat ka sa mga salitang binibitawan mo.”

Mahina. Pantay. Pero puno ng yelo.
Ngumisi si Eros.
Lumapit pa siya nang kaunti para mas makita ang reaksyon ni Alejandro.

Why? What do you care?"

He laughed for a moment.

"Or maybe you already have Sabrina..."
"Give her back. Let me share her with you."

Silence.

Hindi gumalaw si Alejandro.
Hindi kumurap.
Hindi nagbago ang ekspresyon.
Si Ismael naman ay nakatingin lang, parang naghihintay na mapikon si Alejandro.

Pero wala.
Sa halip—
Dahan-dahang lumapit si Alejandro.
Isang hakbang.
Dalawa.
Huminto siya mismo sa harap ni Eros.
Mababa ang boses niya nang magsalita, parang bulong na may lason.
"What was that you said again?"

Hindi malakas.
Pero mabigat.
Parang bawat salita ay may timbang ng kamatayan.

Ngumisi pa rin si Eros, mayabang.
“Ang sabi ko—”
Hindi na natapos.
Biglang sumuntok si Alejandro—mabilis, malakas, diretso sa panga.

Halos matumba si Eros.

Bago pa makarecover, nakadikit na ang malamig na dulo ng baril sa noo nito.

Click.

“Fuck you!” sigaw ni Eros, galit na galit pero halatang nataranta na.

Sa gilid lang nakatayo si Ismael.
Nakangisi pa rin.
Walang takot.
Para bang nanonood lang siya ng pelikula.

Tumingin si Alejandro kay Eros—hindi inaalis ang tingin, hindi inaalis ang baril.
“Kapag binastos mo pa si Sabrina…”
Bulong ulit niya.

“…hindi ako magdadalawang-isip na iputok ‘to.”
Mas mababa pa kaysa kanina.
Mas nakakatakot.
Diretso ang tingin niya sa mga mata ni Eros.

Nagkagulo ang mga tauhan sa nakita.
Agad silang tumakbo papasok para ipaalam sa mga magulang.

Ngumisi si Alejandro—walang init sa ngiti.
“At isa pa, ayoko ng sharing.”

Mahina pero matigas.

“Madamot kasi ako sa mga pag-aari ko.”
Binalingan niya si Ismael.
Isang segundo ng katahimikan.

“Hindi rin ako nakikipag-laro.”
Mas bumaba pa ang boses.
“At lalong hindi ako humihingi ng tira.”
Nanigas ang panga ni Eros.

“Kung nasa akin man siya,” dagdag ni Alejandro, kalmado na parang nagkukuwento lang,

“hindi mo na kailangang magtanong pa.”
Lumapit pa siya nang kaunti—sapat para marinig ni Eros ang susunod na bulong.
“Because from the very beginning… she was already mine.”

Saglit siyang tumingin sa paligid—nakita ang papalapit na mga magulang—saka bumalik sa mga mata ni Eros.

“And once I have her in my hands…”
A faint smile. No amusement. Pure threat.

“…that means she’s truly mine.”

He lowered the gun.

“Magdasal ka na lang, Eros.”
“Na hindi ako ang nakakuha sa kanya.”

Bahagyang natahimik si Ismael.
“Anong ibig mong sabihin?” tanong nito.
Dahan-dahang inayos ni Alejandro ang sarili niya.

“Dahil kapag ako ang may hawak sa kanya…”
Bahagya ulit siyang ngumiti—hindi masaya. Kuntento.

“…I’ll be the first to taste her innocence.”
No smile on his face.

Only certainty.

“And after I’m done…”
Isang mabagal na ngisi.
“…hindi na siya yung babaeng kilala mo.”

Tumingin siya kay Eros nang diretso sa mata.
“but don't worry, I’ll let her go…”

One second.

“…but every time you look at her afterward, you’ll feel it.”

“That part of her? It’s already mine.”
He paused, letting the words sink in.

“She will be carrying my child.”

Napakuyom ang kamay ni Eros.

“So pray…”
Bulong ulit ni Alejandro, malamig na parang pangako.

“Pray that I’m not the one who takes her.”

Because if I do…”

Alejandro shook his head with a smirk.

“…I won’t stop.
Not until she’s pregnant.”

“Alejandro!”
Malakas na sigaw ni Zamara sa kanyang anak—narinig niya Lahat ang sinabi nito..

Napatingin si Alejandro sa mommy niya.
Dahan-dahang lumipat ang tingin niya mula sa galit na mukha ni Zamara… patungo sa daddy niyang si Asmodeus na nakatayo sa tabi nito.

At kay Tito Azrael—na blangko pa rin ang mga mata, malamig, walang emosyon, walang ibinibigay na kahit anong reaksyon.

Napalalim ang katahimikan.

Walang umiimik.

Mas mabigat pa ang hangin kaysa sa baril na ibinaba ni Alejandro kanina.

Humakbang si Zamara, mabilis at Galit..

“Anong sinasabi mo!? Kapatid mo si Sabrina!?” histerikal na bulong niya, pero halos sumabog ang boses sa galit.

Hindi man lang nagbago ang ekspresyon ni Alejandro.

Tumingin lang siya sa mommy niya—tahimik, halos nakakatakot na kalmado.

"I was just answering what was thrown at me," mahinang sagot niya.
Pantay. Walang emosyon.

"They're disrespecting Sabrina."
Lalong lumaki ang mga mata ni Zamara sa disbelief.

“Alejandro, ikaw ang nambabastos Kay sabrina?!”galit na sigaw ni Zamara halatang Hindi naniniwala..

Sa wakas ay nagsalita na rin si Asmodeus—malalim, kontrolado, mapanganib sa sobrang katahimikan.

“Enough, Zamara.”

Bumaling si Asmodeus kay Alejandro.
“Leave, Alejandro…”

Malamig. Diretso. Walang puwang para sa pagtatalo.
Agad na sinunod ni Alejandro.
Walang tanong.
Walang pagtutol.
Walang tingin pabalik sa mommy niya o sa sinuman.
Tahimik siyang lumakad, parang wala lang talagang nangyari.
Sumakay siya sa kotse niya.
Binuhay ang makina.
At umalis—mabilis, walang pag-aalinlangan.

Pero saktong nakalabas na siya sa gate ng mansion, may lumapit na tauhan kay Asmodeus.

Tumigil ito sa harap ni Asmodeus, bahagyang yumuko bilang paggalang.
Asmodeus ay hindi man lang lumingon agad..

Nanatili ang tingin niya sa direksyon kung saan nawala ang kotse ng anak.
Pagkatapos, dahan-dahang nagsalita—

“Sundan niyo ang anak ko.”

SABRINA POV..

Ilang araw na ako rito… siguro tatlo o apat na.

Dito lang sa kwartong ’to.
Mag-isa.

Paminsan-minsan pumapasok si Sarah para makipagkuwentuhan, para kahit paano hindi ako tuluyang mabaliw sa katahimikan.

At ngayon… andito na naman siya.
Pero may kasama siyang isang lalaki.
“Hello, Sabrina. Gusto kang makita ni Master,” ani Sarah, parang normal lang ang lahat.

Napaayos ako ng upo, umaasang siya mismo ang papasok.

Pero hindi.

Lumapit ’yung lalaking kasama niya—si Toby. May hawak na naman siyang kadena.

Nanlamig ang kamay ko.
“A-anong gagawin mo?” nanginginig kong tanong.

“Pasensya na. Utos ni Master,” maikli niyang sagot.

Bago pa ako makaiwas, ikinadena niya ang mga kamay ko sa gilid ng kama. Hindi masakit… pero sapat para hindi ako makagalaw. tapos piniringan ang Mga Mata ko..

“B-bakit kailangan pa ’to?” halos maiyak kong tanong.

“Okay lang ’yan, Sabrina. Gusto ka lang niyang makita,” sagot ni Sarah, pero may kakaibang tono ang boses niya—parang may itinatago.

Mabagal akong napalunok.

“Medyo beastmode si Master ngayon, kaya wag kang magpapasaway...para hindi Ka niya saktan” bulong pa ni Sarah bago tuluyang lumabas ang mga yabag niya palabas ng kwarto.

Mayamaya..

Narinig ko ang pagbukas ng pinto.
Mabigat. Mabagal.

“Sarah,” malamig na sabi nung lalaki..ibang klase Yung Boses niya parang may device siyang hawak para Hindi makilala..

“Patayin niyo yung sumusunod sa ‘kin.”

“Gaano karami?” tanong ni Sarah, parang nagche-check lang ng listahan.
“Isang. Black SUV, tinted. sa likod— nag mamamanman sa labas..

“Copy,” sagot ni Sarah nang walang pag-aalinlangan.

Narinig kong muling sumara ang pinto..

Tahimik ang buong kwarto, pero ramdam ko ang presensya ng isang taong bagong pasok.

May humakbang palapit.
Isa.
Dalawa.
Tatlo.
Tumigil sa harap ko.

Pero ramdam ko ang init ng titig niya kahit hindi ko siya nakikita.

Maya-maya, may kamay na marahang humawak sa panga ko, inangat ang mukha ko.

Napahinto ako sa hininga ko. Ramdam ko ang tensyon sa hangin—parang tumigil ang oras.

“kumusta… Sabrina,” mababa at kakaiba ang boses na narinig ko, may metallic echo.

“Pasensya na ngayon lang kita napuntahan…” malamig at kontroladong boses ang nagsalita sa tapat ko. Hindi ang boses niya sa totoong anyo. May voice modulator siya—parang artificial, misteryoso, at intimidating.

Napasinghap ako.

Napatingin ako sa direksyon ng boses. Hindi ko siya makita, dahil nakapiring ako.

“S-sino kaba?” nanginginig kong bulong.

“B-bakit mo ako kinulong?” lakas-loob na dagdag tanong ko pa.

Saglit na katahimikan.
Tapos marahan siyang tumawa—isang mahinang tawa lang.

“Kinulong?” ulit niya. “Kung gusto kitang ikulong, hindi ka makakahinga nang ganito kaluwag, Sabrina..”

Mas lalo akong kinabahan.

“I didn’t kidnap you to hurt you,” he continued.

“I kidnapped you so you’d finally be completely mine…”

42??????????

“A-anong ibig mong sabihin…?”
Nangangapa ang boses ko, parang natatakot na lumabas nang malakas ang mga salita. Halos bulong na lang 'yon, dahil sa sobrang takot at pagkalito na parang sasabog na ang dibdib ko.

Naramdaman ko ulit ang haplos niya sa mukha ko—malamig, dahan-dahan, parang sinusubukang pakalmahin ako.

Pero dahil nakapiring pa rin ang mga mata ko, wala akong makita. Kulang na lang ay maramdaman ko ang bawat linya ng daliri niya sa balat ko, at 'yon pa lang ay sapat na para lalong lumakas ang kabog ng puso ko. .

Parang anumang oras ay lalabas na 'to sa dibdib ko.

Humugot siya ng malalim na hininga bago magsalita. Mababa ang boses niya, kontrolado, at katulad ng dati may voice modulator parin siyang gamit..

“Ang gagawin ko sa’yo ngayon…" sabi niya, parang binibigkas ang isang pangako na matagal nang nasa isip, pero naka voice modulator parin Siya..

“Ay para sayo rin, Sabrina.
So they’ll finally leave you alone.
So they’ll know you’re really mine now.
So no one—no matter who—can ever come between us again.”

Napalunok ako nang malakas.

Parang may bara sa lalamunan ko. Ang mga salitang 'yon… parang kutsilyo na dahan-dahang sumusaksak. Hindi sa katawan, kundi sa isip ko. Sa puso ko.

Para sa’kin daw?
Paano naging para sa’kin 'to kung halos hindi na ako makahinga sa takot?

Pero bago pa ako makapagsalita, naramdaman ko nang hinawakan niya ang laylayan ng damit ko.

itinaas niya pataas.

Halos kilabutan ako nang todo.
Biglang sumalakay ang malamig na hangin sa hubad na parte ng balat ko—parang paalala na wala na akong tatakbuhan pa. Walang paraan para makatakas pa sa kanya, lalo pa nakakadena ang mga kamay ko.

Ang paghinga ko ay naging mabilis, mababaw. Parang anumang sandali ay sasabog na ang dibdib ko.
Takot.
Galit.
Bigla siyang humiwalay saglit.

Hindi na siya muling nagsalita, siguro inalis na niya Yung voice modulator sa damit niya.

Tahimik.

Masyadong tahimik.

Narinig ko lang ang mahinang kaluskos ng tela—parang hinuhubad niya ang sarili niyang damit, nakaramdam ako Ng takot.

Hindi ko Siya makita dahil nakapiring pa rin ako. Pero ramdam ko ang pagbabago sa hangin: mas mabigat, mas mainit, mas... nakakabaliw.

Naramdaman Kong kinalas niya ang kadena ko sa paa.. pero sa kamay ko Hindi niya inalis nakalagay parin sa ulunan ko

Tapos, narinig ko ang zipper ng shorts ko.

Dahan-dahan niyang binababa.

Parang sinasadya niyang maramdaman ko ang bawat segundo.

Halos manginig ang buong katawan ko.
"H-huwag..." bulong ko, boses na halos hindi na lumalabas.

"Pakiusap... huwag..."

Walang sagot.

Walang salita.
Pero narinig ko ang mabigat niyang hininga—malapit na naman. Sobrang lapit na parang nakadikit na sa balat ko ang init niya.

Hinawakan niya ang baywang ko.
Malamig ang daliri niya sa init ng balat ko.

Dahan-dahan niyang hinila pababa ang shorts ko, pumalag ako at nag makaawa pero wala, sinunod niyang Alisin ang panty ko, tapos walang Sabi na binuka ng hita ko.
Dahil dun nagdala iyon ng bagong layer ng takot sakin... at kung ano pa mang bagay na ayaw kong pangalanan.

"Stop... please..."

Tears streamed down my cheeks..

Bigla niyang hinawakan ang magkabilang hita ko.
Malakas, at pilit na ibinuka
Parang sinasabi niya: Huwag na akong lumaban.

Lantad.

Sobrang lantad na ramdam ko ang malamig na hangin sa pinaka-private na parte ko.

Walang takip na natira. Walang kahit anong proteksyon.

Umiiyak lang ako ng tahimik.

Nanginginig at Natatakot Kong sino man itong humahawak sakin ngayon..

Hindi na ako nagpupumiglas.

Kasi bawat galaw ko, parang lalong nagiging dahilan para mas rumahas ang hawak niya.

Tapos... narinig ko ang mahinang kaluskos niya pababa.

Ramdam ko ang init ng hininga niya—malapit na. Sobrang lapit na parang haplos na mismo.

Bigla akong napaliyad nang maramdaman ko ang unang haplos ng dila niya doon.

Banayad.

Mainit.

Parang sinisiyasat niya ako... parang hinahanap niya ang sagot sa tanong na hindi ko pa sinasabi.

Napakapit ako sa kadena, ang metal na nakalagay sa pulso ko habang sinusubukang pigilan ang sarili kong reaksyon.

Takot.

Galit.

At... may kung anong bagay na sumisilip sa dibdib ko na ayaw kong aminin.
Bakit parang... hindi lang takot ang nararamdaman ko?

Mas lumalim ang pagdila niya.

Dahan-dahan.

Parang bihasa siya sa ganitong bagay, biglang sumingit sa isip ko si Kuya Alejandro..nagkaroon ako ng hinala.
Nagawa na niya sakin yung ganito dati.

Hindi Kaya.

"K-kuya...Alejandro??" Takot Kong tawag nagbabakasakaling siya nga, Huminto Ito sa ginagawa..

Bigla siyang umangat..

Pero ramdam ko ang pagbabago—

Ang init ng katawan niya ay lumapit ulit, mas malapit kaysa kanina.

Naririnig ko ang mahinang paghinga niya, mabigat at kontrolado, parang pinipigilan niya ang sarili.

Tapos... dumampi ulit ang labi niya sa labi ko.
Matagal.
Mariin.
Agresibo.

Hindi na banayad tulad kanina—parang sinasabi niya na ito na, wala nang atrasan.

Habang hinahalikan niya ako, nararamdaman ko ang pagbuka niya sa hita ko ulit, binuka niya ng husto tapos may kiniskis siya Doon, matigas at nakakatakot, Yung biglaang presyon sa pagitan ng hita ko—hindi pilit, pero sapat para mapahikbi ako ng malakas sa dibdib niya.

Yung laki na 'yon na nagpipilit pumasok sakin...

Hinawakan niya ang pisngi ko, hinahaplos ng hinlalaki niya ang luha ko.
Parang inaalo niya ako... pero sa parehong oras, ipinapasok niya parin sakin yun.

Napahikbi ulit ako nang maramdaman ko ang biglaang galaw niya—pilit at madiin.

Parang sinusubukan niyang ipasok ang sarili niya ng buong buo..

Sobrang sakit ang naramdaman ko sa una, halos manhid ang kalahati ng katawan ko sa takot at pressure.

"Arrayyy... tama na—" sigaw ko, pero natabunan agad ng halik niya.

Hinahalikan niya ako nang paulit-ulit,
Bigla siyang tumigil.

Tahimik na naman.

Pero isang pwersadong galaw pa—pumasok nang buo.

Napasigaw ako ng husto, ang tili na halos sumabog sa buong kwarto..

Ang sakit ay parang apoy na sumusunog sa loob ko, punong-puno ako, hirap huminga.

Tumigil siya.

Hindi muna gumalaw.

Sa halip, hinahalikan niya ako sa leeg... sa labi... sa ... sa leeg ulit.
Dahan-dahan, parang hinahayaan niya akong mag-adjust sa laki niya.

Yumakap siya sa'kin nang mahigpit.
Ramdam ko ang hubad niyang dibdib laban sa akin—mainit, matigas, puno ng control.

Parang gusto niyang angkinin ako sa pinakamagaan na paraan na kaya niya... pero kahit siya, nahihirapan din sa sarili niyang intensity.

Ang tibok ng puso niya ay tumutugma sa akin—mabilis, malakas..

Sa isip ko, paulit-ulit ang tanong:

Sino siya?? Walang kahit anong palatandaan kahit pabango man Lang wala, Hindi ko makikilala kong sino Ito.

Gusto niya akong angkinin, sa paraang magaan..pero bakit niya Ito ginagawa..

Takot na takot pa rin ako.

Galit pa rin.

Pero may bahagi sa'kin na nagsisimulang mag-adjust...

Nagsimula siyang gumalaw.
Una, marahan lang—parang sinusubukan niyang maging maingat pa rin kahit na patuloy akong umiiyak.

Pero habang tumatagal, bumibilis siya.
Bumibilis nang hindi ko na mapigilan ang pag-ungol na lumalabas sa lalamunan ko kahit pilit kong sinasara ang bibig.

Kapit na kapit ako sa kadena, nananalangin sa bawat galaw na matapos na kung ano man ang gusto niyang mangyari.

Ilang minuto yata 'yong ganun—paulit-ulit, mas malalim, mas mabilis.
Hanggang sa naramdaman ko na may lalabas sa'kin.

Bigla akong napatikom ng bibig, pinilit na huwag umungol, pero hindi ko na kinaya.

Lalo na noong maabot ko na ang sukdulan.

Masarap.
Sobrang sarap.

Sa pangalawang pagkakataon,

naramdaman ko ulit 'yong pinaramdam sa'kin ng dila ni Alejandro noon—'yong parehong alon na sumisira sa lahat ng kontrol ko.

Napaliyad ako nang todo.

Kasabay ng pagbaon niya nang buo, malalim, hanggang sa bigla siyang tumigil.

Pareho kaming pawisan, pareho kaming hingal na hingal.

Tahimik.

Tapos naramdaman ko ulit ang pagdampi ng labi niya sa buong mukha ko—sa noo, sa pisngi, sa ilong, sa labi.
Mga banayad na halik na parang paghingi ng tawad… dahil sa sapilitang pag-angkin niya sakin.

Hindi ko na alam.

Pagkatapos, hinila na niya ang sarili niya palabas, humiga siya sa tabi ko.
Niyakap niya ako nang mahigpit habang patuloy pa ring tumutulo ang luha ko sa pisngi.

“M-masakit…” bulong ko, parang nagrereklamo na sa tono ko, parang batang nagsusumbong kahit Ito Naman Yung may gawa.

Hinaplos niya ang buhok ko.
Dahan-dahan, paulit-ulit, parang inaalo niya ang isang natatakot na bata.

Ang haplos na 'yon… sobrang lambot, sobrang kontra sa lahat ng nangyari kanina.

Hinang-hina na ako sa pagod.
Ramdam ko ang bigat ng katawan ko, ang hapdi na unti-unting napapalitan ng pagka-manhid, at ang antok na bigla na lang sumalakay.

Hindi ko na napigilan.
Sa gitna ng yakap niya, ng haplos sa buhok, at ng patuloy na pag-iyak ko na unti-unting humina…
agad akong nakatulog.

THIRD POV...

Pinagmasdan niya si Sabrina na nakahiga sa kama, ang mukha nitong basang-basa pa rin ng luha.

Ang mga mahinang hikbi nito— puno ng takot at pagkalito—ay parang sumusugat sa kanya sa bawat segundo na tinititigan niya ito.

Napakuyom ang kamao niya nang mahigpit.

Sa loob ng dibdib niya, naglalaban ang dalawang bagay: ang matinding pagnanasa na matagal nang pinigilan, at ang hapdi na dulot ng bawat patak ng luha na nakikita niya sa mukha ni Sabrina.

If this is the only way to finally make you completely mine, Sabrina…
Even if it means hurting you, even if it means making you cry, even if it's a mistake that can never be undone…
As long as you become mine… I'll do it again and again.

Hindi niya binigkas nang malakas ang mga salitang iyon.

Sa halip, nanatili siyang tahimik, nakahiga sa tabi NI Sabrina, ang tingin ay hindi umaalis sa katawan ng dalaga na ngayo'y tahimik na rin ang paghinga—parang natutulog na sa sobrang pagod at sakit.

But in his mind, the words repeated like a curse:

If this is the only way…
If this is the end of everything…
If he has to burn it all down just to fully claim her…
He would.
Even knowing it would destroy him too.

SORRY FOR LATE UPDATE... ?? DATE MUNA BAGO UPDATE?

43

Kinabukasan...

Sabrina's POV

Nagising ako sa matinding hapdi sa pagitan ng hita ko. Parang may apoy na naninirahan doon—pulsing, sharp, at bawat kaunting galaw ko ay parang sinasaksak ulit ng kutsilyo. Humikbi ako nang mahina, hindi makagalaw nang maayos. Ang katawan ko buong-buo nang sumasakit: sa braso mula sa kadena at lalong-lalo na... doon sa parteng gitna ko.

Bukas na ang mga mata ko ngayon. Walang blindfold. Walang kadena sa kamay ko—pero meron pa rin sa paa. ang kwarto... pareho pa rin. Madilim, malamig, at walang bintana na makikita. Parang kulungan.

Wala siya sa tabi ko.

Walang init ng katawan, walang haplos sa buhok, walang mabigat na hininga. Tahimik. Sobrang tahimik na nakakatakot.

Napaupo ako nang dahan-dahan, kahit halos sumigaw ang buong katawan ko sa sakit. Napahawak ako sa kumot na nakatakip pa rin sa katawan ko—hubad pa rin ako sa ilalim. May bakas ng dugo sa sheet...hindi lang isang beses Yun, naramdaman ko ulit siya, nagising akong hinuhubaran niya ng damit pang itaas, Sandali niya Lang kinalas ang kadena sa kamay ko, tapos binalik niya ulit, tapos nag simula na Naman siyang angkinin ako.

Wala paring salita..

Tears welled up again. Hindi ko mapigilan. Bakit ganito? Bakit ako? Sino ba talaga siya? At bakit... bakit parang kilala ko na siya hindi ko lang matanggap na siya nga Yun.

Ang nasa isip ko lang ay 'yung tanong na paulit-ulit na tumatalon sa utak ko kahit ayaw kong isipin.

Kung si Kuya Alejandro nga 'yon...
Bakit wala akong mararamdamang galit sa ginawa niya?

Dapat galit ako. Dapat galit na galit. Dapat gusto kong saktan pabalik, o ipakulong, o kahit ano basta mawala siya sa buhay ko. Pero bakit... bakit parang ang bigat lang ng nararamdaman ko ay guilt? At sakit? At... something warmer na ayaw kong pangalanan?

Siguro kasi, kahit anong pilit kong paalala sa sarili ko noon ang salitang bawal magkapatid kayo, kahit anong paalala ko na "kuya mo 'yan, Sabrina, wag kang mag-isip ng ganyan," hindi talaga nawawala 'yung attraction.

Hindi nawawala 'yung paraan ng pagtingin niya sa'kin na parang ako lang ang tao sa mundo niya. Yung pagiging overprotective niya na minsan na nakakatakot at nakakainis, pero nakaka-secure din.

At siguro... siguro kasi hindi naman talaga kami magkadugo.

Fifteen years old ako nang mapunta sa kanila. May isip na ako. Marunong na akong mag-kacrush. Marunong na akong makaramdam ng kilig kapag may lalaking tumitingin sa'kin ng matagal.

At si Kuya Alejandro... siya 'yung unang lalaki na talagang napansin ko nang ganoon. Hindi dahil sa itsura niya—bagamat sobrang gwapo naman talaga siya—kundi dahil sa paraan niya akong tratuhin.

Pero natakot ako.

Takot sa sasabihin ni Mommy at Daddy. Takot na baka magalit sila. Isiping mapagsamantala ako at makapal ang mukha...

Takot na baka itaboy nila ako at Ibalik sa kumbento, Kaya pilit akong dumidistansya. Pilit akong nagpapanggap na wala lang 'yon. Laging pinapaalala sa sariling "Kuya" ko siya, na may pader sa pagitan namin. Pilit kong iniwasan ang mga mata niya kapag nagtatagal ang tingin niya.

Ang totoo? Natatakot ako.

Hindi dahil sa kung ano ang kaya niyang gawin sa’kin… kundi dahil sa kung ano ang kaya niyang iparamdam.

Natatakot ako na baka masanay ako.
Na baka tuluyan akong madala.
Na baka isang araw… makalimot ako.

Kaya paulit-ulit kong pinapaalala sa sarili ko—
Kuya ko siya...

Siya si Kuya Alejandro.

At kahit anong mangyari…

Hindi pwede.

Hindi. Pwede.

Pero bakit parang ‘yung bawat “hindi pwede” na sinasabi ko sa sarili ko, lalong lumalakas ang tugtog ng puso ko? Bakit parang ‘yung bawat paalala, parang paalala rin na may parte sa’kin na matagal nang sumuko?

Napapikit ako nang mahigpit.

Hinawakan ko ang dibdib ko, parang pilit kong pinipigilan na lumabas ‘yung nararamdaman ko.

Biglang bumukas ang pinto.

Napatalon ako sa takot, hinila ko ang kumot hanggang dibdib ko.

Si Sarah.

Mukha niya kitang Kita ang pag-aalala—
“Sabrina...” bulong niya, boses na halos mabasag. Mabilis siyang lumapit, dala-dala ang isang maliit na bag—may gamot, tubig, at bagong damit na may kasamang panloob at damit na maluwag.

Mabilis siya lumakad sa tabi ko at niyakap ako nang mahigpit, kahit natatakot pa rin akong sumigaw sa sakit.

“Sabrina, halika tutulungan kitang tumayo..”

Hindi na niya natapos. Umiiyak na siya habang yakap ako. Siguro dahil naaawa Ito..Ako rin, umiiyak na naman. Parang lahat ng luha na nailuha ko kagabi, iniluluha ko ulit ngayon.

“S-sino ba talaga siya...” bulong ko, boses ko garalgal. “Masakit... Sarah, sobrang sakit...”

Umiling siya nang paulit-ulit, hinaplos ang likod ko nang dahan-dahan.

“Shh... Bawal mo talagang malaman..”

Nakaramdam ako ng galit. Sobrang galit. Pero wala nang choice. Tumango ako nang mahina.

Tinulungan niya akong tumayo—halos buong bigat ko ay nasa kanya na. Dahan-dahan niya akong dinala sa banyo sa sulok ng kwarto, Binuksan niya ang gripo, hinayaan ang maligamgam na tubig na tumakbo.

“Sabihin mo lang kung masyadong masakit, ha?” sabi niya habang inaalis nang maingat ang kumot at tinutulungan akong umupo sa gilid ng bathtub.

Habang nililinis niya ako—dahan-dahan, sobrang lambot, parang natatakot siyang masaktan pa ulit ako—

Pagkatapos niyang bihisan ako ng maluwag na damit at bigyan ng gamot painkiller, tinulungan niya akong tumayo ulit.

Hawak-hawak ang kamay ko, dahan-dahan kaming lumabas ng banyo.

"A-asan yung... master mo?" tanong ko, boses ko garalgal pa rin mula sa kakaiyak kagabi.

Iniupo na niya ako sa kama, maingat at Maalaga.

Natigilan si Sarah saglit. Tumingin siya sa akin, mukha seryoso pero may halong pag-aalala.

"Umalis na," sagot niya nang diretso.
"Kaninang madaling araw pa."

THIRD POV

Lumabas si Alejandro mula sa kotse niya, —mga alas-singko pa lang ng madaling araw—but the lights from the grand entrance were already on, parang naghihintay na sila.

Hindi pa siya nakakaapak nang tuluyan sa hagdanan nang sinalubong siya ng ina niya.

Si Zamara. Mukha nitong halos sumabog sa galit at pag-aalala. Mata namumula.

“Saan ka galing?!”
Kumunot ang noo ni Alejandro. Hindi siya sumagot agad.

“Ibalik mo na si Sabrina bago pa lumala ang lahat, anak.”
Galit ang boses ni Zamara, pero may halong takot. Takot na para din kay alejandro.

Nilagpasan lang siya ni Alejandro. Tahimik. Walang salita. Diretso sa hagdanan, aakyat na sana sa itaas para magpahinga—o mag-isip—pero biglang tumawag ang boses ng ama niya mula sa sala.

“Alejandro.”
Malalim. Mababa. Kontrolado. Tulad ng dati.

Napahinto siya. Napatingin sa likod. Nakaupo si Asmodeus sa favorite niyang leather armchair, hawak ang tasa ng kape, Sa tabi niya umupo na rin si Zamara, mukha pa ring galit pero ngayon ay may pagod na rin.

Lumapit si Alejandro. Umupo sa katapat na sofa, diretso ang tingin sa ama niya. Walang takot sa mata niya—pero may something else. Something heavy.

“Where’s Sabrina?” tanong ulit ni Asmodeus, boses na parang kalmado pero alam mong may galit na sa ilalim.

Umiling si Alejandro. “Wala Siya sa’kin, Dad.”
Nakatitig siya sa ama niya habang sinasabi ‘yon.

Walang pag-iwas. Walang pagsisinungaling sa tono. Pero hindi rin buong katotohanan.

Bumuntong-hininga si Asmodeus. Malalim. Parang dinadala niya ang bigat ng buong pamilya sa dibdib niya.

“Anak nga kita,” bulong niya nang mahina, pero may maliit na ngisi sa labi.

44

“Anak nga kita,” bulong niya nang mahina, pero may maliit na ngisi sa labi. Hindi masaya ‘yung ngisi. parang... alam na alam na niya agad.

Alam na alam niya ang anak niya. Alam niya kung gaano kalalim kapag nagkagusto Ito, katulad niya hindi nito bibitawan ang inaangkin na pagmamay ari, kahit anong mangyari.

Tumingin siya kay Zamara saglit, parang nagpapahiwatig na ‘wag munang sumabat. Pagkatapos, bumalik ang tingin kay Alejandro.

“Alam ko na noon pa, Alejandro Mula noong dumating siya dito. Mula noong nakita ko kung paano ka tumingin sa kanya..”

Hindi sumagot si Alejandro. Pero hindi rin siya umiwas.

“Pinigilan kita noon. Pinigilan kita sa lahat ng paraan na kaya ko.” patuloy ni Asmodeus.

“Kasi alam ko... kapag sinabi ko nang diretso, lalo kang lalaban. Lalo mong ipaglalaban. At mas lalong masisira ang lahat.”

Napatingin si Zamara sa asawa niya, mata puno ng luha na hindi na niya pinigilan.

“Asmodeus—”

“Silence, Zam,” putol ni Asmodeus, pero mahinahon pa rin.

Tumingin ulit siya kay Alejandro.
“Saan mo dinala si Sabrina?”

Tahimik pa rin si Alejandro saglit. Pero nang magsalita siya, mababa ang boses, kontrolado.

“Sa isang safe place..”

Napatingin si Zamara sa kanya, halos hindi makapaniwala.

“May kasama siya doon..” dugtong ni Alejandro.

Tumahimik ang sala.

Si Asmodeus, tumingin lang sa anak niya nang matagal. Walang galit sa mata niya. Walang pagkondena. Para bang... inaasahan niya na ‘to..

Tumingin si Alejandro sa ama niyang Asmodues.
“Sakin siya, Dad . Huwag niyo ng ipilit na ipakasal pa siya kay Eros!”

Bumuntong-hininga ulit si Asmodeus.

“Kapatid mo Siya, Alejandro!!!.”Sigaw ni Zamara.

"Hindi ko siya kapatid, mom.." kalmadong Sagot ni alejandro..

Umiling si Alejandro.

Si Asmodeus Tumingin siya sa anak niya nang mas malalim..

“Gusto mo siyang pakasalan, ‘di ba?”
Doon na talagang natigilan si Alejandro.
Parang biglang nawala ang hangin sa dibdib niya. Napatitig siya sa ama niya—mata nanlalaki, bibig bahagyang nakabuka. Hindi niya inaasahan na sasabihin ‘yon nang diretso.

Tahimik ang sala saglit.
Si Zamara, nakatingin na rin sa anak niya, luha pa rin sa mata pero ngayon ay may halong pag-unawa na hindi niya maipaliwanag.

Si Asmodeus, dahan-dahan na nagsalita. Boses niya mababa, halos bulong.

“Ang adoption paper niya… nasa akin.”
May ngisi sa labi niya habang sinasabi ‘yon—maliit, mapait, pero may tagumpay na sumisilip.

“Pero… hindi ko pinasa sa korte.”

Biglang bumukas nang todo ang mata ni Alejandro. Napatingin siya sa ama niya na parang hindi makapaniwala.
“Means… pwede mo siyang pakasalan na.”

“Dad!!!”
Hindi makapaniwalang sigaw ni Alejandro. Bumakas agad ang saya sa mukha niya—sobrang saya na parang biglang nawala ang lahat ng bigat sa balikat niya. Parang binigyan siya ng pahintulot na matagal na niyang hinintay, pero hindi niya akalain na darating pa rin.

Tumawa si Asmodeus nang mahina—hindi malakas, pero tunay. Tumayo siya mula sa upuan, lumapit sa anak niya, at hinawakan ang balikat nito nang mahigpit.

“Alam mo ba kung bakit hindi ko pinasa ‘yung papeles noon?” tanong niya.
Umiling si Alejandro, mata pa rin nakatitig sa ama niya.

“Dahil katulad kita, son…” mahinahon niyang sabi, pero ramdam ang bigat sa bawat salita. “Kapag may gusto ka, gagawin mo ang lahat para makuha ’yon.”

Tumingin siya kay Alejandro—diretso, matalim, parang may nakikitang sarili sa anak.

Pagkatapos ay bumaling siya sa asawa niyang si Zamara. Hinawakan niya ang kamay nito at marahang dinampian ng halik, tila ba doon niya hinuhugot ang lakas at paninindigan.

"Ang titig mo kay Sabrina noon, alam ko na Hindi para sa kapatid..” dugtong niya, hindi na kailangang sabihin kung sino ang tinutukoy.

Muli siyang tumingin kay Alejandro.

“Pakasalan mo na siya… bago ka pa makagawa ng bagay na lalo niyang ikakagalit sa’yo.”

Saglit na katahimikan.

“Ako na ang bahala sa Tito Azrael mo.”

Sa tono pa lang niya, malinaw—hindi iyon pakiusap.

Desisyon na iyon.

Akmang tatayo na si Alejandro nang may pumasok na maid.

“Master Asmodues, andiyan po si Master Azrael.”

Maaga pa. Napahawak si Zamara sa braso ni Asmodues, at agad niyang naramdaman—may hindi magandang mangyayari.

Pumasok si Azrael, kasabay si Aldrin.
Pero wala si Eros at ang kakambal nito.
“Anong sadya mo, Azrael, na ganito kaagad?” malamig ang tanong ni Asmodues.

Tahimik na nakatitig si Alejandro sa pagdating nila.

Umupo si Azrael, tumitig muna kay Asmodues, saka kay Alejandro.

“Sa akin, walang problema kung gusto ng anak mo si Sabrina,” mahinahong sabi niya kay Asmodues.

Sabay baling kay Alejandro. Tumitig sa pambisig na orasan at napangisi.

“Walang makekealam. Hayaan natin ang mga anak natin, Asmodues, ang magharap sa sitwasyon na ito.”

"Malinaw na—hindi magpapatalo si Eros.
At ganoon din ang anak mong si Alejandro."

“Kaya hayaan na lang natin sila. Tingnan natin kung sino ang mananalo sa puso ni Sabrina.”

Si Alejandro, nakatingin kay Azrael nang matagal, at sa loob niya ay nag-aalab ang tensyon—hindi lang laban ng kapangyarihan, kundi laban ng damdamin.

Si Sabrina, kahit wala sa eksena ngayon, ang nagiging sentro ng kanilang mundo. Ang kanilang mga mata, parang nag-uusap—hindi kailangan ng salita, alam nilang pareho silang handang gawin ang lahat para sa kanya.

Nagkatitigan sina Asmodues at Azrael—dalawang magkaibigan na dati’y nasira na ang samahan, pero naibalik na naman..

Ngunit ramdam nila pareho… mukhang muling nanganganib na gumuho ang balanse.

Napangisi si Azrael..

Parang alam niya ang susunod na hakbang, parang naglalaro sa sitwasyon.

Si Asmodues naman, seryoso. Bumaling siya sa anak:
“Umalis ka na, Alejandro. Puntahan mo na si Sabrina… mukhang nakita na ni Eros kung nasaan siya.”

Tumitig si Azrael sa eksaktong puntong iyon—natatawa, hindi dahil sa biro, kundi sa halo ng confidence at hamon.
“Exactly,” sabi niya, halatang may nakatagong ngiti sa labi.

Tahimik ang buong sala. Parang bawat galaw, bawat salita, ay may bigat.
At sa likod ng ngisi ni Azrael, ramdam ang mensahe: hindi rin basta-basta matitinag ang anak niya.

Napatayo si Alejandro, at akmang aalis na, nang mag-ring ang kanyang phone. Agad niya itong sinagot—si Sarah ang tumatawag.

“Master!!! Sinusugod po tayo!”
Pumikit siya ng sandali, ramdam ang kaba sa paligid.

“Fuck!” Napakuyom ang kamao niya. Tumitig siya kay Azrael, na nakangisi, tila alam ang bawat galaw niya.

Hindi na siya nagtagal. Tumayo siya at naglakad ng mabilis patungo sa kotse.

“Ingatan mo siya, Sarah. Pilitin niyong makalayo. Parating na ako.”
Iyon lang ang sinabi niya.

Tinapik niya ang screen, pinatay ang tawag, at agad na tumawag sa kanyang mga tauhan—pinapasunod ang Mga ito sa lugar kung nasaan si Sabrina ngayon.

45

Humampas ang pinto ng kotse sa lakas ng pagsara niya.

Isang iglap lang—nag-iba ang aura ni Alejandro.

Hindi na iyon ang anak na kanina’y nakikipagtalo sa ama.

Ito na ang Alejandro na kinatatakutan ng mga tauhan niya.

Malamig. Matigas. Walang awa.

Habang umaandar ang makina, mabilis niyang tinawagan ang head ng security.

Isang ring pa lang, sinagot agad.

“Master!”

“Status.” Iisa lang ang salitang lumabas sa bibig niya—pero sapat na para manginig ang kabilang linya.

“May tatlong sasakyan po, Master. Black SUVs. Hindi pa namin nakikita kung sino ang nasa loob, pero mukhang armado.”

Umigting ang panga ni Alejandro.

“Si Sabrina?”

“Nasa loob pa po ng safe house. Kasama si Sarah at dalawang guards. Pero—”

“Pero ano?” malamig na putol niya.

“May isang sniper position na posibleng naka-set up sa kabilang building.”

Tahimik siya ng dalawang segundo.

Pagkatapos..

“Clear the rooftop.”

“Master?”

“That's an order.”

“Y-yes, sir!”

Tumawag siya ulit. Sa tactical team na personal niyang binuo.

“Mobilize all units. Code Black.”

Napatigil ang nasa kabilang linya.

“Ngayon na...” Mababa ang boses niya. Kontrolado. Pero nakakatakot.

“Lahat ng lalapit sa kanya nang walang pahintulot ko—patumbahin niyo.”

“Copy, boss.”

Mabilis ang takbo ng kotse. Hindi siya natitinag kahit bumubusina ang ibang sasakyan.

Sa isip niya, iisa lang ang umiikot.

Si Sabrina.

Hindi takot ang nararamdaman niya.

Galit.

Galit na may kasamang possessiveness na hindi niya na tinatago.

Tumawag ulit siya kay Sarah.

“Nasaan siya ngayon?”

“Nandito po Kami sa kwarto, Master. Pero natatakot na po siya—”

“Don’t let her see fear.”

“Po?”

“Kapag nakita niyang natatakot kayo, lalo siyang kakabahan.”

Saglit siyang tumahimik.

Pagkatapos, mas mababa ang boses.

“I-lock mo ang inner door. I-activate mo ang steel shutters. At huwag na huwag mong pagbubuksan kahit sino.”

“Noted, Master...”

“Lahat. Kahit sino.”

Sa kabilang banda ng linya, ramdam ang tensyon.

“Master… mukhang si Eros nga po ang nasa labas.”

Napangisi si Alejandro.

Hindi masaya.

Hindi rin galit.

Kundi hamon.

“Good.”

“Sir?”

“Sabihin mo sa kanya—”

Tumigil siya sandali. Tumitig sa kalsada habang madiing hinahawakan ang manibela.

“Sabihin mo, kung gusto niya si Sabrina… kailangan niya muna akong patayin.”

Pinatay niya ang tawag.

Sa kabilang bahagi ng siyudad, nagsisimula nang mag-ipon ang mga tauhan niya.

Mga motorsiklo. Mga itim na sasakyan. Mga lalaking sanay sa gulo.

Hindi ito simpleng away.

Ito ay deklarasyon ng mas malaking kahulugan ng mga anak ni Azrael at anak ni Asmodues..

Nag-vibrate ulit ang phone niya.

Isang message mula sa isa sa mga tauhan niya:

“Boss, papalapit na rin ang grupo ni Eros at isa pang Grupo yung kakambal niyang si Ismael.”

Nag-reply siya ng maikli.

“Then break them.”

Sabay-sabay ang putok ng baril sa labas ng safe house.

Hindi nagkita sina Alejandro at Eros.

Hindi sila nagkaroon ng pagkakataong magkaharap.

Dahil sa sandaling dumating ang convoy ni Alejandro—nauna nang gumalaw ang kampo ni Eros.

“Boss! May ambush sa east side!”

Sumabog ang bintana ng isang SUV. Nagkagulo ang tauhan ni Alejandro.

“Cover fire!” sigaw ng isa.

Sunod-sunod ang putok. Usok. Sigawan. Gulong umiikot sa semento.

Pero habang nakatutok ang lahat sa harapan—

Tahimik na gumalaw ang likod.

Sa loob ng safe house, nanginginig si Sabrina.

Hawak niya ang dibdib niya habang naririnig ang mga putok.

“A-ano yun sarah…?” mahina niyang bulong.

"Relax, sabrina---"

Napahinto si Sarah, hawak ang baril niyakap si Sabrina ng mapatili Ito sa lakas ng pagsabog..

Sumabog ang pinto ng hallway nang pilitin itong buksan ng tauhan ni Eros.

Biglang bumukas ang ilaw sa hallway.

Nangatog sa takot si sabrina ng makilala Yung lalaking palapit.

“Eros!!!”

Takot na takot ang sigaw niya nang makita ang ito.

Saglit siyang napaatras.

Pagkatapos—

Lumapit si Eros mula sa dilim.

Maayos ang suot. Walang galos.

At nakangisi.

“Surprise.”

Nanlaki ang mata ni Sabrina. “A-Ano’ng ginagawa mo rito?!”

Pero bago pa sila tuluyang makalapit—

Humarang si Sarah.

Baril sa isang kamay, hinarangan si Sabrina..

Matalim ang tingin. Walang takot.

“Hanggang diyan ka lang.”

Huminto si Eros, nakangisi.

Kalmado.

Parang natutuwa sa eksena.

“Alam kong loyal ka sa amo mo,” sabi niya.

“Pero hindi ikaw ang pakay ko.”

“Hindi mo siya makukuha,” matigas na sagot ni Sarah.

Biglang umalingawngaw ang putok ng baril ni sarah

Napaatras ang dalawang tauhan ni Eros ng barilin yun ni Sarah..

Kaso Yung Iba sumugod na sa kanya, pero nakalaban si Sarah halatang sanay SA Mga ganung labanan..

Mabilis siyang gumalaw—roll sa gilid, sipa sa tuhod ng isa, tama sa sikmura ng isa pa.

Hindi siya basta bodyguard.

Sanay siya.

Isang magaling na Assassin at tauhan ni alejandro.

Napangisi si Eros.

“Interesting.”

Pero bago pa siya makalapit—

May isa pang aninong pumasok mula sa wasak na pinto.

Mabagal ang hakbang.

Mayabang ang tindig.

Si Ismael.

“Tsk, tsk…” umiling siya habang pinapanood si Sarah na nakatutok pa rin ang baril.

“Ang init Naman ng ulo mo.”

Humakbang siya palapit.

“Tayo muna ang maglaro, Miss Pretty,” malamig niyang sabi kay sarah, may bahagyang ngisi..

“Pumapatol din kasi ako sa babae.”

Sabay sugod.

Pero handa si Sarah.

Mabilis siyang umiwas, yumuko sa suntok, at nasiko ang tagiliran ni Ismael.

Umalingawngaw ang tunog ng tama.

Ngumiti si Ismael.

“Good.”

Muling umatake—mas mabilis ngayon.

Nagpalitan sila ng galaw.

Suntok. Iwas. Sipa. Harang.

Nag-echo sa hallway ang tunog ng banggaan ng katawan sa pader.

Sa likod, natataranta si Sabrina.

“Sarah!”

“Stay back!” sigaw ni Sarah nang hindi inaalis ang tingin kay Ismael.

Biglang nag-slide si Ismael sa gilid at tinamaan ang baril ni Sarah.

Nalaglag ito sa sahig.

Pero bago pa siya makalapit—

Hinila ni Sarah ang emergency fire lever sa pader.

Biglang bumuhos ang makapal na usok sa hallway.

“Cute,” narinig ang boses ni Eros sa gitna ng usok.

Tahimik.

Kontrolado.

“Pero hindi sapat.”

Sa gitna ng kalituhan, mabilis na kumilos si Ismael.

Nahawakan niya ang braso ni Sarah, pilit siyang pinipigilan, ginamit ang malalaking braso para sakalin patalikod si sarah

Nagpumiglas si Sarah, sinubukang sipain siya ulit.

Pero mas malakas si Ismael.

“Game over,” bulong niya sa tenga ni Sarah.

Sa kabilang side ng usok—

May kamay na marahas na humatak kay Sabrina.

Marahas.

Biglaan.

Pag-angat ng usok—

Si Eros.

Diretso ang tingin.

“Let’s go.”

“Sarah!” sigaw ni Sabrina.

Pero si Sarah, hawak pa rin ni Ismael, sumigaw pabalik—

“B-bitawan mo ako!”

At sa gitna ng usok, putok, at kaguluhan

Nailabas ni Eros si Sabrina sa likod na exit.

Habang sa hallway, nagpupumiglas si Sarah laban kay Ismael—

At sa labas ng compound, papalapit pa lang ang galit na galit na si Alejandro.

Pero huli na.

Sa pagkakataong iyon—

Si Eros ang nakakuha kay Sabrina.

Sa likod niya, dalawang tauhan niya ang agad nag-secure ng hallway.

Sa labas—

Sumabog ang isang gulong ng sasakyan ni Alejandro.

“Sir! They’re forcing us back!”

Umigting ang panga niya.

“Hanapin niyo ang rear exit!” sigaw niya.

Pero huli na.

Sa loob, hinawakan ni Eros ang kamay ni Sabrina.

Mainit ang palad nito, mahigpit na nakahawak kay Sabrina na iyak na ng iyak..

“Don't cry, princess....”Nakangiting Sabi ni Eros..

““Habang busy ang prinsipe mo sakin kana muna,” malamig niyang sabi..

Walang biro.

Walang pag-aalinlangan.

Mabilis siyang hinila palabas sa secondary tunnel.

Isang itim na van ang nakaabang.

Pagbukas ng pinto—

Sumilip muli ang takot sa mata ni Sabrina.

“Eros…”

Tumigil siya sandali.

Lumapit si Eros nang kaunti hinawakan siya sa pisngi.

Mas mababa ang boses niya ngayon.

“Hindi kita sasaktan, basta mag behave ka lang at sumunod sa gusto ko...”

Saglit siyang napangisi ulit—pero sa pagkakataong ito, hindi iyon laro.

Desisyon.

“Akin kana Sabrina...”

hinila niya na ulit si Sabrina pinasakay na sa van..

Sa loob ng van, tahimik si Sabrina.

Habang si Eros, nakaupo sa tabi niya, seryoso na ang mukha.

Hindi na siya nakangisi.

“Simula pa lang ’to,” mahina niyang sabi.

At sa unang pagkakataon—

Hindi dahil sa yabang.

Kundi dahil alam niyang nagwagi siya sa unang hakbang.

Habang sa likuran nila, naiwan si Alejandro—

Sa gitna ng usok, putok ng baril, at galit na mas lalong mag-aalab.

46

Mahigpit pa rin ang sakal ni Ismael sa leeg ni Sarah.

Nakadiin siya sa pader, isang braso nito nakapulupot sa leeg niya, ang isa nakahawak sa pulso niya para hindi siya makagalaw.

Humihingal si Sarah—pero hindi siya sumusuko.

Biglang may pumasok na boses sa earpiece ni Ismael.

“Boss, nakaalis na po si Boss Eros. Clear na ang exit.”

Sandaling katahimikan.

Pagkatapos—

Dahan-dahang napangisi si Ismael.

“Good...” bulong niya.

Mas hinigpitan niya sandali ang hawak, sapat para maramdaman ni Sarah ang lakas niya—pero hindi para tuluyang saktan.

“Tapos na ang mission ko dito.. ” mahinang bulong niya sa tainga nito.

Ngunit imbes na umalis agad—

Lalong lumapit ang mukha niya.

Suminghot ng malalim sa puno ng tenga ni Sarah..

“Ang bango mo naman,” natatawa niyang sabi, halatang nang-aasar lang.

Mas lalo siyang natuwa nang makita ang galit sa mata ni Sarah.

“Gusto mo maglaro muna tayo?” dagdag pa niya.."Doon tayo sa kama..."pilit niyang tinutukso si Sarah na pikon na pikon na.

Saglit niyang idinikit ang pisngi niya malapit sa mukha nito—hindi para halikan, kundi para dilaan Ito ng dahan dahan sa pisngi para lalong inisin si Sarah..

“’TANGINA MO!” gigil na gigil na sabi ni Sarah, pilit kumakawala.

Bigla siyang umapak nang madiin sa paa ni Ismael.

Napamura ito.

Sa pagkakataong iyon, mabilis na siniko ni Sarah si ismael—tumama sa sikmura ni Ismael.

Napabitaw ito.

Agad umatras si Sarah, sinubukang abutin ang baril sa sahig—

Pero mas mabilis si Ismael.

Isang malakas na sipa.

Dumulas ang baril palayo, tumama sa pader, at napunta sa ilalim ng sirang mesa.

Napatingin si Sarah doon—

Isang segundo lang.

Pag-angat niya ng tingin—

Nasa harap na niya si Ismael.

Halos dikit ang mukha nila.

Mabagal siyang ngumisi.

“Wrong move… baby girl.”

Mahina ang boses. Pero may lamig na gumagapang sa balat.

Hindi siya agad umatake.

Hindi rin siya agad umatras.

Parang pusa na pinaglalaruan ang nahuling ibon.

“Halika Dito...” biglang Sabi ni ismael..

Bigla siyang sumugod—pero hindi para suntukin.

Hinawakan niya ang pulso ni Sarah, pinaikot ito, at itinulak siya sa pader.

Hindi sapat para masaktan—

Pero sapat para iparamdam kung sino ang mas mabilis.

Nagpumiglas si Sarah, humihinga nang mabilis, habang pilit siyang pinaharap ni Ismael.

“Let’s make this interesting,” nakangising sabi ni ismael, parang pinaglalaruan lang siya.

Sinubukan ni Sarah na sipain siya—mata nagliliyab, galit sa bawat galaw—pero mabilis si Ismael.

Nasalo niya ang hita ni Sarah, mahigpit na hinawakan at dahan-dahang pinadulas ang kamay nito pataas sa hita—isang galaw lang na nagparamdam ng presensya niya at kontrol.

Napangisi si Ismael, ang tingin niya nakatuon sa reaksyon ni Sarah.

Nanlaki ang mata ni Sarah, hindi dahil takot—kundi dahil sa gulat at galit.

Si Ismael ang mga mata niya ay kumikislap sa halo ng aliw at hamon.

“Yan ang gusto ko palaban...” malamig at mabagal niyang sabi,

“Manyak!!!.”

Napangisi pa siya lalo..

“Ang tapang mo,” sabi niya.

“Pero hindi ka uubra sakin....”

Bigla niya itong binitawan.

Isang hakbang paatras.

Parang bored.

“Hindi kita kailangan patayin sa ngayon,” dagdag niya, inayos ang manggas niya.

“Ang trabaho ko dito ay pigilan ka lang.”

Tumunog ang earpiece niya.

“Boss, clear na ang area...”

Tumango siya.

Pagbalik ng tingin kay Sarah, mas naging seryoso ang mga mata niya.

“Sabihin mo kay Alejandro…” mababa ang tono niya.

“ Samin muna ang little Sister niya.”

Pagkatapos, ngumiti ulit siya—pero mas mapanganib na ang dating.

“At ikaw? Next time magsuot ka ng matibay na bra.”

Nanlaki ang mata ni Sarah, naramdaman niyang Lumuwag nga ang bra niya.. natanggal ang lock sa likod..

Isang kisapmata lang—

Nasa bintana na si Ismael.

Tumalon palabas, mababa lang naman..

Sumakay sa naghihintay na motor.

At sa loob ng ilang segundo, wala na siya.

Naiwan si Sarah, hingal na hingal, nanginginig sa galit, Inaayos na ang nakalas na bra sa likod..

Inis parin siya.

Hindi dahil natalo siya.

Kundi dahil alam niyang—

Pinaglaruan lang siya.

At iyon ang hindi niya matanggap.

Tinapik niya ang earpiece niya.

“Master… nakuha nila si Sabrina.”

Mabigat ang boses niya.

At sa isip niya, iisa lang ang pangako—

Sa susunod na magkita sila ni Ismael, hindi na siya nito mahahawakan pa.

Dahil uunahan na niya ito.

Wala pang ilang minuto...

Pumasok si Alejandro sa kwarto, mabigat ang bawat hakbang.

Kuyom ang kamao niya..

—ang mga ugat sa braso halos lumabas sa lakas ng presyon.

Tumigil siya sa gitna ng kwarto. Tahimik lang. Walang boses.

Walang salita. Ngunit ramdam sa bawat galaw ang galit na hindi maipaliwanag—isang tensyon na halos pumutok sa hangin.

Tahimik ang mga tauhan niya. Alam nilang ngayon, hindi biro ang mood ng Master Nilang si Alejandro.

Walang naglalakas-loob magsalita. Ang tanging naririnig ang mabigat na hininga niya.

Sa isip niya, paulit-ulit ang scenario: si Sabrina, hawak ni Eros..

"TANG INA KA, EROS!!"

Hindi niya matiis. Hindi niya matatanggap kung may kahit anong gagawin sila kay Sabrina.

Kumislap ang mata niya, at biglang napalakas ang boses niya.

“HANAPIN NIYO SI SABRINA NGAYON!!!”
Parang sumabog ang tunog sa buong kwarto.

Agad nagbukas ang mga radio sa ears ng mga tauhan ni Alejandro.

“Team Alpha, Team Beta, lahat ng units—eye on the target. Last known location: safe house east wing. Move!”

Isa-isa silang sumakay sa motorsiklo, SUVs, at armored vans. Ang bawat galaw planado, parang sayaw ng digmaan.
Si Alejandro, malalim na humihinga, galit na galit.

Hindi siya nagmadali—kontrolado ang bawat hininga. Ngunit ramdam ng lahat: kapag kumilos siya, walang makakapigil sa kanya.

Tahimik sandali ang paligid. Ang mga tauhan niya, sanay sa sitwasyon, agad nag-react.

Isa-isa silang naglakad palabas, mata nakatutok, handang kumilos sa utos ni Alejandro—alam nilang kapag ganyan ang boses niya, hindi biro ang laban.

“Sir…nakita na po ang direction..”

Hindi siya lumingon. Tumayo lang siya sa harap, malamig ang aura, parang bato ang katawan.

“Do whatever it takes. Find her. NOW!” dagdag niya, galit na galit pero kontrolado.

Agad kumilos ang mga tauhan niya—naka-earpiece, naka-motor, naka-van. Lahat naka-alert mode, naghahati sa mga posibleng ruta ni Sabrina.

Ngayon. Ang misyon—kuhaing muli si Sabrina at dalhin sa Master nila..

THIRD POV

Samantala, nasa loob ng van si Eros, mahigpit pa rin ang hawak niya kay Sabrina.

Humihinga siya ng mabagal, kontrolado, ngunit ramdam ang tensyon sa paligid.

“Haisst… ang kukulit naman nila...” bulong niya kay Sabrina, halatang naramdaman niya ang presensya ng ibang sasakyan sa likod.

Lumayo siya sandali, Pinindot ang earpiece, at tinawagan si Ismael.

“Asan ka na? Dalian mo! Mamaya na yang babae…” boses niya malamig, punong-puno ng pagmamadali.
May ngisi siya habang kausap ang kakambal..

“Sinusundan na kami ng mga tauhan ni Alejandro,” dagdag niya, halatang hindi siya natatakot—kontrolado ang galaw, ngunit alerto sa bawat galaw ng kalaban.

Si Sabrina, nakatingin sa harap, mata nanlalaki, ramdam ang tensyon.

“E-eros…,” mahinang sabi niya, nanginginig ang boses, pakiramdam niya maiihi na siya sa sobrang kaba..

“Relax,” sagot ni Eros, bahagyang ngisi. “Walang makakagulo sa atin… basta sundin mo lang ako.”

Sa labas, mabilis ang motorsiklo ni Ismael, umaakyat sa blind spots ng highway.

Tahimik siya, nakangisi, parang laro lang—pero ang mata niya nakatutok sa van, sa bawat galaw ni Eros at ng target nila.

Nakatitig si Eros sa rearview mirror habang nararamdaman ang presensya ng mga sasakyang sumusunod sa kanila.

“Dito makikita kung sino ang mas mabilis. At sa pagkakataong ito, kami ang may kontrol,” mababa niyang bulong sa sarili.

Ngumisi siya nang bahagya, halos di halata, habang ang mga kamay niya mahigpit na nakahawak sa kamay ni Sabrina.

“Tang ina mo, Alejandro… nakakabanas talaga yang mukha mo…” dagdag niya pa, nakangisi pa rin pero may halong galit at excitement.

Kasabay nito, kinokontak niya ang backup nila sa radio.

“Team, keep the rear covered. Don’t let anyone cut us off. Move in formation,” mahinang utos niya, kontrolado ngunit puno ng urgency.

Si Sabrina, nakatingin sa harap, nanginginig, halatang takot na takot. Mata niya nanlalaki, hindi makatiis sa presensya ni Eros—sa kanyang aura, at malamig na banta.

47

Biglang kumabig ang van nila Eros papasok sa isang abandonadong warehouse compound.

Umingit ang preno.

“Two minutes!” sigaw niya sa mga tauhan.

Mabilis ang galaw ng lahat.

Isang itim na sports car ang nakaabang sa loob—mas mababa, mas mabilis, mas mahirap habulin.

Hinila pababa ni Eros si Sabrina palabas ng van. Halos madapa ito sa bilis ng kilos niya.

“Lakad,” malamig niyang utos.

Takot na takot si Sabrina, nanginginig ang tuhod habang pilit sumasabay. Hindi niya alam kung saan siya dadalhin—pero ramdam niyang lalong nagiging delikado ang sitwasyon.

Sa labas ng compound—

Narinig na ang mga makina ng convoy ni Alejandro.

“Sir! They stopped inside!” sigaw ng isa sa mga tauhan niya.

Hindi nag-atubili si Alejandro.

“Surround the exits.”

Sa loob—

Binuksan ng tauhan ang pinto ng sports car.

Si Eros na ang umupo sa driver’s seat.

“Switch plates. Pasabugin niyo yung van,” mabilis niyang utos.

“Yes, boss!”

Isinakay si Sabrina sa passenger seat. Nakapulupot ang seatbelt sa nanginginig niyang katawan.

“Please… tama na…” pabulong niyang sabi.

Saglit siyang tiningnan ni Eros.

Walang emosyon.

“Manood ka kung paano ko malulusutan yang Alejandro mo...” sagot niya, saka pinaandar ang makina.

Sumindi ang makina—mas malakas, mas agresibo.

Sa mismong sandaling iyon—

Sumabog ang van sa likod nila.

Umingay ang paligid.

Sa gate ng compound—

Kakasugod lang ng convoy ni Alejandro nang makita ang apoy at usok.

“Sir! Explosion!”

Hindi man lang siya kumurap.

Sa gitna ng apoy—

May isang kotse na mabilis na lumabas sa side exit.

“Target vehicle spotted! Black sports car!”

Nagbigay agad ng utos si Alejandro sa unahan.

“After them.”

Mas malamig ang boses niya ngayon.

Mas mapanganib.

Sa highway ulit—

Mas mabilis ang takbo ngayon.

Mas agresibo.

Si Eros, nakatutok ang mata sa daan, kontrolado ang manibela.

Sa likod, papalapit na naman ang SUV ni Alejandro.

Parehong hindi susuko.

Parehong handang sirain ang lahat para manalo.

At sa pagkakataong ito—

Mas personal na.

Umiingit ang gulong ng sports car habang mabilis itong sumingit sa pagitan ng mga sasakyan sa highway.

Sa rearview mirror, malinaw ang convoy ni Alejandro—dalawang SUV at tatlong motorsiklo, dikit na dikit.

Napangisi si Eros.

“Makulit talaga…” bulong niya.

Sa tabi niya, si Sabrina halos hindi makahinga. Nakakapit ang kamay niya sa gilid ng upuan, nanginginig.

“E-Eros… please…” mahina ang boses niya.

Hindi siya pinansin ni Eros. Nakatuon ang mata niya sa daan.

Sa kabilang linya—

“Sir, visual confirmed. We’re 200 meters behind,” report ng Team Alpha kay Alejandro.

Tahimik lang si Alejandro sa loob ng itim niyang SUV.

Kuyom ang kamao.

Lumabas ang mga ugat sa braso niya habang nakatitig sa van sa unahan.

“Box them in,” malamig niyang utos. “Left flank, cut the exit ramp.”

“Copy, sir!”

Biglang may sumingit na SUV sa kaliwa ng sports car ni Eros.

Napairap si Eros.

“Too slow.”

Tinapik niya ang earpiece.

“Ismael, now.”

Sa likod, biglang may motor na sumulpot mula sa blind spot.

Si Ismael.

Diretso siyang sumingit sa pagitan ng dalawang motorsiklo ni Alejandro.

Isang malakas na bangga—

Natumba ang isang rider.

Nagkagulo ang formation.

“Sir! Interference from the rear!” sigaw ng tauhan ni Alejandro.

Hindi man lang kumurap si Alejandro.

“Stabilize. Don’t lose that car.”

Sa loob ng kotse—

Biglang umuga ang sasakyan nang umiwas sa paparating na spike strip.

Napahawak si Sabrina sa dashboard.

“AHH!”

Humigpit ang hawak ni Eros sa braso niya.

“Sit still,” malamig niyang sabi.

Mata niya ngayon nagbabaga—hindi na ngisi, kundi seryosong determinasyon.

Sa unahan, may paparating na intersection.

Traffic light—red.

Ngunit hindi bumagal si Eros.

“Clear it!” sigaw niya.

Sumagot ang backup vehicle nila sa unahan—binlock ang dalawang sasakyan para makagawa ng maliit na butas sa gitna.

Sumingit ang kotse nila eros.

Sa likod—

Napamura ang driver ni Alejandro.

“Sir, they jumped the red!”

“Follow them,” sagot niya.

Walang pag-aalinlangan.

Tumawid din ang convoy niya.

Mga busina. Sigawan. Gulong na umiingit sa semento.

Sa loob ng SUV ni Alejandro—

Nakatitig siya diretso sa van.

“TANGINA MO, Eros…” bulong niya.

“Sir, approaching flyover. One narrow lane ahead.”

Maliit ang daan. Isang linya lang halos.

Kapag naipit doon ang kotse—

Wala na silang takas.

“Good,” sabi ni Alejandro.

Sa kabilang sasakyan—

Napansin din ni Eros ang flyover.

Napangisi siya ulit.

Sa likod ng kotse—

Lumapit na ulit ang SUV ni Alejandro.

Halos bumper to bumper na.

Sa loob, si Sabrina umiiyak ng tahimik, takot na takot sa dalawang lalaking parehong hindi marunong umatras—

SAMANTALA...

Samantala, mabilis na tumatakbo ang motor ni Ismael..

Biglang may humarang sa harap niya—dalawang motorsiklo rin, nakapwesto sa gitna ng kalsada.

“Fuck!” napamura si Ismael habang nag-preno sandali.

Habang lumalapit, bumaba ang helmet ng dalawang rider—at napangisi na lang si Ismael.

“Oi, Ismael! Long time no see...” bati ni Damon, nakangisi sa tabi ng kakambal niyang si Darius.

“Baliw pa rin kayo ng kakambal mo hanggang ngayon,” dagdag ni Darius.

“Tabi, huwag kayong makekealam,” mahinang sabi ni Ismael, nakangisi rin.

“Grabe ka naman… parang wala naman tayong pinagsamahan kung itaboy mo kami,” natatawa pa ni Damon.

“Dehado na si Alejandro. Pinagtutulungan niyo na siya… 3 vs 1. Parang ang daya naman ata,” dagdag

komento pa ni Damon..

Ngunit napangisi lang si Ismael. Malamig pa rin ang aura niya.

“Alam namin na nakaabang ang Kuya Atlas niyo para pasakayin sila Eros at Sabrina sa helicopter,” dagdag pa ni Damon..

Natawa si Ismael, halatang impressed..

“Ang galing niyo… paano niyo nalaman yun?” tanong niya, habang ang mata niya nakatutok sa dalawang kambal.

Napangisi si Ismael, malamig at confident, habang nakatingin sa kambal—Damon at Darius—na humarang sa kanyang daan.

“Ayaw sana namin makealam pero…” sabi ni Damon, bahagyang seryoso.
“Ka-schoolmate Kasi namin yung pinag aagawan niyo,” dagdag ni Darius.

“‘Tigilan niyo na siya… kawawa na nga yung babae kay Alejandro..” halatang may halong biro at concern, ang tono nila, para i-distract lang si Ismael.

Natawa si Ismael..

“Kawawa?? Saan mo naman nakuha yang salita na yan…” malamig niyang sagot, may halong pang-aasar din.

Napatingin siya sa magkakapatid, bahagyang napangisi.

Mayamaya may dinukot sa bulsa..

Isang cellphone.

may tinawagan.

Kuya Atlas Hindi na ako makakasunod may humarang na sakin.

48

Umingit ang gulong ng sports car habang papalapit sila sa lumang pier.

Sa likod, dikit pa rin ang SUV ni Alejandro.

“Sir, we’re closing in!” sigaw ng tauhan niya.

Pero bago pa sila makalapit—

Isang malakas na ugong ang narinig mula sa itaas.

Isang itim na helicopter ang bumaba mula sa itaas, umiikot ang ilaw nito sa madilim na pantalan.

Napamura ang isa sa mga tauhan ni Alejandro.

Sa gilid ng pier, biglang nagpreno si Eros.

“Right on time,” bulong niya.

Bumukas ang pinto ng helicopter.

Isang matangkad na lalaki ang nakatayo roon, kalmado, parang sanay sa gulong ganito.

Si Atlas, ang kuya ni Eros.

Malamig ang tingin.

“Board. Now,” utos niya.

Hinila ni Eros si Sabrina palabas ng kotse. Nanginginig pa rin ito, halos hindi makapaniwala sa nangyayari.

“K-kuya Atlas…” mahinang sabi niya, takot at gulat ang halo sa boses.

Isang saglit lang siyang tinapunan ng tingin ni Atlas—hindi galit, pero hindi rin malambot.

“Stay down,” maikli niyang sagot.

Sa likod—

Huminto ang SUV ni Alejandro ilang metro lang ang layo.

Bumaba siya.

Mag-isa.

Kuyom ang kamao.

Nakatitig sa helicopter habang unti-unting tumataas.

Ang hangin mula sa rotor blades ay nagpapagalaw sa buhok niya, pero hindi siya umatras.

Sa itaas—

Nakaupo na sina Eros at Sabrina sa loob.

Nakatingin si Eros pababa, diretso kay Alejandro.

Ngumisi siya.

“Game’s over,” bulong niya.

Pero sa ibaba—

Hindi gumalaw si Alejandro.

Hindi siya sumigaw.

Hindi siya nagwala.

Mas lalo lang siyang naging tahimik.

At iyon ang mas delikado.

Mag-isa siya sa laban sa magkakapatid ngayon.

“Check niyo yung location kung saan sila bababa,” malamig niyang utos sa mga tauhan sa earpiece.

“Copy, sir!” agad ang sagot ng mga nakadispersed na tauhan—mga motorsiklo at SUV, nakaposisyon sa mga posibleng exit routes at landing zones.

Tahimik lang si Alejandro, nakatingin sa helicopter habang ini-analyze ang bawat galaw—kung kailan sila bababa, kung aling exit ang pinakamadali nilang maabot, at kung saan puwede niyang i-deploy ang mga tactical units nang hindi nahuhuli ang timing.

Sa isip niya—ang bawat segundo ay mahalaga. Isa lang ang pagkakamali, at mawawala si Sabrina sa kanya.

“Focus,” bulong niya sa sarili. “Hindi puwede maging mali ang galaw ng kahit sino sa atin ngayon.”

Sa pier, ang mga tauhan niya ay naka-alert mode, naka-earpiece, nakahanda sa anumang maneuver na ipapasa ni Alejandro.

Sa loob ng helicopter, tahimik ang paligid, tanging ang ugong ng rotor ang maririnig.

“Kuya… salamat,” mahinang sabi ni Eros, nakatingin kay Atlas habang hawak ang kontrol ng helicopter.

Napatingin si Atlas kay Eros at kay Sabrina. Tahimik siya, malalim ang pag-iisip.

“Ako na ang bahala magpaliwanag kay Anastasia… basta huwag mong lolokohin si Sabrina,” mahinang

sabi ni Atlas, halatang seryoso sa kanyang utos.

Si Sabrina, nanginginig, halos hindi makapaniwala sa bigat ng sitwasyon.

“Pagbaba… andun na yung judge na magkakasal sa inyo,” dagdag ni Atlas, malakas ang dating—ang linyang iyon ay may halong babala at responsibilidad.

"H-hindi… “Kuya Atlas, ayoko po magpakasal kay Eros!!” naluluha si Sabrina habang nagsasalita.

Tiningnan lang siya ni Atlas, walang galit—tanging malamig at maayos na tingin.

Pagkatapos, muling lumingon kay Eros.
“Hanggang doon nalang ang maitutulong ko,” malamig ngunit malinaw ang tono niya.

Si Sabrina, halos mapaiyak sa takot at kawalan ng kontrol, ramdam ang bigat ng sitwasyon—nasa helicopter siya, hawak ni Eros, at ang desisyon ng kapatid nito ay nakatali sa kinabukasan niya.

Ang helicopter ay patuloy na lumilipad, nakataas, mabilis, at walang lugar para makalayo si Sabrina sa pangyayari.

Pagkatapos bumaba ang helicopter sa isang secluded landing zone, mabilis na inihanda ni Eros ang waiting black SUV.
“Pasok..” utos niya kay Sabrina habang binubuksan ang pinto.

Takot at kaba pa rin ang nararamdaman ni Sabrina, nanginginig ang mga kamay, ngunit walang magawa kundi sundin ang galaw ni Eros.

Sa loob ng kotse, tahimik ang biyahe—ang makina lang ang ugong, at ang mata ni Eros ay palaging nakatutok sa daan.

“Pagdating Natin doon… mabilis lang,” malamig niyang sabi.

“Pipirma ka lang kay Judge, tapos ok na mag asawa na tayo.”

Wala ring pagkakataon si Alejandro na makagambala.

Naiiyak Lang si Sabrina, Hindi na makasagot.

Pagkatapos, agad siyang dinala sa safehouse ni Eros—isang malaking compound na puno ng security, malalakas na tao at advanced surveillance.

Pagpasok nila sa compound, bumungad ang maraming tauhan ni Eros—nakasuot ng tactical gear, handa sa anumang banta.

Sina Sabrina at Eros, nakatayo sa loob ng safehouse. Tahimik si Sabrina, nanginginig pa rin sa takot..iniisip Kong paano siya makakatakas.

Si Eros, kalmado at confident, tinitingnan ang paligid—lahat ng tao niya ay naka-alert, nakatutok sa anumang posibleng panganib, handa sa anumang galaw ni Alejandro.

“Relax lang,” mahinang sabi ni Eros kay Sabrina, halatang gusto niyang pakalmahin.

“Walang makakagambala satin dito.”

Lumipas ang ilang minuto..

Tahimik ang safehouse. Si Sabrina, nakaupo sa sofa, nanginginig pa rin sa kaba. Ang mata niya ay nakatuon sa bawat galaw ni Eros, pati sa bawat tauhan na nagmamasid sa kanya.

Lumabas si Eros, para kausapin ang Mga Tao niya.. naiwan si Sabrina pati Yung isang tauhan ni Eros..

Biglang lumapit ang ito Kay Sabrina—

“Maam … ,” mahinang sabi niya, halos bulong lang para walang makarinig, sabay akay sa kanya papunta sa gilid.

Napatingin si Sabrina halos hindi makapaniwala.

Nagkaroon siya ng pag asa..

“Doon sa maintenance room, may exit sa likod. Walang CCTV coverage doon. Pero… kailangan mo magmadali,” sabi ng tauhan ni Eros na bumabaligtad sa amo, binubuksan ang maliit na pinto sa gilid ng hallway.

Agad na sumunod si Sabrina..

Kalmado, pero alerto, dahan-dahang naglakad si Sabrina, pilit iniwasan ang bawat mata ng guard at tauhan ni Eros. Sa bawat hakbang, naririnig niya ang tibok ng puso niya—ang hangin mula sa rotor blades ng helicopter sa rooftop compound ay parang nakakadagdag ng tensyon.

Pagdating sa maintenance room, mabilis na tinanggal ng tauhan ang maliit na lock sa exit door at iniwan siyang nakatayo sa threshold.

“Go. Takbo na...andyan na si Master alejandro.. sasalubungin ka niya...” sabi niya tapos Binaril ang sarili sa braso, dalawang beses na kinalaki ng Mata ni sabrina...

"T-takbo na Ma'am!!"

Marahang siyang huminga...

"S-salamat..."
at tumakbo sa madilim na backyard.

Ang compound ay puno ng tactical guards, ngunit sa likod ng maintenance wall, walang makakita.

Tumakbo siya patungo sa kakahuyan sa labas ng compound, pawis at nanginginig sa kaba, pero ramdam niya ang kalayaan sa bawat hakbang.

Sa dilim, nakarinig siya ng ingay ng helicopter at kotse, pero nakatuon siya sa pagtakbo.

“Alejandro...” naiiyak na bulong niya sa sarili, inaaninag ang paligid, hinahanap si Alejandro.

Sa loob ng kakahuyan, unti-unti siyang nawawala sa view ng safehouse—pero alam niyang hindi pa tapos ang labanan.

Habang tumatakbo si Sabrina sa kakahuyan, mabilis ang puso niya, pawis sa noo, at ang mga mata niya ay nakatuon sa liwanag ng buwan na bahagyang dumadaan sa mga sanga.

Ngunit bago pa man siya makalayo nang husto, biglang sumalpak siya sa matigas na bagay.

Automatic na niyakap siya nito ng mahigpit—

si Alejandro.

“Sabrina!!!” ramdam ang init at lakas ng dibdib niya.

Habang niyayakap siya, unti-unting nakakalimot si Sabrina sa takot, niyakap rin niya pabalik si Alejandro, kahit ramdam niya ang tensyon at galit sa bawat ugat ng braso ng lalaki.

“A-Alejandro… ilayo mo na ako dito, please,” mahina niyang sambit, habang umiiyak, nanginginig pa rin sa takot at kaba.

Ngunit si Alejandro, hindi agad bumitaw. Ang mga mata niya ay nakatuon sa paligid, alerto, habang ramdam niya ang tensyon—ang paligid ay puno ng panganib dahil paparating na ang mga tauhan niya.

“tara na..” malamig ngunit may halong pag-aalala sa boses ni Alejandro..

Sa loob ng safehouse, si Eros, abala sa pag-check ng front gate at helicopter landing zone, hindi napapansin ang maliit na movement sa likod. Ang mga spy ni Alejandro, silent at methodical, nag-aadjust sa bawat galaw, handang alertuhin si Alejandro sa tamang timing para sa interception.

Hindi niya alam na ang babaeng gusto niyang pakasalan ay nakatakas na..

49

Hawak niya ang kamay ko ng mahigpit—parang ayaw na talaga akong bitawan. Ramdam ko ang init at lakas ng braso niya,

Napakahigpit.

Nakakakaba.

Dinala niya ako sa kotse, at pag-bukas ko ng pinto… napatitig ako kay Sarah. Ang puso ko, parang tumibok ng mabilis.

“Sarah, dalhin mo na siya sa resthouse,” utos niya kay Sarah. Ang boses niya… malamig, kalmado, pero may bigat na hindi ko maintindihan.

Nanlalaki ang mga mata ko. Gusto kong magsalita, gusto kong magtanong, pero pinili kong manahimik nalang muna. Ibig bang sabihin nun… siya ang lalaking… umangkin sa akin? Ang mga mata niya… ang Bawat titig niya sakin ngayon may halong control at proteksyon.

Akmang bibitawan niya ang kamay ko… pero mabilis kong hinawakan yun..

“S-sumama ka na…A-alejandro..” nanginginig kong sabi, hindi lang sa kaba, kundi sa tensyon na ramdam ko sa paligid, Pilit kong tinatawag Ito sa pangalan dahil parang pagkatapos ng lahat parang ayoko na siyang maging kuya.

“Susunod ako,” sagot niya lang, habang hawak ang baril niya sa kabilang kamay, alerto sa kahit anong banta.

“Alejandro!!” sigaw ko, Nang mabilis niyang sinara ang pinto ng kotse at tumalikod. Seryosong seryoso siya Ramdam ko ang tibok ng puso ko, at halos hindi ko ma-control ang halo ng takot at relief na nararamdaman ko sa parehong oras..

Pero habang nakaupo sa kotse, sa kabila ng takot at kaba, may Malaking pakiramdam ako ng seguridad—dahil alam kong malayo na ako sa panganib, ramdam ko na handa niyang gawin ang lahat para protektahan ako.

THIRD POV..

Samantala…

Kuyom ang kamao ni Anastasia habang naglalakad sa sala. Katatanggap lang niya ng tawag mula sa ama niyang si Asmodeus. Maikli. Malamig. At puno ng babala para sa asawa niyang si Atlas.

Hawak pa rin niya ang cellphone habang paulit-ulit niyang tinatawagan ang kapatid niya—pero walang sumasagot.
Napatingin siya sa kwarto kung saan natutulog ang mga anak nila ni Atlas. Tahimik. Payapa.

Kabaligtaran ng bagyong nasa dibdib niya.

Maya-maya—

Narinig niya ang pagbukas ng gate.
Ang pagpasok ng sasakyan.
At ang pagsara nito.

Tumayo siya. Hindi gumalaw. Hindi huminga nang malalim.

Nang bumukas ang pinto at pumasok si Atlas, kalmado pa rin ang aura—

Isang malakas na sampal agad ang tumama sa kanya.

“WHAT THE—”

Naputol ang sasabihin niya nang makita ang mukha ni Anastasia.

Galit na galit. Nanginginig. Namumula ang mga mata.

“Pinagtutulungan niyo ang kapatid ko, Atlas!!” sigaw niya, basag ang boses.

“Bakit kailangan mo pang makialam?!”
Tahimik si Atlas. Hindi gumanti. Hindi sumigaw.

Hinimas lang niya ang pisngi niyang tinamaan.

Huminga nang malalim si Atlas at sapilitang niyakap si Anastasia.

“Sorry… sweetheart…” mahina niyang sabi.

“Hindi! Bitawan mo ako!” tinulak siya ni Anastasia, umiiyak. “Huwag ka munang tatabi sa’kin ngayon!”

Namumula ang mga mata niya, nanginginig ang balikat.

“Pinagtutulungan niyo yung kapatid ko! Bakit hindi niyo hayaan na sila Eros at Alejandro lang? Dalawa pa kayo ni Ismael! Kapag may nangyaring masama sa kapatid ko—”

Huminto siya saglit, halos hindi makapagsalita sa galit at sakit.

“Maghihiwalay tayo!!!”

Tumakbo siya papasok ng kwarto at malakas na isinara ang pinto.

NagLock.

Tahimik ang buong bahay.

Pabagsak na umupo si Atlas sa sofa. Hindi siya sanay mawalan ng kontrol—pero ngayon, parang lahat dumudulas sa kamay niya.

Mula sa loob ng kwarto, mahina ang iyak ni Anastasia.

Pinikit ni Atlas ang mga mata niya sandali.

Pagkatapos—

Dinampot niya ang cellphone.

Tinawagan niya ang isa sa mga tauhan niyang pinahiram niya kay Eros.

Sa kabilang linya, puro putukan at sigawan ang maririnig.

“Sir! Nandito na po kami! Nagkakaputukan na po—”

“Umalis na kayo diyan ngayon,” malamig na utos ni Atlas.

“Pero sir—”

“Iwanan niyo na si Eros.”

“Sir, nagkakaputukan na po dito! Madami pong dumadating pa na tao nung alejandro..”

“I don’t fucking care!” sumabog ang boses ni Atlas, ngunit kontrolado pa rin. “Gawin niyo ang utos ko kung ayaw niyong lahat kayo mamatay!”

Tahimik sandali ang kabilang linya.

“S-sige po, sir…”

Pinatay ni Atlas ang tawag.

Alam niyang sa sandaling ito, magagalit si Eros kapag nalaman niyang binawi niya ang mga tauhan.

Pero mas mahalaga sa kanya ang isang bagay—

Hindi siya papayag na magalit ng tuluyan ang asawa.

At lalong hindi siya papayag na mawala si Anastasia dahil sa digmaan ng kapatid niya at ang Bunsong kapatid nito.

Sa kabilang dulo ng lungsod—

Habang unti-unting umaalis ang ilan sa mga tauhan ni Atlas sa safehouse—

Unti-unting nababawasan ang backup ni Eros.

Sa gitna ng usok at nagkakagulong tauhan sa bakuran ng safehouse—

Unti-unting tumahimik ang putukan.
Isa-isang umatras ang mga tauhan ni Atlas.

Si Eros….

Hawak ang baril. Pawis sa noo. Pero nakangisi pa rin.

Mula sa usok ng bakuran, may isang aninong lumapit. Mabagal. Sigurado ang hakbang.

Si Alejandro.

Walang takot sa mga mata. Walang pag-aalinlangan.

“Natalo na kita Eros..” malamig niyang sabi.

Napangisi si Eros.

“Really...” Sagot niya kay Alejandro Ibinaba niya ang baril. Ibinato sa damuhan, tapos nag hubad ng damit, isang hamon kay alejandro.

Saglit na nagkatinginan ang dalawa. Parehong matangkad. Parehong sanay sa laban. Parehong hindi marunong umatras.

Si Alejandro Naman Dahan-dahang tinanggal ang jacket niya.

“Dapat noon pa natin ‘to tinapos.”

Unang sumugod si Eros.

Isang mabilis na suntok—naiwasan ni Alejandro. Sinuntok niya agad sa tagiliran si eros. Napaatras si Eros ng kalahating hakbang pero ngumisi lang.

“Yan lang?” Mayabang na Sabi pa nito, tahimik Lang si Alejandro.

Sumugod Si Eros. Mas mabigat. Mas brutal.

Nagpalitan sila ng suntok— Puro lakas. Puro galit..

Tumama ang kamao ni Alejandro sa panga ni Eros. Napaling ang ulo nito. May bahagyang dugo sa labi.

Ngunit ngumisi pa rin siya.
“Alam mo kung bakit hindi ka mananalo sakin?” hingal na sabi ni Eros.
Sumagot si Alejandro ng isang tuhod sa tiyan. Napayuko si Eros.

“Ikaw ang talo, Eros,” malamig na sagot ni Alejandro. “tumigil kana..”

Biglang bumwelo si Eros—malakas na suntok sa mukha ni Alejandro. Pareho silang natumba.

Gumulong. Parehong sugatan. Parehong humihingal.

Sa sandaling iyon—

Dalawang lalaking parehong handang sirain ang sarili para sa iisang babae.

Sa huli—

Naipit ni Alejandro si Eros sa lupa. Nakadiin ang braso sa leeg nito.

“Tapusin mo na,” hingal na sabi ni Eros, pero mayabang pa rin ang ngiti.

Hindi sumuntok si Alejandro.
Nananaig parin ang dating pagkakaibigan nila.
Bagkus, mas diniinan lang niya sandali—para iparamdam na siya na ang panalo.
Pagkatapos, binitawan niya.

Tumayo siya.

“Kapag nilapitan mo ulit si Sabrina…” malamig niyang sabi,

“Doon nalang kita papatayin...”

Naiwan si Eros sa damuhan. Sugatan. Hingal.

Ngunit habang nakahiga siya—
Unti-unting nawala ang ngisi niya.

Dahil ngayon…
Hindi na laro ang laban.
At alam niyang sa unang pagkakataon—
Natalo siya.

Tumayo Siya, balak sagasaan si alejandro

Sumakay si Eros sa kotse niya, galit na galit. Hindi niya matanggap ang pagkatalo.

“Hindi pa ito tapos, Alejandro!” sigaw niya habang pinapaandar ang sasakyan

Samantala…

Habang papalayo si Alejandro, may narinig siyang makina.

Mabilis. Matinis. Parang humahabol sa hangin.

Napalingon siya.

Headlights.

Diretso sa kanya.

Alam niyang hindi titigil si Eros hangga't hindi siya nakakaganti.

Mabilis siyang umatras sa gilid ng kalsada..

Nagderederetso ang sasakyan ni Eros sa madilim na highway palabas ng gate—pagewang-gewang, halatang may problema.

Walang kontrol.

Walang preno.

Mabilis. Delikado.

"FUCK!!" galit na mura ni Eros habang pilit nakinakabig ang manibela.

Ayaw niyang tumigil.

Ayaw niyang magmukhang talunan.

Pero hindi siya sinusunod ng sasakyan.

Tinapakan niya ang preno—walang kapit.

Isang matarik na kurbada ang paparating.

"Come on… come on!"

Pinilit niyang inabig pakaliwa.

Saglit na kumapit ang gulong—
Pagkatapos, dumulas.

Nawalan ng balanse ang kotse.

Umikot..

Isang beses.

Dalawa.
Sumalpok sa barrier sa gilid ng highway.
Tahimik ang gabi pagkatapos ng malakas na tunog ng bakal na nagbanggaan.

Usok ang unti-unting pumuno sa paligid.
Huminto ang mundo.

Nakahinto si Alejandro ilang metro ang layo.

Nanigas siya sandali.

Hindi niya ginusto ‘to.

Hindi niya hiniling ‘to.

Pero nang makita niyang hindi na gumagalaw ang sasakyan—

Tumakbo siya pabalik.
“Eros!”

May mahinang paggalaw sa loob.

Hindi sumasagot.

Nakayuko ang ulo ni Eros, hawak pa rin ang manibela.

“Eros!”
Saglit na gumalaw ang kamay nito—
Pagkatapos….

Tumahimik..

Duguan siya malala dahil sa pagkakahampas din ng ulo niya, naipit ang hita niya sa pagitan ng upuan at metal frame. Hindi siya makagalaw.

Tinitigan siya ni Alejandro.

Maraming emosyon sa mukha niya—galit, awa, pagod.

Pero sa huli—

Tinulungan pa rin niya.

Hindi niya kayang iwan si Eros para mamatay.

Dati din silang naging magkaibigan bago pa dumating si Sabrina, bago pa sila pag hiwa hiwalayin ng

mga parents nila dahil sakit ng ulo sila sa school..

Dati silang magkakasama..

Sila Damon, Darius, Alejandro, Eros at ismael.

50

"Anong lagay ng anak ko?"
Mariing tanong ni Azrael sa doktor habang mahigpit na hawak ang nanginginig na kamay ng asawa niyang si Sienna.

Umiiyak ito. Tahimik. Nanginginig.
Sa kabilang gilid ng hallway, nakatayo si Alejandro.

May dugo pa ang damit niya-dugo ni Eros.

Hindi niya ininda ang mga sugat sa braso at pasa. Hindi niya naramdaman ang hapdi.

Sa likod niya, seryosong nakatayo si Asmodues at katabi nito si Zamara.

Tahimik ang buong corridor.

Tanging tunog ng monitor mula sa ICU ang maririnig.

Huminga nang malalim ang doktor bago nagsalita.

"Critical ang kondisyon niya, Mr. Azrael."
Mas lalong napahigpit ang kapit ni Azrael sa kamay ni Sienna.

"May matinding tama sa ulo dahil sa impact. May internal bleeding na naagapan naman sa operasyon, pero..."

"Pero ano?!" halos sumabog ang boses ni Azrael.

"Comatose po siya ngayon."
Parang tumigil ang mundo.

Napa-upo si Sienna sa upuan sa likod niya habang tuluyang napahagulhol.

Lumapit si Asmodeus..

"May tsansa ba?" mahinang tanong ni Asmodues, pero may bigat.

"May tsansa. Bata pa siya. Malakas ang katawan. Pero kailangan natin maghintay. Ang susunod na dalawampu't apat na oras ang pinaka-kritikal."

Napapikit si Alejandro.

Sa isip niya, paulit-ulit ang eksena.
Kung paano nangyari yun.

Unti-unting napalingon si Azrael kay Alejandro.

Mabigat.

Malamig.

"Buhay siya dahil inilabas mo siya sa sasakyan bago ito sumabog."

Napatitig si Alejandro Kay Azrael.

"Pero kung may mangyaring masama sa anak ko..."

"Hindi kasalanan ni Alejandro Yun, Azrael kayo ang unang nanghamon.." sabat ni Asmodues.

Tumingin si Asmodues kay Alejandro.
"Umuwi ka na muna, Alejandro."

Tumango lang si Alejandro, tahimik.
Walang tanong. Walang sagot. Tumalikod siya at lumabas na sa ospital.

Paglabas niya, nakarating na ang mga kaibigan ng ama niya at ng tito niyang si Azrael. Sila Javier, Ace, Damien
At ang kakambal ni Azrael, si Zephyr
Tahimik silang naglalakad sa gilid ng hallway.

Mabigat ang presensya nila.

Nilagpasan Lang sila ni Alejandro.

Si Alejandro, habang papalayo, naramdaman ang bigat ng tingin at ang pressure ng mga tao sa likod niya.

Lahat ng mata nakatutok sa kanya-kahit walang nagsasalita.

Samantala…
“Kumain ka na...” sabi ni Sarah, habang nakaupo sa sofa sa resthouse ni Alejandro.

“H-hindi pa ako nagugutom,” sagot ko, halatang kinakabahan.

Ngumiti si Sarah, nag-aalala pero pinipilit maging kalmado.

“Kinakabahan ka ba kay Master? Don’t worry… malakas siya. Hindi basta-basta mamamatay,” sabi niya, halatang gusto niya lang akong pakalmahin.

Tumayo ako at lumapit sa bintana.
Maraming tauhan ni Alejandro sa labas, naka-alert mode, hawak ang kanilang mga armas.

Lumipas ang ilang minuto… may dumaan na kotse papasok sa driveway.
Parang tumalon ang puso ko nang mapansin ko iyon.

“A-andyan na siya, Sarah!” bulong ko, hindi maitago ang kaba.

Lumapit siya sa tabi ko.

“Sabi ko sa’yo eh… malakas si Master, mautak pa. Kaya kahit anong mangyari, kakayanin niya yung magkakapatid na yun..” sabi niya nakangiti.

Tahimik kami saglit, nakatingin sa kotse na papalapit…

Mayamaya, may inabot sa akin si Sarah—isang red rectangular box.

“Ikaw na ang gumamot sa mga sugat niya,” nakangiting paring sabi niya..

Tinanggap ko ang box at tumango, pilit pinipigilan ang kaba na nararamdam ko.

Saktong bumukas ang pinto at pumasok si Alejandro sa resthouse.

May pasa sa panga. Ilang galos sa mukha.
Nakatingin sa paligid, Agad na lumibot ang tingin at huminto yun sakin..

Tahimik lang siya.

Pero ramdam kong malalim ang iniisip Niya..

Walang nagsalita sa simula, puro tensyon lang ang nakapalibot.

Lumapit siya sa akin.
Walang sinasabi, diretso lang—niyakap ako.

Idinikit niya ang mukha ko sa dibdib niya, at para bang doon niya hinahanap ang konting katahimikan sa mundo.

Natigilan ako sandali… hindi ko alam kung paano tutugon sa bigat ng presensya niya.

“U-umupo ka, gagamutin ko yang mga pasa at galos mo,” mahina kong sabi, pilit pinipigil ang kaba.

Lumapit siya sa sofa, umupo…
Pero hindi ko inaasahan—sa pag-upo niya, isinama niya ako pabagsak sa kandungan niya..

Tahimik lang kami, ngunit ramdam ang bawat tibok ng puso niya sa dibdib ko.
Dahan-dahan niya akong niyakap ulit, sumubsob sa leeg ko..

“A-Alejandro…”

“I’m tired,” bulong niya, mahina, puno ng kahinaan at galit sa sarili.

Huminga ako nang malalim, dahan-dahang hinaplos ang likod niya.
“Shh… Matulog kana muna,” sagot ko, pilit pinapakalma hindi lang siya kundi pati ang tibok ng sarili kong puso.

Tahimik lang kami saglit…
Para bang sa momentong iyon, wala nang mundo sa labas.

O-okay ka lang…? tanong ko nang dahan-dahan, hawak ang braso niya.
Ngunit mayamaya, kumilos siya—halos mapatili pa ako nang tumayo siya, buhat-buhat ako..

“A-anong ginagawa mo?!” gulat Kong sabi, kinakabahan parin sa galawan niya.

“Matutulog lang tayo,” sagot niya, kalmado pero may tinatagong pagod na ramdam mo sa bawat salita.

Binuksan niya ang pinto ng kwarto, isinara gamit ang paa, at humiga sa kama—kasama ako.

Pinakiramdaman ko ang mahigpit niyang yakap sa bewang ko. Parang ayaw akong pakawalan kahit saglit lang.

“Alejandro…?” bulong ko, mahina.

“Hmm?” sagot niya, halos bulong.

“Gagamutin muna kita bago ka matulog.”
Hindi na siya sumagot.

“Oi…?” muling tanong ko, dahan-dahang humihinga.

Walang sagot.

Sandali lang, may narinig akong mahina niyang pag-hilik…

Siguro sa sobrang pagod, nakatulog na siya habang yakap ako ng mahigpit.

Tahimik ang kwarto. Ang tanging tunog, ang hininga niya at ang tibok ng puso ko na ramdam ko sa bawat yakap.

Lumipas ang ilang araw matapos ang aksidente.

Si Eros ay nakaligtas sa critical stage, ngunit comatose pa rin.

Walang makakapagsabi kung kailan siya magigising—ang tanging alam lang, kailangan siyang bantayan ng mahigpit, at may mga therapist na magbibigay ng 24/7 na pangangalaga sa kanyang katawan.

Si Azrael, nagdesisyon na mag-hire ng espesyal na tagapangalaga.

Ang napili niya ay si Rica—22 taong gulang, bihasa sa physical therapy at rehabilitasyon...

Sa unang araw ng duty ni Rica, ramdam agad ang bigat ng responsibilidad.

Si Rica ang magiging tagapangalaga ni Eros at ang therapist na tututok sa bawat sugat at galos, lalo na sa tuhod na nasaktan ng malubha.

Sa loob ng pribadong kwarto ni Eros, tahimik at malamig ang paligid.
Ang kama niya ay pinapaligiran ng monitor at mga medical device.

Si Rica, maingat na nakasuot ng gloves at uniform, dahan-dahang nilalapitan si Eros.

Naiwan na silang dalawa ni Eros sa kwarto nito..

“Okay po, Master Eros… simulan na po natin ang therapy,” bulong niya sa sarili, habang ini-assess ang tuhod at mga galos.

Kinakausap ang binatang malalim na natutulog..

Dahan-dahang hinawakan niya ang tuhod ni Eros, simula ng massage at gentle stretching.

Si Eros, nakahiga, ngunit ramdam ni Rica ang tensyon at lakas ng katawan niya—

“Sayang ang pogi mo pa Naman!! Kailangan mong gumising, Mahal na prinsipe...” bulong ni Rica habang nagma-massage napapangiti..

Tahimik siyang nagpatuloy, maingat ang bawat galaw at haplos para sa recovery ni Eros.

51

“Iuwi mo na si Sabrina dito, Alejandro.”

Mariing sabi ni Zamara sa kabilang linya.

Kasalukuyang nasa resthouse pa rin sila. Nakahiga si Alejandro sa kama, nakatitig sa pinto ng banyo kung saan naliligo si Sabrina.

Pinababa na niya ang alert ng security. Pinaalis na rin si Sarah dahil tapos na ang serbisyo nito.

Ngayon… silang dalawa na lang ang nasa resthouse.

“Not yet, Mommy,” kalmadong sagot niya.

“A-anong not yet, Alejandro?! Iuwi mo na si Sabrina! Ang bata pa niya!”

“She’s 18, Mom. Hindi na siya bata,” paalala niya, malamig ang tono.

“Kahit na! Mag-aaral muna siya! Kailangan niya munang magtapos bago kayo gumawa ng kung ano-ano!” inis na sagot ni Zamara.

Mahina siyang natawa.

“Mommy, kung magbubuntis—”

“Alejandro!”

“Fine, Mom,” sagot na lang niya, bahagyang napailing.

Binaba niya ang tawag.

Saktong bumukas ang pinto ng banyo.

Lumabas si Sabrina, basa pa ang buhok, hawak ang tuwalya.

Napatingin siya rito.

“A-ano ‘yon?” tanong ni Sabrina, napansin ang titig niya.

Hindi agad sumagot si Alejandro.

May kung anong seryosong desisyon na sa mga mata niya.

“Mommy wants us home,” mahinahon niyang sabi.

Tahimik ang pagitan nila.

“Magbihis ka na. Mag-uusap tayo.”

Malamig pero kontrolado ang boses ni Alejandro.

Iniabot niya kay Sabrina ang mga damit bago tumalikod at naglakad papunta sa sala. Mabigat ang bawat hakbang niya, parang may pasan na hindi niya maibaba.

Sa loob ng kwarto, nanginginig ang mga daliri ni Sabrina habang isinusuot ang damit. Hindi niya maintindihan kung bakit biglang bumigat ang hangin sa pagitan nila.

Matapos makapagbihis…

Dahan-dahan siyang lumabas at lumapit sa sala.

Naka-upo si Alejandro sa sofa, bahagyang nakayuko, magkasalikop ang mga daliri. Hindi ito gumagalaw—parang nag-iipon ng lakas ng loob.

“Let’s talk,” mahina pero diretso niyang sabi.

Umupo si Sabrina sa tapat niya.

Tahimik.

“A-Alejandro…” halos pabulong ang boses niya.

Unti-unting nag-angat ng tingin si Alejandro.

Diretsong tumama ang mga mata niya kay Sabrina.

“Ako ang lalaking gumalaw sa’yo, Sabrina.”

Napasinghap siya.

Parang huminto ang tibok ng puso niya.

Namuo ang luha sa mga mata niya at mabilis siyang umiwas ng tingin, nanginginig ang mga labi.

“K-kuya… bakit…?”

Huminga siya nang malalim.

“Ginawa ko ’yon dahil mahal kita.”

Napalunok si Sabrina.

“Hindi bilang kapatid,” dagdag niya, mas mariin ang tono. “Mahal kita bilang isang babae.”

Parang bumagsak ang mundo sa pagitan nila.

Tahimik.

Mabigat.

At puno ng hindi na maibabalik na katotohanan.

“Mag-file ka ng kaso laban sa’kin,” bigla niyang sabi.

Mababa ang boses ni Alejandro, pero walang pag-aalinlangan.

“Okay lang. Tatanggapin ko ang parusa ko.”

Napatingin si Sabrina sa kanya, nangingilid ang luha. Bumuka ang labi niya pero walang salitang lumabas.

“Akin ka lang, Sabrina,” dugtong niya, mas lalong tumalim ang tingin. “Ayokong may ibang umaangkin sa’yo.”

Parang may humigpit sa dibdib niya.

Dahan-dahang tumango si Sabrina… pero hindi iyon pagsang-ayon—kundi pag-amin na pagod na siyang itago ang nararamdaman.

Tumingin siya ulit kay Alejandro.

Diretso.

Matapang.

“Ang totoo…” nanginginig ang boses niya. “Pinipigilan ko ang sarili kong gustuhin ka.”

Napakurap si Alejandro.

“Kasi Kuya kita,” patuloy niya, bumabagsak ang mga luha. “Kasi mali. Kasi bawal.”

Napapikit siya sandali bago muling nag-angat ng tingin.

“Pero nung nasa poder ako ni Eros…”

Huminto siya, tila binabalikan ang takot.

“Alam mo ba kung ano ang nasa isip ko noon?” mahinang tanong niya.

Hindi sumagot si Alejandro. Hindi siya makahinga.

“Ikaw,” sagot niya sa sariling tanong. “Ikaw ang iniisip ko.”

Unti-unting bumagsak ang mga luha niya.

“Natatakot ako… na baka kung anong mangyari sa’kin doon, baka hindi na ako maging karapat-dapat sa’yo.”

Tahimik ang sala.

Walang galaw.

Walang hangin.

Dalawang pusong parehong lumalaban sa tama at mali—pero mas malakas ang damdamin kaysa sa takot.

At ngayon…

Wala nang lihim sa pagitan nila.

"Fifteen na ako nung ampunin ako nila Mommy at Daddy…"

Mahina ang boses ni Sabrina, pero bawat salita ay may bigat.

“Sapat na edad ’yon para magkaroon ng crush. Para may magustuhan.”

Saglit siyang napatawa—isang mapait na ngiti.

“Ngayon naiintindihan ko na kung bakit ako natatakot tuwing and’yan ka…
tuwing bigla kang pumapasok sa kwarto ko… tuwing naririnig ko ang mga yabag mo.”

Napayuko siya, nanginginig ang mga daliri.

“Kasi natatakot akong magkamali.”
Humigpit ang hawak niya sa damit niya, parang doon kumukuha ng lakas.

“Natatakot ako sa sasabihin nila Mommy at Daddy. Baka isipin nila ako ang may kasalanan. Baka isipin nila ako ang nang-akit… na mapagsamantala ako.”

Isang luha ang tuluyang bumagsak.
“Hindi nila alam kung gaano ko pinilit pigilan ’to. Kung gaano ko pinilit na ituring kang Kuya lang.”

Nag-angat siya ng tingin kay Alejandro—punong-puno ng takot at pag-amin.

“Hindi ko ginusto na maging ganito. Pero mas natatakot ako sa sarili ko… kasi kahit anong pilit ko…”

Huminto siya sandali.
“…m-may crush talaga ako sayo kuya...”

Napansin ni Sabrina ang pagngiti ni Alejandro.

Hindi iyon simpleng ngiti.

Parang may kung anong desisyon na nabuo sa isip nito.

Tumayo siya at lumipat ng upo sa tabi ni Sabrina.

“It’s okay, Sabrina…” mahina niyang sabi, may pilit na lambing sa tono.

“It’s okay na gustuhin mo ako. Wala namang masama doon.”

Biglang napalingon si Sabrina sa kanya.
“Paanong walang masama, Kuya?”
nanginginig ang boses niya.

“Magkapatid na tayo sa mata ng batas. Legal na adopted na ako.”
Umiling si Alejandro, malawak ang ngiti—pero may kakaibang kislap sa mga mata niya.

“Hindi, Sabrina. Hindi naipasa ni Dad ang final papers noon…”
Sandaling tumahimik ang paligid.

“Ibig sabihin… hindi tayo legal na magkapatid.”

Parang nanigas si Sabrina.

“Pwede tayong magpakasal kahit kailan natin gusto,” dagdag niya.

“H-hindi nga!!”

Tuluyan nang naiyak si Sabrina.

Tumango si Alejandro.

Mabagal.

Sigurado.

“huwag ka nga magbiro ng ganyan..,” sabi niya, mas mariin.

"Yun ang totoo Sabrina.."

Napatakip siya sa bibig, hindi makapaniwala sa narinig. Nanginginig ang mga balikat niya habang patuloy ang pag-agos ng luha.

Niyakap siya ni Alejandro.

Sandaling nagulat si Sabrina—pero hindi siya umatras.

Dahan-dahan, gumanti siya ng yakap.
Parang naglaho ang lahat ng takot at pag-aalinlangan.

Ang puso niya… nag-uumapaw sa saya.
Hindi niya mapigilan ang ngiti habang nakadikit kay Alejandro, ramdam ang init at tibok ng damdamin sa bawat yakap.

Sa simpleng sandaling iyon… alam niya na kahit grabe ang pinag daanan nila, kahit gaano kahirap ang ginawa nito para sa kanya, para makabalik Lang sa bisig ng isa't isa, Alam niyang may lugar na siya—Yun ay sa tabi ni Alejandro...

Chapter 52???????????

Lumipas ang halos mahigit dalawang linggo.

Nasa resthouse parin sila..

"Hindi parin ba tayo uuwi Kuya??"

Nakangising sabi ni Sabrina-halatang nang-aasar, kakalabas Lang ng Banyo. Katatapos Lang maligo..

Tahimik muna si Alejandro.

Tumaas ang isang kilay niya.

"Hmm... you've really learned how to smirk like that now, huh," sagot niya, may halong babala at amusement.

Dahan-dahan siyang bumangon mula sa kama.

Topless. Kita ang maskulado niyang katawan na may mga tattoo-hindi para manindak, kundi parang natural lang sa kanya ang ganoong presensya.

Napasinghap si Sabrina at mas hinigpitan ang hawak sa tuwalya.

"Catch me if you can, Kuya...!!"natatawa niyang sabi habang tumitili at mabilis na tumakbo palabas ng kwarto.

Natatawang sigaw ni Sabrina habang tumatakbo siya sa maluwang na sala ng resthouse. Hawak-hawak pa rin niya nang mahigpit ang puting bath towel na halos dumudulas na sa dibdib niya dahil sa biglaang pagtakbo. Basang-basa pa ang buhok niya, tumutulo ang tubig sa likod at balikat, nag-iiwan ng mga basang guhit sa sahig.

Si Alejandro, naglalakad lang nang dahan-dahan pero may mapanganib na ngiti sa labi. Hindi siya nagmamadali. Alam niyang hindi naman talaga tatakbo nang malayo si Sabrina.

"Keep running, baby," mahinang sabi niya, boses na parang pang-asar pero puno ng pangako. "The longer you run, the longer I want to chase and catch you."

Umikot siya sa likod ng sofa sa sala, parang batang nang-aasar.

"Kuyaaa...Kuya, Kuya, kuya!!!!" dagdag pa niya, tumatawa.

Napangisi si Alejandro.

"Talaga?"

Sinimulan siya nitong hablutin-nakailag si Sabrina, tawa ng tawa, parang mga batang naglalaro lang-parang sandaling pahinga mula sa lahat ng tensyon sa labas at sa mga nakaraang pangyayari.

Palipat-lipat si Sabrina sa likod ng sofa, sa kabilang upuan, tawang-tawa habang nakakailag.

"You're so slow, Kuya... You'll never catch me, Kuya!!!"

"You sure about that?"

Nagtago si Sabrina sa likod ng malaking L-shaped sofa, nakadungaw lang ang ulo at natatawang mata. "Lumayo ka muna! Aayusin ko lang yung towel ko, Baka mahulog!"

Tumaas ang kilay ni Alejandro. "Eh di hayaan mong mahulog."

Parang sinalubong ng apoy ang titig nila.

Bigla siyang gumalaw-mabilis pero controlled. Isang hakbang lang, tapos dalawa,

hanggang sa nakalapit agad siya agad sa sofa. Napatili si Sabrina nang mahuli niya ito sa bewang mula sa likuran. Hinila niya pataas palapit ang katawan ng dalaga hanggang dumikit ito sa dibdib niya.

"Ay! Alejandro-!"

"Shh..." he whispered hotly against her ear. "No more running."

Mahigpit pero hindi masakit ang kapit niya. Isang kamay sa bewang, 'yung isa naman ay dahan-dahang hinahagod pababa sa basang buhok, sinusuklay ang mga daliri sa mga hibla hanggang sa marating ang batok. Napapikit si Sabrina sa sensasyon.

"Kuya, huh?" bulong niya, nakangisi pa rin.

Napatigil si Sabrina, pero hindi nawala ang ngiti niya.

Sa sandaling iyon-

Nagkatitigan sila, tapos natawa pareho.

"Ang init mo..." mahinang reklamo niya, pero hindi niya tinatanggal ang kamay ni Alejandro sa bewang niya.

"Mas mainit ka..." sagot nito, boses na halos growl na. Hinila niya pabaling ang mukha ni Sabrina para magkatinginan sila. Malapit na malapit. Halos magdikit na ang ilong nila..

Tahimik silang nagkatitigan saglit.
Tapos biglang bumaba ang labi ni Alejandro sa leeg niya-hindi halik, una'y haplos lang ng labi, saka dinilaan ng dahan-dahan ang tubig na tumutulo pa rin mula sa balat. Napahawak nang mahigpit si Sabrina sa braso nito, parang takot na matanggal ang tuwalya..

"Alejandro..." hingal niyang sabi, pero ang boses ay halos pakiusap na rin.

"Sabihin mong gusto mo rin Ito sabrina," sabi niya habang patuloy ang paghalik pababa sa balikat.

"Parang hindi ko na kayang magtimpi pa.."

Napakunot-noo si Sabrina sabay inosenteng napangiti. "Anong sabi mo?"

Tumingin siya nang diretso kay Alejandro, mata ay puno ng curiosity at excitement at kaunting

kalokohan.

Dahan-dahang hinawakan niya ang mukha nito gamit ang dalawang kamay, hinila palapit hanggang dinikit ni Sabrina ang ilong niya sa ilong ni Alejandro at marahang iniling-iling iyon, tila ba masuyong kinikiskis ang ilong niya sa kanya.

Si alejandro likas na pilyo..

Bigla niyang hinila pababa nang kaunti ang tuwalya-hindi sapat para mahubad, pero sapat para ma-expose ang dibdib ni sabrina hanggang sa itaas ng dibdib.

Napasinghap si Sabrina, mabilis na namula.

Pero bago pa siya makapagreklamo nang tuluyan, sinunggaban na siya nito ng halik.

Malalim. Gutom. Parang matagal na nilang pinipigilan.

Ang mga kamay ni Alejandro ay umakyat na sa likod niya, hinahagod pababa hanggang sa marating ang pwetan niya at Mariin Pinisil, na kinapitlag ni Sabrina..

Hinawakan niya ang kamay ni Sabrina, hinila papuntang kwarto.

Pagkapasok Palang mabilis na Siyang hinalikan ni alejandro..matagal at Mariin..

Si Sabrina ang unang kumalas sa halik para makahinga, pero agad na bumalik ang halik ni alejandro sa leeg, sa dibdib, sa collarbone.

"Kuya... please..."
Tumigil saglit si Alejandro sa pagkilos. Tumingin sa mata niya.

"What's that, baby? You want Kuya to wreck you-fuck you deep and merciless?"

Nanlaki ang mata ni Sabrina Hindi inaasahan ang sinabi niya..

He gave a dangerous grin.

"Call me Alejandro... or the devil fucking every last bit of innocence out of you till you're marked, soaked, and begging with my name on your lips." bulong ni Alejandro kay sabrina habang hinahalikan siya sa leegib.

Tapos hinila na niya nang tuluyan ang natirang tuwalya.

Nang tuluyang mahulog ang tuwalya sa sahig, parang biglang tumigil ang oras sa loob ng resthouse.

Si Sabrina, hubad na sa harap niya, basa pa rin ang buhok na nakadikit sa balikat at likod. Namumula ang pisngi niya, pero hindi Lang dahil sa hiya-kundi dahil sa init na bumabalot sa kanilang dalawa.

Ang mga mata niya ay nakatitig kay Alejandro, puno ng hamon at sabay-sabay na takot at excitement.

Si Alejandro naman, hindi na gumagalaw agad. Tinititigan lang siya mula ulo hanggang paa, parang minememorized sa isip ang bawat detalye. Ang dibdib niya ay pataas-baba sa mabigat na paghinga, ang mga tattoo sa braso at dibdib ay parang nagiging buhay sa ilalim ng dim na ilaw ng kwarto.

"Sabihin mo ulit," bulong niya, boses na mababa at mapanganib. "Say my name, sabrina...."

Napakagat-labing si Sabrina, pero may ngiti sa labi. "Kuya..."

Bigla siyang lumapit, isang hakbang lang, hanggang magkadikit na sila ulit.

Napatili si Sabrina..

"Fine...," gigil na gigil na sabi ni Alejandro,

Napalunok si Sabrina. Ang init sa pagitan ng hita niya ay halos hindi na niya matiis.

"Alejandro..."

Tumigil siya sa paghinga saglit nang marinig 'yon.

Tapos bigla niyang hinila si Sabrina pahiga sa kama. Ang mga binti ni Sabrina ay awtomatikong pumulupot sa baywang niya, kinangisi iyon ni Alejandro...

"Good, Ganyan nga..," bulong niya sa tenga nito, habang dahan-dahang hinahalikan ang leeg pababa sa collarbone.

Napahawak nang mahigpit si Sabrina sa balikat niya, mga kuko na bahagyang bumaon sa balat.

Hinawakan niya ang isang dibdib ni Sabrina, hinimas nang marahan pero may diin, habang ang isa pang kamay ay bumaba sa hita ni sabrina, hinahagod pababa hanggang sa marating ang pinaka-sensitibong parte.

Napasinghap nang malakas si Sabrina, ulo ay napatagilid sa dingding.

"Ahh-!"

"Shh..." bulong ulit niya, pero ang daliri niya ay hindi tumitigil. Dahan-dahang gumagalaw, nag-e-explore, nagpaparamdam ng kung ano ang hinintay nilang pareho nang matagal.

"Gusto mo ba 'to?" tanong niya, boses na parang pang-asar pa rin pero puno na ng pangako.

Tumango si Sabrina, mata ay nakapikit na.

Pero Huminto si Alejandro..

Tumayo siya sa gilid ng kama saglit, tinanggal ang natitirang-pantalon, boxer-hanggang hubad na rin siya.
Lumuhod siya sa kama, hinila ang mga hita ni Sabrina palapit sa kanya.

Nakatitig si Sabrina sa kahabaan ni Alejandro na tayong-tayo na, habang dahan-dahang kinikiskis niya iyon sa bukana niya.

Masyadong inosente pa rin ang itsura niya-mga mata ay malaki at puno ng pagkamangha, parang hindi niya maisip na posible pala 'yon kahit nakita na niya yun dati..

.

"A-ang laki naman..."

"Bakit... bakit ganyan kalaki?" tanong niya nang walang malisya, habang patuloy ang pagkiskis ni alejandro sa bukana niya. Ang init mula sa kanya ay dumadaloy na sa kanya, pero mukha niya ay parang bata pa ring nagtataka. "Parang... parang hindi ata kasya sa'kin."

Napahawak nang mahigpit si Alejandro sa balakang niya. "Baby... kasya to..."

Pero si Sabrina, masyado talagang curious dahan-dahang ginabayan niya iyon patungo sa bukana niya-hindi pa pinapasok, pero kinikiskis lang nang mas malapit, mas marami ang init na nararamdaman. Ang mga hita niya ay bahagyang nanginig, pero ang mata ay nanatiling nakatitig sa kahabaan na 'yon.

"Are you still gonna call me Kuya when I'm already deep inside you?"
Alejandro grinned wickedly..

"H-hindi na."

"Ang taba din..." bulong pa niya, mata ay nakatitig. "Parang... parang nakakatakot, wag na muna pala.."

Sabay Tinititigan si Alejandro nang puno ng pagkamangha at kaunting kalokohan na hindi niya alam.

Si Alejandro ay hindi na makapagpigil nang matagal.

Bigla niyang hinawakan ang bewang niya, hinila pababa nang mahigpit habang sa ipinasok na niya-malalim na pasok.

Napasigaw si Sabrina, pero agad na naging ungol na lang. Mga kamay niya ay yumakap sa leeg ni Alejandro, mukha ay nakabaon sa balikat nito.

"Ang laki talaga..." bulong niya ulit, pero ngayon ay may ngiti na sa labi. "Pero... pero kasya pala. At... at ang sarap."

Sinubukang sumabay sa galaw ni alejandro-parang hindi niya alam na siya mismo ang nagpapalabas ng pinakamalalim na pagnanasa kay Alejandro.

Deep. Slow. But full of intensity.

Ang mga kamay ni Alejandro ay nasa dibdib ni Sabrina, hinahagod, hinihimas, habang ang bibig ay humahalik sa labi ni sabrina-halik na parang hindi na niya gustong tapusin.

"Sabihin mo ulit," utos niya sa gitna ng ungol.

"Say my name, Sabrina..."

"A-alejandro... ahhh, ang sarap!!" hingal niya.

At doon na nawala ang kontrol.

Mas mabilis. Mas malalim. Mas malakas.
Hanggang sa pareho silang sumabog-sabayan, sabay na ungol, sabay na pangalan na tinatawag.

Pagkatapos, nanatili silang magkayakap, pawis na pawis, hingal pa rin..

Si Alejandro ay hinaplos ang buhok ni Sabrina, hinahalikan ang noo nito, habang nasa loob parin ni Sabrina..

"Ang sarap..." bulong ni Sabrina pagkatapos, habang yakap-yakap pa rin si Alejandro.

Tapos ngumiti siya nang inosente, parang hindi niya alam na siya mismo ang dahilan kung bakit halos mabaliw na si Alejandro sa pagnanasa.

HAHAHAHAH ANOTHER MAKULIT NA FL SI RICA GIGISING AT GAGALING SI EROS SA MAHIWAGANG KAMAY NI RICA????

HINDI KASI PWEDE SA MGA ANAK NI AZRAEL ANG MGA MAHIHINA AT IYAKIN KAWAWA LANG ...DAPAT KATULAD NILA BEA AT SARAH?

53

Pagpasok ng kotse ni Kuya sa loob ng mansion, agad kong natanaw si Mommy Zamara na naghihintay sa tapat ng bahay.

Nakatayo siya roon, halatang balisa.

Kinabahan ako.

Pero agad hinawakan ni Alejandro ang kamay ko.

Mahigpit.

Parang sinasabing, nandito lang ako.

Huminga ako nang malalim.

Sabay kaming bumaba ng kotse.

Hindi pa man ako tuluyang nakakalapit ay agad ng Lumapit si mommy at agad akong niyakap.

“Sabrina… okay ka lang ba?” sunod-sunod niyang tanong. “Hindi ka ba sinaktan ng kuya mo? Hindi ka naman niya pinilit?”

Namula ako.

Ramdam ko ang pag-init ng pisngi ko habang dahan-dahan akong napatingin kay Alejandro.

Nakatayo lang siya roon, tahimik… nakangiti.

“H-hindi po, Mommy,” sagot ko, pilit na pinapatatag ang boses. “Mabait po si… A-Alejandro sa’kin.”

Napatingin si Mommy sa akin.

Siguro napansin niya.

Hindi ko na siya tinawag na Kuya.

May kung anong katanungan ang dumaan sa mga mata niya.

Bago pa siya makapagsalita, inakbayan siya ni Dad mula sa likod.

Ngumiti si Dad, kalmado pero may lalim ang tingin.

“Zamara,” mahinahon niyang sabi, “hayaan mo na muna silang pumasok ng bahay.”

Tahimik ang paligid.

Pero ramdam ko—

Hindi pa tapos ang mga tanong.

Mahigpit na hinawakan ni Alejandro ang kamay ko habang papasok kami ng mansion.

Ramdam ko ang init ng palad niya—parang doon ko hinuhugot ang lakas ng loob ko.

Pagpasok namin, umupo kami sa sofa.
Magkatabi.

Magkahawak pa rin ang kamay.
Sa tapat namin, nakaupo sina Mommy at Daddy.

Napansin kong napatingin si Mommy sa magkahawak naming kamay.

Tahimik siya.

Masiyadong tahimik.

“Ipapaayos ko na ang mga papeles ninyo para sa kasal, Alejandro,” kalmadong sabi ni Daddy Asmodeus.

Nanlaki ang mga mata ko, pero hindi ako nagsalita.

Mayamaya, nagsalita si Mommy Zamara.
“S-sigurado na ba kayong dalawa sa desisyon ninyo?” maingat niyang tanong. “Ang pag-aasawa hindi basta-basta.
Hindi lang ’yan tungkol sa nararamdaman ninyo ngayon.”

Nagkatinginan kami ni Alejandro.

“Opo,” sabay naming sagot.

Ramdam ko ang paghigpit ng hawak niya sa kamay ko.

Napansin kong bahagyang napangiti sina Mommy at Daddy—ngunit may halong pag-aalala pa rin ang mga mata nila.

“Aakyat na kami, Dad,” paalam ni Alejandro habang tumatayo.

“Sandali lang, Alejandro,” tawag ni Mommy.

Lumapit siya at marahang hinila ako palayo kay Alejandro.

“Bawal muna kayong magtabi,” seryoso niyang sabi.

Napansin kong kumunot ang noo ni Alejandro.

Hindi niya nagustuhan ang narinig.
“Bakit, Mom? Magiging asawa ko naman siya. Walang masama.”

“Tigilan mo nga ako, Alejandro,” matigas na sagot ni Mommy. “Basta bawal muna.”
Tahimik ang ilang segundo.

Narinig ko ang mahinang bulong ni Alejandro.

“Fuck… I can’t believe this.”

Pero hindi na siya sumagot pa.

“Pasukan na sa school next week, Sabrina,” paalala ni Mommy Zamara. “Tapusin mo muna ang kurso mo bago mag-isip ng pagbubuntis.”
Napayuko ako nang bahagya.

Mayamaya, may iniabot siya sa akin—isang maliit na lalagyan na may maliliit na tableta.

“Inumin mo ’to araw-araw, ha,” dagdag niya.

Napakurap ako.

“Pills ’yan,” paliwanag niya, saka bumaling kay Alejandro.

“Pasensya ka na sa anak ko, Sabrina… pero tingin ko kailangan mo ’yan.”
Bahagya akong namula pero ngumiti pa rin.

“Ah… sige po, Mommy. Salamat po,” sagot ko.

Napansin kong tumalikod na si Kuya at naglakad paakyat ng hagdan. Mukhang hindi niya nagustuhan ang usapan.
Naiwan kami nina Mommy at Daddy sa sala.

Nang tuluyan na siyang mawala sa paningin namin, nagsalita si Mommy.
“Asmodeus, pauwiin mo muna si Alejandro sa suite niya.”

“Zamara…” pigil ni Daddy, may maliit na ngisi sa labi.

Sinimangutan siya ni Mommy.
“Basta. Maghiwalay muna sila habang nag-aaral si Sabrina.”

“It’s okay, sweetheart,” malumanay na sagot ni Daddy.

“Tayo nga noon, nagsasama na kahit nag-aaral ka pa.”
Napatingin ako kay Daddy.

May kakaibang lambing ang tingin niya kay Mommy—parang kahit ilang taon na ang lumipas, sariwa pa rin ang pagmamahal nila sa isa’t isa.

Napangiti ako.

Bigla akong naging curious sa love story nila.

Siguro napaka-gentleman ni Daddy noon.
Dahil hanggang ngayon, kitang-kita ko kung gaano nila kamahal ang isa’t isa—hindi lang sa mga salita, kundi sa paraan ng pagtingin nila sa isa’t isa.

“Come here, sweetheart,” aya ni Daddy Asmodeus kay Mommy Zamara.
Marahan niya itong hinila palapit sa kanya.

“Hayaan mo na sila. Malalaki na sila.”
Napabuntong-hininga si Mommy.
“Ayaw mo nun? Magkakaapo na tayo Kay Alejandro kung sakaling magbuntis agad si Sabrina.”

“Pero—”

“It’s okay, sweetheart,” malumanay na putol ni Daddy.

Dinampian niya ng halik sa noo si Mommy, puno ng lambing at kumpiyansa.

“Don’t worry. Kahit kamukhang-kamukha ko si Alejandro at marami kaming pagkakapareho… pagdating sa gano’ng bagay, alam kong mas gentleman pa siya sa’kin.”

Bahagya siyang napangiti.
“Kaya hayaan mo na sila.”

Napatingin sa akin si Mommy.
Pinagmasdan niya ang mukha ko—parang may hinahanap na alinlangan, o pag-aalinlangan.

Kaya ako na ang nagsalita.
“Mommy, don’t worry po,” mahinahon kong sabi.

“Nung nakasama ko si Alejandro… napakabait niya po sa’kin. Hindi niya po ako pinipilit sa bagay na ayoko.”

Sinabi ko iyon para pumanatag ang loob niya.

Saglit na katahimikan.
Pagkatapos—

“See? I told you, sweetheart,” nakangising sabi ni Daddy.

Napailing si Mommy, pero sa pagkakataong iyon… may bahagyang ngiti na rin sa labi niya.

“Aakyat na po ako, Mommy, Daddy.”

Tumango sila pareho.

Pagdating ko sa itaas, napansin kong sarado ang pinto ng kwarto ni Alejandro.

Tahimik ang hallway.

Pagbukas ko ng sarili kong kwarto Bigla akong nahila paloob.

Napasinghap ako.

Sinandal niya ako sa likod ng pinto.

“Akin na ’yung pills,” mahina pero seryoso niyang sabi.

“Hmm? Bakit naman?” bulong ko, ramdam ang bilis ng tibok ng puso ko.

“Akin na. Itatapon ko.”

Umiling ako. “H-hindi ko naman iinumin ’yon.”

Saglit siyang tumitig sa’kin, parang sinusukat kung nagsasabi ako ng totoo.

Pagkatapos ay bahagya siyang humiwalay at umupo sa kama ko.

“Bakit ka nandito?” bulong ko. “Baka makita ka ni Mommy.”

“Lock the door,” utos niya.

Napakagat ako sa labi bago sumunod.

Pagharap ko sa kanya, napansin kong tinatanggal na niya ang pang itaas niyang damit at inihagis iyon sa gilid.

Napatingin ako sa kanya.

Sa tindig niya.

Sa mga tattoo na mas lalo kong napansin sa ilalim ng ilaw.

Mayamaya, napapanguso ako.

“Ang dami mong tattoo,” biro ko.

Bahagya siyang ngumiti.

Hindi ko namalayan kung paano, pero napalapit ako sa kanya—hanggang sa kusang kumandong dito.

Tahimik ang kwarto.

Malapit ang mga mukha namin.

Pero higit sa init ng sandali—

Mas ramdam ko ang tensyon.

Yumakap ako sa kanya, ganun Lang Kami ilang minuto din..

Pagkatapos ng mahabang yakap at paghinga-hinga pa rin sa dibdib niya, bigla akong napatingin sa gilid ng kama.
Doon, sa maliit na bedside table, nakalagay pa rin siya—yung silicone toy na kulay nude, medyo mataba at naka-stand pa sa base nito.

Napakurap ako.

Si Alejandro ay napansin ang pagbabago sa paghinga ko. Sumunod ang tingin niya.

Tumaas ang isang sulok ng labi niya nang makita rin niya.

“Hindi mo pa pala tinatapon ‘yan,” sabi niya nang mababa, boses na puno ng amusement pero may halong mapanganib na pang-aasar.

Hinila niya nang kaunti ang katawan ko palapit sa kanya, parang gusto niyang makita ko rin nang malinaw. “Why, baby? Do you want to try it in your tight little pussy right now?”

Namula ako hanggang sa tenga, pero hindi ako agad nag-react nang hiya o galit. Sa halip, dahan-dahang napatingin ulit ako sa toy, saka bumalik kay Alejandro.

“A-ayoko…”

Sabay tayo at lapit Doon.

Bigla kong kinuha ang dildo mula doon, mabilis na lumingon sa basurahan sa sulok ng kwarto, at itinapon doon nang diretso—shoot na parang basketball. Tumama ito sa gilid ng basurahan, tumalbog saglit, tapos tuluyang nahulog sa loob.

Napatingin ako kay Alejandro, mukha ko ay namumula pa rin pero may kaunting pagmamalaki..

Ngumisi si Alejandro.

Yung ngisi na hindi basta-basta—yung tipong mapanganib, amused, at sabay na proud sa akin. Tumaas ang isang kilay niya habang nakatingin sa basurahan, saka bumalik ang tingin sa akin.

“Parang ayaw mo talagang makita ulit ‘yon, ha?”

Napanguso ako, pero hindi ko maiwasang mapangiti rin.

“Hindi ko naman kasi kailangan ‘yon,” sagot ko nang mahina, pero may diin. “Si ate Bea talaga, pero may isa pa siya gift sakin.. pero matino naman na Yun gift na yun...kaso mukhang sira ipapaayos ko pa...”

Tahimik siyang tumitig sa akin saglit.

"Anong gift..?" Curious niyang tanong...

Umupo ulit ako sa kandungan niya saka siya Sinagot..

"Yung mic na pink..."

54??????????

Pink na mic?? Seryoso ka ba?” sabi ni Alejandro, mukha niya ay halong gulat at hindi makapaniwala.. pero may maliit na ngisi sa labi.

Tumango ako nang mahina, medyo nahihiya na rin.

“Hindi naman ako mahilig kumanta,” paliwanag ko, habang nakaupo pa rin sa kandungan niya.

“Pero ‘yun yung gift sa’kin ni Ate Bea. Balak ko sanang idonate sa kombento para may bagong mic si Father pag nagtuturo… pero ipapaayos ko pa muna. Kasi nanginginig lang siya palagi kapag ini on ko. Parang may sira sa wiring o sa stand, ewan ko ba.”

Saglit siyang natigilan.

Tumingin siya sa akin nang diretso, parang ini-proseso pa ang sinabi ko.
Maya-maya, mahinang nagmura siya pero natatawa na rin.

“Fuck… why so innocent, huh?” natatawa parin niyang Sabi.

Napakunot-noo ako. “Ano ba? Bakit parang ang weird ng reaksyon mo? Ano bang masama sa pag-donate ng mic sa simbahan? Mas maganda pa nga ‘yon kaysa itapon!”

Tumatawa parin siya, yung tawa na parang hindi niya talaga mapigilan. Hinawakan niya ang magkabilang pisngi ko, pinisil-pisil ang ilong ko ng mahina habang nakatingin sa mata ko.

“Baby… patingin nga ako ng ‘pink na mic’ na sinasabi mo…”

Bigla akong tumayo mula sa kandungan niya, hinila ko nang marahan ang bedside table kung saan itinago ko yun.

At doon—nandoon ‘yung pink na cylindrical thing na may switch sa gilid, kulay pastel pink, medyo makinis, at may maliit na button na naka-off pa.

Kinuha ko iyon, tapos Lumapit sa kanya..
"Heto oh, ang cute nga ehh..mic na pang kikay sira nga Lang..

Napansin kong nag pipigil parin Ito ng tawa

“Sabihin mo ulit,” sabi niya, hawak ang bagay na ‘yon sa harap ko, sabay hila sakin para mapaupo ulit sa kandungan niya.

“Ano ‘to para sa’yo?”
Napatingin ako rito nang mabuti. “Pink na mic… ‘di ba? Gift ni Ate Bea. Pero sira nga, kasi nanginginig lang kapag binuksan mo. Hindi nagsasalita o nag-a-amplify ng boses. Parang defect talaga.”

Si Alejandro ay napapikit saglit, parang sinisikap na huwag tumawa nang malakas...

Tapos hinawakan niya ang switch—binuksan ito nang kaunti lang.

Bigla itong nanginginig sa kamay niya. Maliit na buzzing sound, pero sapat para marinig namin pareho.

Napatingin ako rito nang malaki ang mata.

“See? Nanginginig nga! Sabi ko sa’yo, sira ‘to! Saan ba may pagawaan nito, samahan mo ako mag paayos?”

Bigla na siyang napatawa nang mahina pero hindi na mapigilan—yung tawa na may halong pagka-amaze.

“Sabrina…” sabi niya habang pinapatay ulit ang switch at inilalagay sa ibabaw ng kama. “Baby… ‘ hindi

Yan mic.”

"I'm getting aroused now,Because you're so damn innocent" Mahina at gigil nitong bulong sabay tapik sa pwetan ko.

“H-ha?”

Dinampian niya ng kiss ang balikat ko, Tumingin siya sa mata ko nang diretso pero puno ng lambing.

“Vibrator ‘yan, Sweetheart.”

Tahimik ako saglit.

Tapos nanlaki ang mata ko.

“V-vibrator? Ano ‘yon?”
Tumawa ulit siya, pero ngayon ay hinila niya ako sa yakap niya nang mahigpit, parang gusto niyang itago ang mukha ko sa dibdib niya para hindi ko makita ang pagtawa niya.

“Baby… ‘yan ang gamit para… para sa ganitong bagay na ginagawa natin sa kama. Para sa pleasure. Hindi para kumanta o magturo sa simbahan.”

"Paano?"

“Kung gusto mo malaman.." Aniya nag pipigil ng tawa..." subukan muna natin, Para hindi ka na mag-donate ng sira.”

Napahawak ako sa dibdib niya, mukha ay namumula nang todo.

“Pero… pero regalo kasi ni Ate Bea yan! At cute nga ehh! At para sa’kin daw kasi big… girl na daw ako!”
Tumawa si Alejandro nang mas malakas..

Napatingin ako sa kanya, mukha pa rin namumula pero ngayon ay may kaunting tampo na rin.

“bakit kaba tawa ng tawa!”

hinahalikan niya ang noo ko nang marahan.

“Kasi… ang sarap mong panoorin kapag ganito.”

Sumimangot ako at tumayo..nakakaramdam ng inis sa kanya..

Halika nga dito!!!

Bigla niyang sinabi 'yon nang malakas pero puno ng lambing at excitement, sabay hinila ako pabagsak sa kama.

Napatili ako sa gulat, pero agad niyang tinakpan ang bibig ko gamit ang kamay niya—hindi masakit, pero sapat para mapigilan ang sigaw ko.

“Shhh… silence, baby,” bulong niya, boses na mababa at parang pang-asar pero may halong seryoso.

Ang mata niya ay nakatitig sa akin nang diretso, puno ng init at pagmamahal.
Napahawak ako sa dibdib niya, mga daliri ko ay bahagyang nanginginig pa rin sa gulat at excitement.

Napapikit ako nang marahan habang nararamdaman ko ang bigat ng katawan niya sa ibabaw ko—

Dahan-dahan niyang inalis ang kamay sa bibig ko, pero agad na pinalitan ng labi niya—malambot na halik muna sa labi, tapos bumaba sa pisngi, sa leeg.

Napahawak ako nang mahigpit sa balikat niya, ungol na mahina ang lumabas sa bibig ko nang maramdaman ko ang init ng hininga niya sa balat ko.

.
“Alejandro…” bulong ko, boses na hingal na..

“Shh… wag kang maingay,” sagot niya sa pagitan ng halik sa leeg ko.

“Baka marinig tayo ni Mommy. Ayaw mo naman siguro na biglang may kumatok sa pinto, 'di ba?”

Napangiti ako nang mahina kahit nakapikit pa rin ang mata ko. Pero hindi ko na napigilan—hinila ko siya palapit, mga binti ko ay kusang pumulupot sa baywang niya.

Tuloy lang ang paghalik niya, unti unti na din niya akong hinubaran hanggang sa wala ng matirang saplot.

Tapos hinawakan ako sa hita.

Napadilat ako nang marinig ko 'yung buzz na tunog—maliit, pero malinaw at tuloy-tuloy.

Yung pink na “mic”.

Nasa kamay na niya 'yon, hawak sa dulo, at naka-on na ang switch.

Nakabukaka na ako sa harap niya, nasa pagitan Siya ng mga hita ko wala ng takip, nakahiga pa rin ako sa kama habang siya ay nakaupo sa gilid, titig na titig sa akin.

“Ano'ng gagaw—ahhh!!”

Naputol ang sasabihin ko nang ilagay niya 'yung dulo nito sa gitna ko— pinapasok, pero hinawakan lang doon, hinahayaan kong maramdaman ang vibration na dumadaloy nang dahan-dahan sa pinaka-sensitibong parte ko.

Napahawak nang mahigpit ako sa bedsheet, likod ko ay bahagyang naarko sa kama. Napasinghap ako nang malakas, pero agad kong sinubukang pigilan ang ungol..

“Para dito 'yan,” Mahina niyang sabi, habang tinititigan niya ako doon.

“Hindi para sa mic sa simbahan, baby. Para sa'yo… para maramdaman mo kung gaano kasarap kapag hinayaan mong gumalaw 'to.”

Napapikit ako nang mahigpit, pero hindi ko maiwasang magsalita kahit hingal na.
“A-Alejandro… Tama na… baka marinig tayo…”

Ngumisi siya, pero hindi niya tinigil—dahan-dahang inililipat niya 'yung vibrating tip sa paligid, sa gilid, pababa, pataas, parang nag-e-explore siya ng bawat reaksyon ko.

Malakas akong napaungol..

“Shh… wag kang maingay,” paalala niya ulit, habang ang isa niyang kamay ay umakyat sa dibdib ko, hinimas nang marahan para mas lalong mapakalma ako… o mas lalong mapainit.

Umiling ako nang mabilis, pero ang katawan ko ay sumasabay na sa vibration—mga hita ko ay bahagyang nanginginig, at ang ungol ko ay hindi na mapigilan nang tuluyan.

“A-ahh… ang sarap… pero… pero bakit ganito… ang lakas naman…”

Tumigil siya saglit, pinatay muna ang switch para makahinga ako nang maayos.

Tumingin siya sa mata ko, puno ng lambing pero may halong kalokohan.

“Kasi hindi mo alam na para sa ganito pala 'yung gift ni Ate Bea,” sagot niya, saka hinaplos ang pisngi ko.

“Pero ngayon… alam mo na. gusto ko maramdaman mo kung paano 'to gamitin… kasama ako.”
Binuksan ulit niya ang switch, pero ngayon ay mas mababa ang intensity—dahan-dahan lang, parang tinuturuan niya ako.

Napahawak ako sa matitipuno niyang braso, mata ay nakapikit na naman.
“Alejandro… please… ituloy mo lang…”
Ngumisi siya, nakarinig ako ng pagbukas ng zipper niya, napasinghap ako ng bumungad sakin Yun.

Ready na..

Dahan dahan niyang Pinasok habang Hindi parin inaalis Yung pink na mic..napatakip ako sa bibig ko lalo, tapos ilang ulos Lang niya nanginginig na ako agad, narating ko agad ang sukdulan..

"Good .." bulong Niya sabay patay Nung pink na mic..

"Ako naman.."bulong niya Sabay hila sa balakang inangat ng konte tapos isinampay ang Nanginginig ko pang mga hita sa malapad niyang balikat habang nakatakip parin ang mga kamay ko sa bibig..

Doon ko napagtanto na hindi na ako magtitiwala sa kahit anong gift na manggagaling kay ate Bea..

55

Back to school...

Nakaupo ako sa classroom ngayon, sa likod na row malapit sa bintana, pero hindi ko masyadong napapansin ang lecture.

Hawak ko ang phone sa ilalim ng desk, naka-silent mode, pero ramdam ko ang vibration nang mag-text si Alejandro.

“I’ll pick you up later."

Napangiti ako, pero agad kong tinago ang phone nang mapansin kong tumingin sa akin 'yung prof. Heart racing pa rin ako kahit simpleng text lang 'yon. First day back sa school after 'yung long break namin.

I'm taking Bachelor of Secretarial Administration / Executive Assistant. Third year na ako, at sobrang excited ako sa course na 'to. Gusto ko kasi pag graduate ko, maging secretary ni Alejandro talaga. Hindi lang basta secretary—'yung tipong laging nasa tabi niya, nag-aayos ng schedule niya, nagha-handle ng meetings, at siyempre... 'yung close sa kanya 24/7.

Naiirita talaga ako sa current secretary niya.

Last week, first time kong pumunta sa office niya nang mag-isa. Nagpaalam ako kay Mommy na "pupunta Lang ako sa mga kaibigan ko" pero ang totoo, gusto ko lang makita siya sa work mode niya.

Parang gumagwapo pa lalo si Alejandro sa paningin ko ngayon, lalo na pag naka-suit at seryoso na nakaupo sa opisina niya.

Yung black tailored suit na suot niya, fitted sa katawan niya nang perpekto—hindi masyadong tight, pero sapat para makita ang broad shoulders at maskuladong dibdib na natatakpan lang ng puting shirt. Yung tie niya ay medyo maluwag na, parang hinayaan lang na mag-relax, pero mas lalong nagpapakita ng lakas ng appeal niya.

Tapos 'yung tattoo sa leeg niya... yun lang ang kita mula sa kwelyo ng shirt niya. Yung isa sa mga intricate black ink na umaakyat mula sa dibdib hanggang sa gilid ng leeg—parang vines na may thorns, o dragon scales na subtle pero mapanganib ang dating.

Noon nakatambay Lang ako sa office niya, doon ko lang nakita nang malinaw siya—si Miss Secretary na sobrang ganda. Tall, long straight hair, always smiling, at sobrang papansin kay Alejandro.

Nakita ko kung paano siya tumingin kay Alejandro habang nagre-report—yung tipong medyo lumalapit nang kaunti, para ipakita ang expose na Dibdib, medyo tumatawa nang mahina ng wala namang nakakatawa..

Nakakairita.

Sobrang nakakairita.

Hindi ko nasabi kay Alejandro 'yon nang diretso. Baka isipin niya napakaselosa ko (na totoo naman). Pero deep inside, gusto ko talagang sabihin: "*Bakit ba kailangan pa ng secretary na ganun kaganda? Pwede namang pangit lang, o matanda na, o lalaki!"*

Ngayon, habang nagre-recite 'yung classmate ko sa harap, iniisip ko na naman 'yon. Pag graduate ko, papalitan ko na siya. Ako na ang magiging secretary niya. Ako na ang maghahanda ng kape niya, mag-aayos ng tie niya, magre-remind sa kanya ng meetings... at siyempre, ako na ang magiging close sa kanya sa opisina.

Bigla ulit nag-vibrate ang phone ko.

Baby, Focus on your studies first. Can't wait to see you later.

Napangiti ulit ako, pero may halong inis pa rin sa isip ko tungkol sa secretary na 'yon.

Pag-uwi ko mamaya, baka tanungin ko na siya nang diretso. O baka... hintayin ko muna na magselos ako nang todo, tapos sabihin ko na lang sa kanya na

"*Ayoko ng secretary mo. Palitan mo ng lalaki."*

Pero alam ko, pag nakita ko na siya mamaya sa gate, mawawala lahat ng inis ko. Isang Yakap niya lang, halik sa noo, at "I love you" niya na madalas niyang sinasabi—sapaw na agad tong inis ko.

Susunduin niya ako mamaya.

Lumipas ang oras hanggang matapos ang klase. Habang inaayos ko pa ang gamit ko sa bag, nakaabang na sa pinto si Lorraine—best friend ko. Nakangiti siya nang makita akong lumabas..

“Canteen muna Tayo.."

Hindi ko pa nasasagot nang mag-vibrate ulit ang phone ko. Kinuha ko ito, at nang makita ko ang text mula sa unknown number, parang tumigil ang mundo ko saglit.

Unknown Number

May meeting si Master Alejandro, mauna ka na daw umuwi.

Napahinto ako sa paglalakad.

Agad akong nag-reply, kamay ko nanginginig.

" *Who are you??*

Saglit lang ang pagitan bago sumagot.

Unknown Number: I'm Maricar.. his secretary.

Parang sinuntok ako sa dibdib. Napatitig ako sa screen, paulit-ulit binabasa ang pangalan. Maricar. 'Yung secretary na nakita ko last week sa office niya. 'Yung sobrang ganda, sobrang papansin..

Bigla akong napaluha. Hindi ko na napigilan. Tahimik lang ang pagtulo ng luha ko, pero ramdam ko ang bigat sa dibdib—selos, sakit, galit, lahat sabay-sabay.

Napatingin ako kay Lorraine. Mukha niya ay nag-aalala na.

“Lorraine…” bulong ko, boses na nanginig. “Samahan mo ako. Punta tayo sa building ng boyfriend ko.”

Nanlaki ang mata niya. “Ha? Ngayon? Bakit? Ano'ng nangyari?”

Hindi ko na sinagot nang detalyado. Hinawakan ko lang ang kamay niya at hinila siya patungo sa gate ng school.

“Susunduin daw niya ako kanina, pero biglang may text galing sa secretary niya na may meeting daw siya at mauna na akong umuwi!

Pareho kaming napatigil ng makita si Alejandro sa gate kunot noo..

Napatigil Kami ni Lorraine saglit..

Agad akong nakatalikod nag punas ng Luha..

Pinagtritripan ba ako Ng secretary niya???

Pag harap ko palapit na si Alejandro...seryoso ang mukha..

“hey, Why Are you crying??.” malambing niyang tanong..

Napatitig ako sa kanya. Ramdam ko ang init sa dibdib ko.

Umiling Lang ako..pero hindi ko sinabi ang narecieved Kong text..

Nagpaalam na ako Kay Lorraine, tapos humarap Kay Alejandro, kunot na kumot ang noo niya.

Hindi ko na napigilan. yumakap ako nang mahigpit, mukha ko ay nakabaon sa dibdib niya.

Tahimik si Alejandro saglit. Hinawakan niya ang likod ko, hinaplos nang marahan.

“Ano bang problema, huh??” sabi niya nang kalmado pero matigas ang tono.

Umiling Lang ako, ayokong sabihin dahil Baka malalaman niyang magseselos ako Kay maricar..

Tumingin siya sa akin, hinaplos ang pisngi ko.

“Baby… gutom kana, let's eat first bago Tayo umuwi...”

Napatingin ako dito, pero hindi na ako nagsalita.

Hinila na ako ni Alejandro papasok sa kotse niya, isinara ang pinto.

Pagpasok namin sa kotse ni Alejandro, tahimik lang ako habang kinakabit niya ang seatbelt ko nang marahan. Ramdam ko ang init ng kamay niya sa balikat ko, pero hindi ko pa rin maalis sa isip ko 'yung text mula kay Maricar.

“Baby,” tawag niya nang mahina habang sinisimulan niyang i-start ang kotse.

“What’s wrong? Why were you crying earlier? Did something happen at school?”

Umiling ako nang mabilis, tumingin sa labas ng bintana para hindi niya makita ang namumula kong

mata.

“Wala… pagod lang siguro,” bulong ko, pero alam kong hindi niya iyon tatanggapin.

Hindi niya pinatakbo agad ang kotse. Sa halip, hinawakan niya ang kamay ko, hinila ito palapit sa kanya at hinaplos ng hinlalaki ang likod nito.

“Sabrina,” sabi niya nang seryoso, yung tono na ginagamit niya pag may importanteng usapan.

“Don’t try to hide it from me. I know when something’s wrong. You can tell me. I’m not upset, I promise.”

Napatingin ako sa kanya. Naka-suit pa rin siya, tie medyo maluwag, at 'yung tattoo sa leeg niya ay kita pa rin nang bahagya kapag lumiliko siya ng ulo. Parang lalong gumagwapo siya sa ganitong itsura—seryoso, concerned, at parang handa siyang ayusin kahit ano para sa akin...

Napaluha ulit ako, pero ngayon ay hindi ko na napigilan na magsalita.

“Palitan mo yung secretary mo,” sabi ko nang mahina.

Tahimik si Alejandro saglit. Napansin ko ang pag taas ng isang sulok ng labi niya, hindi siya nagalit. Sa halip, huminga siya nang malalim, saka tumingin sa akin nang diretso..nakangiti..

“Oh? Is my baby getting a little jealous now, huh?”

Namula ako bigla napaiwas ng tingin.

"That’s kinda cute.”

56

Sumimangot ako nang todo, bumaling na lang sa labas ng bintana habang ang mga mata ko paiwas sa tingin niya.

Hindi ko na gusto magsalita pa. Ramdam ko ang bigat sa dibdib—selos pa rin, inis pa rin, at kaunting sakit na hindi ko maipaliwanag.

“Hindi kasi ganun kadali magpalit ng secretary, Sabrina,” sabi niya nang kalmado pero may diin, habang patuloy ang pagmaneho.

“Especially since she’s been my secretary for a long time. She still needs to hand over everything to her replacement—the files, schedules, contacts, ongoing projects… it’s not something that can be done easily.”

Hindi ako kumibo. Nakasimangot pa rin, arms crossed sa dibdib, at nakatitig lang sa labas—sa mga building na dumadaan, sa mga ilaw ng kotse na sumasalamin sa salamin. Parang gusto kong maging invisible muna.

Tahimik ang kotse saglit, maliban sa mahinang tunog ng engine at ng aircon.
“Saan mo gusto tayong kumain…?” tanong niya ulit, boses na mas malambot na ngayon, parang sinusubukang i-break ang pader na binubuo ko.

“Hindi ako nagugutom,” sagot ko nang matigas, hindi man lang lumingon sa kanya.

“Umuwi na lang tayo.”

“Sabrina…?”

“Umuwi na tayo, Alejandro,” ulit ko, nakasimangot pa rin, boses na medyo mataas na sa inis, natatarayan ko na siya
Ngayon parang nawala na Yun takot ko sa kanya..

Napabuntong-hininga siya nang malalim—Hindi na siya nagsalita pa. Nagmaneho na lang siya nang diretso, walang sinabi, pero ramdam ko ang pagbabago sa hangin sa loob ng kotse. Hindi galit, pero parang nasaktan din siya sa pagiging tahimik ko.

Habang nasa daan pauwi, hindi ko mapigilan na sumulyap sa kanya nang palihim. Naka-focus siya sa kalsada, mukha seryoso, pero nakita ko ang paghigpit ng hawak niya sa manibela.

Pagdating sa mansion, pinark niya ang kotse sa garahe nang tahimik. Hindi agad bumaba. Sa halip, pinatay niya ang engine, saka tumingin sa akin nang diretso.

“Baby,”

“I know you’re angry. I know you’re jealous. But I don’t like her. It’s only you…”

Hindi ako sumagot agad. Nakatingin pa rin ako sa labas, pero nararamdaman ko ang titig niya.

Mukhang naiinis na Ito..

Don’t test me with that attitude... Come here, baby.”
Sabi niya yun nang mababa, may halong pang-aasar pero puno ng authority—yung tono na ginagamit niya pag alam niyang hindi na ako makakatanggi nang matagal.

Sabay tapik niya sa hita niya, parang inaaya ako na umupo doon sa kandungan niya.

Tinaasan ko siya ng kilay..

Hindi ko siya sinagot. Agad akong lumabas ng kotse..

Diretso akong pumasok sa mansion, paakyat sa hagdan nang mabilis..

Pagpasok ko sa kwarto ko, agad kong sinara ang pinto at inilock nang mabuti—dalawang beses pa akong nag-twist ng lock para siguradong Hindi siya makakapasok. Sumandal ako sa likod ng pinto saglit, huminga nang malalim, pero hindi ko na napigilan ang luha. Dumaloy na ulit 'yon nang tahimik, hanggang sa napahiga ako sa kama, nakadapa, mukha nakabaon sa unan.

Narinig ko ang mahinang katok sa pinto.
“Sabrina?”
Boses niya 'yon—malambot, may pag-aalala, pero hindi ko pa rin kaya harapin.

“Huwag ngayon, Alejandro…” sagot ko nang mahina, boses na nanginig at halos hindi marinig dahil nakabaon sa unan.
Umiiyak pa rin ako, tahimik pero hindi mapigilan.

“Please… gusto ko lang mag-isa muna.”

“Sabrina...”

Mayamaya, bumukas ang pinto nang dahan-dahan.

Muntik ko nang makalimutan na may duplicate key siya ng kwarto ko—
Tahimik siyang pumasok, isinara ulit ang pinto nang mahina, at tumabi sa akin sa kama. Hindi niya ako hinila agad o pinilit. Umupo lang siya sa gilid.

"Don't cry, baby," bulong niya, boses na malambot at puno ng pag-aalala. Hinawakan niya ang likod ng kamay ko nang marahan, hinintay lang na tumingin ako.

"Fine... magpapahanap ako ng bagong secretary..." aniya, parang biglang sumuko na sa usapan kanina.

Lumingon na ako sa kanya. Namumula na ang ilong ko kakaiyak, at siguro kita pa rin ang bakas ng luha

sa pisngi ko.
Nakasimangot pa rin, pero hindi na kasing tigas kanina.

Ngumiti na siya, Pinisil ang ilong ko..

"Pero bigyan mo ako ng 2 weeks.. para maging maayos ang palitan Ng magiging bagong secretary ko.."

Tumango ako ng marahan at umupo na din..

Mayamaya..

"Bihis ka...dalaw tayo kay Eros.." sabi niya, boses na kalmado pero may lambing.

Kinabahan ako bigla.

Alam ko na comatose pa rin si Eros ngayon—at na-gguilty ako nang todo dahil doon.

"Hindi ba galit si Tito Azrael sa atin?" tanong ko nang mahina, boses na halos bulong na rin dahil sa takot at guilt.

Umiling si Alejandro.

"Walang gusto ng nangyari, Sabrina," sagot niya nang diretso.

"At saka mas mabuting makita ka na rin nila Tito Azrael at makita nilang concerned ka kay Eros. Hindi sila magagalit."

Tahimik ako saglit, iniisip 'yung itsura ni Eros—nakahiga, nakakonekta sa mga machine, walang malay.

Natatakot ako Kay Tito Azrael..

Pero alam ko rin na tama si Alejandro. Hindi magiging maayos ang lahat kung iiwasan ko sila. At para kay Eros... gusto ko siyang makita, Comatose naman siya hindi na niya ako makukuha pa..

Tumango ako nang dahan-dahan.

THIRD POV. .

"Kumusta ang kakambal ko...?" Tanong ni Ismael kay rica..

"Naku, master, okay naman po... tignan niyo, para lang po siyang natutulog..."
Sumama ang mukha ni Ismael nang marinig 'yon. Naningkit ang mga mata niya, pero pinipigilan niyang magalit nang todo.

“Natural natutulog, comatose nga ehh. Ano tingin mo, patay na 'yan?” sagot niya nang matalim, boses na mababa pero puno ng irita. Hindi niya tinanggal ang tingin sa kambal niya na nakahiga sa kama

nito—pale, connected sa mga machine, pero mukha pa ring payapa.

“Ay sorry po, master!” agad na nag-panic si Rica, yung mag aalaga at mag ttherapy Kay Eros. Namula siya hanggang sa tenga, nag-iwas ng tingin.

“Hindi ko po sinasadya... Nerbyosa lang po ako kapag may mga pogi sa paligid.. katulad niyo po, pati ang daddy niyo.. ang popogi..pwede bang magpalahi Este bumale...”

Tinitigan ni Ismael si Rica nang matagal—yung titig na parang sinusukat kung totoo ba ang sinasabi niya o puro kaplastikan lang.

Tsk siya nang mahina, saka bumalik ang tingin kay Eros.

“Tsk... siguradong magagalit 'yan pag nagising. Ayaw niya sa maiitim na babae.”

Napangiti nang kaunti si Rica kahit natatakot pa rin, pero may halong pagtatanggol sa sarili.

“Wow, grabe ka naman master! Morena po,” sagot niya nang mahina, sabay turo sa sarili niyang balat.

“Pero... okay lang po sanay na po ako.”

Bumaling si Ismael sa ama niyang si Azrael, na nakatayo sa sulok ng kwarto, tahimik lang na nakatingin sa anak niya sa kama.

“Dad, wala na bang iba?” tanong ni Ismael, boses na parang nanghihingi agad ng kapalit ni Rica.

“Palitan niyo Siya, ayaw ni Eros Ng negra? Baka lalong Hindi siya magising. Dapat maganda... At maputi, matangkad, ... hindi negra...para madali siyang gumaling..”

Napatigil si Azrael. Tumingin siya sa anak niya nang diretso..

“Ismael...” pigil niya, boses na kalmado pero may authority.

“Tama na 'yan. Si Rica ang pinakamagaling na inirecommend sakin para kay Eros.
Hindi 'to tungkol sa kulay ng balat o itsura. Tungkol 'to sa pag-aalaga sa kambal mo. At kung magagalit si Eros pag nagising... hayaan mo siyang magalit.”

Tahimik si Ismael saglit. Napatingin ulit siya kay Eros, saka bumalik kay Rica na
Tahimik na din parang nasaktan sa sinabi ni Ismael..

57

SABRINA POV....

Mahigpit akong nakalapit sa braso ni Alejandro, parang ang hawak ko sa kanya ang tanging nakakapagbigay sa akin ng lakas para hindi tuluyang masira ang composure ko sa harap nila.

Nasa sofa kami ng malaking mansion ni tito Azrael...katapat namin si Tito Azrael kasama niya si tita sienna at ate Bea tapos si kuya Aziel..

Hindi Ako makatingin kay Tito Azrael—hindi ko kaya. Ramdam ko ang bigat ng titig niya, kahit hindi ko siya direktang tinitingnan. Parang bawat segundo na tahimik ako ay nagpapalala ng guilt sa dibdib ko.

Si Eros... Comatose, at parang ako ang may gawa noon lahat.

“Sabrina,” tawag ni Tito Azrael nang mahina pero malinaw, boses na kalmado pero puno ng awtoridad.

“Hindi mo kasalanan. Walang may gusto sa nangyari.”

Napatingin ako sa sahig, luha na naman ang tumutulo nang hindi ko namamalayan. Hinigpitan ko pa ang hawak sa braso ni Alejandro—

“Pero... Tito...” bulong ko, boses na nanginig. “Kung hindi dahil sa amin... sa akin...”

Tahimik saglit si Tito Azrael. Narinig ko ang mahinang pagbuntong-hininga niya, yung tipong puno ng pagod pero hindi galit. Lumapit siya nang kaunti, pero hindi masyadong malapit para hindi ako ma-pressure.

“Sabrina,” sabi niya ulit, boses na mas malambot na ngayon. “Alam mo ba kung bakit ikaw ang gusto ko para kay eros? Kasi gusto ko Yung ugali mo At alam Kong Kaya mong baguhin ang anak ko dahil totoo Namang may ugali si Eros na iba pareho sila ni Ismael.... May mga desisyon si Eros mismo na ginagawa na Hindi ako pabor, may mga bagay na hindi Namin kontrolado.”

Napatingin ako sa kanya nang dahan-dahan Kay Tito Azrael—Nakita ko ang lungkot sa mata niya, pero walang galit. Walang paratang. Parang... parang naiintindihan niya talaga.

Mayamaya..

“Bea, pakihatid na sila sa kwarto ni Eros,” utos ni Tito Azrael habang nakatingin sa akin.

THIRD POV...

Samantala...

Nakasimangot si Rica habang nakatayo sa gilid ng kama ni Eros. Nakatingin siya dito nakahiga pa rin nang payapa, mukha na parang natutulog lang talaga kung hindi lang sa mga tubo at monitor na nakakabit sa katawan.

“Kapal ng mukha ng kakambal mo!!” bulong niya dito, pero sapat para marinig sa tahimik na kwarto ni eros.

“Porke mapuputi kayo!! Di mo ba alam na pag pumuti kaming mga morena, mas lalo kaming gaganda!!!”

"Nakakairita..." aniya ulit, sabay tingin sa mga nakakabit na aparato kay Eros—ang IV line, ang heart

monitor na steady ang beep, ang oxygen mask na bahagyang nakataas. Parang gusto niyang bunutin ang mga wires na 'yon.

“Tanggalin ko kaya 'tong mga 'to? 5 seconds lang...tapos balik KO ulit ..makakabawi man lang...” sabi niya sa sarili, nakangisi nang medyo masama habang iniisip 'yon. Pero hindi niya ginawa—shempre nadadala Lang siya ng init ng ulo.

Napatingin siya sa orasan sa dingding. Oras na ng gamot.

“Oras na ng gamot mo!!” sabi niya sa walang malay na Eros, sabay kuha ng injection mula sa maliit na tray sa gilid. Walang sabi-sabing itinusok niya sa braso nito—mabilis, walang pakundangan, parang galit pa rin siya sa sinabi ni Ismael kanina.

“Ay sorry, wala palang laman...” natatawa niyang sabi sa sarili nang mapansin na walang laman ang syringe.

Kinuha niya ang maliit na bote ng gamot, kumuha dito nang maayos, saka tusok ulit sa braso ni Eros—ngayon ay maingat na, pero may kaunting gigil pa rin.

Napatitig siya saglit kay Eros. Mukha pa rin nito ay payapa, pilikmata na mahaba. Napapangiti siya nang dahan-dahan, yung ngiti na may halong malisya at kalokohan.

“Kapag hinalikan ko kaya 'to... magigising kaya siya?” tanong niya sa sarili, boses na halos bulong na lang.

Lumapit siya nang kaunti, mukha ay ilang sentimetro na lang ang layo sa mukha ni Eros. Hinawakan niya ang pisngi nito nang mahina—malamig pa rin, pero hindi na kasing lamig noong una.

“Grabe... kahit comatose ka, ang gwapo mo pa rin,” bulong niya, sabay haplos sa buhok nito.

“Pero wag kang mag-alala... aalagaan kita..para pag gising mo pogi ka parin..”
Natatawa siya nang mahina sa sarili, Lumayo siya nang kaunti, inayos ang kumot sa dibdib ni Eros, saka bumalik sa upuan sa gilid.

Pero mayamaya Lumapit Siya..

“Magising ka na, Master para makuha ko na Yung bonus ko, I need money!!” sabi niya nang mahina habang hinahawakan ang kamay nito.

Nakatayo Lang siya sa gilid. Napapaisip siya habang nakatitig sa mukha nito—payapa pa rin, pilikmata na mahaba, labing nakatikom. Parang natutulog lang talaga, kung hindi lang sa mga monitor na patuloy ang beep.

“Alam mo ba yung sa Sleeping Beauty?” tanong niya kay Eros na comatose, parang kausap niya talaga kahit alam niyang hindi makakasagot. “Hinalikan lang yun, nagising ehh... try ko kaya sayo?”

Sabay lapit ng mukha niya sa mukha ni Eros. Unti-unting bumababa ang labi niya, halos magdikit na—hanggang sa konting nalang, biglang bumukas ang pinto.

“Ay lintik!” mahinang bulong ni Rica, agad na napayuko siya kunwari may hinahanap sa ilalim ng kama ni Eros. Nagkunwaring nag-aayos ng kumot o tinitingnan ang IV line, pero halatang kinakabahan. Mukha niya ay namumula nang todo, pero sinubukan niyang maging casual.

Lumapit si Bea— nakangisi nang malapad habang nakatingin kay Rica.

“Oi, hahalikan mo si Eros? Nakita kita,” sabi ni Bea nang medyo malakas pero playful, sabay tawa nang mahina

“HINDI ahhh!!! Bakit ko naman hahalikan 'yan.”

Tsk, wag ako, girl... sagot ni Bea nang ngising-ngisi, sabay taas ng kilay na parang nagsasabing “*nakita ko na lahat*.”

May bisita si Eros, aniya sabay baling sa pinto.

Napanganga bahagya si Rica nang makita ang papasok—si Alejandro at si Sabrina, magkahawak kamay. Si Alejandro naka-suit pa rin, seryoso pero may lambing sa tingin kay Sabrina. Si Sabrina naman, mukha pa ring medyo namumula mula sa pag-iyak kanina, pero ngayon ay bahagyang nagulat din nang makita ang kwarto.

“Shit, ang gwapo!!!” mahinang bulong ni Rica, sabay atras sa gilid ng kama, parang biglang nahiya sa sarili. Napatingin siya sa magkahawak kamay nina Alejandro at Sabrina.

“*Siguro girlfriend niya...”* dagdag niya sa isip, pero hindi niya sinabi nang malakas.

Saglit lang silang nakatingin kay Eros—tahimik, walang malay pa rin—bago hilahin ni Bea si Sabrina palayo.

Pahiram muna si Sabrina, Alejandro, sabi ni Bea nang mabilis pero may ngiti.
Nagkatinginan pa sila ni Sabrina at Alejandro sandali—yung titig na parang nagsasabing “*okay lang ba?” at “sige, pero wag kang matagal”*
—bago binitawan ni Alejandro ang kamay niya.

Hinila ni Bea si Sabrina papunta sa kwarto nila ni Aziel.

Pagpasok nila, isinara ni Bea ang pinto nang mahina.

"Ano, girl? Nagustuhan mo ba ang gift ko sa'yo...?"tanong agad ni Bea, sabay upo sa maliit na sofa at tinitigan si Sabrina nang may kalokohan sa mata.

Namula nang husto si Sabrina, hanggang sa tenga.

"A-Ate Bea, bat naman ganun yung gift mo?! Mukha ba akong... ano ahm... anong tawag don...? Masarap???"

"Gaga, malibog yun!!"
pagkokorek ni Bea nang malakas na tawa, sabay hampas sa hita niya. “Gamitin mo yun Sabrina. boyfriend mo na si Alejandro! Dapat marunong Ka makasabay sa kalibugan nun!!”

"Gamitin mo 'yun pag aalis si Alejandro out of town para hindi mo siya ma-miss..."
Napakunot ang noo ni Sabrina, mukha ay halong gulat at kainosentehan parin nakatitig kay Bea.

“Ganun ba 'yun??” tanong niya nang mahina, boses na curious..

“Oo!!” sagot ni Bea nang mabilis, sabay lapit sa kanya at hinawakan ang braso niya nang excited.

“ Kapag wala si Alejandro, long distance kayo for days or weeks, tapos ikaw..gamitin mo yun pag namimiss mo siya..”

Namula nang todo si Sabrina, hanggang sa tenga na naman..

“Ate Bea naman!”

Tumawa nang malakas si Bea..

“Ano kaba, Normal lang sa babae yung ganun...akala mo ba lalaki Lang ang malilibog mas malibog tayong mga babae noh”

"Ha? I-ikaw lang yun ate.."

58

Matapos naming dalawin si Eros noong araw na ’yon, unti-unting bumalik sa normal ang mga araw namin ni Alejandro.

Bawal pa rin kaming magtabi sa iisang kwarto, ayon kay Mommy Zamara. Pero kapag malalim na ang gabi at tulog na ang lahat sa mansion, saka siya palihim na lumilipat sa kwarto ko. Tahimik siyang pumapasok, dahan-dahang hihiga sa tabi ko, yayakap mula sa likod, at marahang bubulong ng, “Good night, baby,” bago kami tuluyang lamunin ng antok.

Ngayon, nasa bahay ako ni Lorraine. Alas-dos pa lang ng hapon nang pauwiin kami ng professor dahil may sakit daw ang isa naming instructor. May dalawang oras pa bago ang “supposed” out ko na alas-kuwatro, at alam ni Alejandro na gano’n ang oras ng uwi ko.

Kaya naisipan ko siyang i-surprise.

Balak kong dumiretso sa opisina niya nang hindi niya alam. Gusto ko siyang makita ulit sa work mode—mas lalo kasi siyang gwapo kapag seryoso, lalo na kapag abala at dominante ang aura.

Nakatayo ako ngayon sa harap ng full-length mirror sa kwarto ni Lorraine. Suot ko ang pinahiram niyang outfit: maong skirt na hanggang kalahati ng hita—fitted pero hindi sobrang iksi—at isang black long-sleeve V-neck top. Medyo revealing ang hiwa sa dibdib dahil sa V-neck, pero nababalanse pa rin ng pagiging long-sleeve kaya classy pa rin ang dating.

“Bagay ba talaga sa ’kin, Lorraine?” nahihiyang tanong ko habang pinagmamasdan ang sarili sa salamin. Hinila ko nang kaunti ang laylayan ng skirt, tila ba umaasang hahaba pa ito kahit ilang sentimetro.

“Hindi ba masyadong… bastusin tingnan?”

Mula sa may pintuan, napangiti si Lorraine habang nakasandal at nakapamulsa. Kita sa mukha niya ang aliw.

“Hala ka! Hindi kaya!” natatawa niyang sagot sabay lapit sa akin para masuri ako mula ulo hanggang paa. “Bagay na bagay sa’yo. Ang linis tingnan, pero may dating.”

“Grabe, Sabrina,” dagdag pa niya, bahagyang ibinaba ang boses. “Ang sexy mo. Kaya baliw na baliw sa’yo ’yang boyfriend mo, eh.”

Bigla akong namula. “H-hindi naman…”

Mahina siyang tumawa at hinawakan ang balikat ko. “Girl, baka nga hindi na ’yan makapag-focus kapag nakita ka niya.”

Napatingin ulit ako sa salamin. Dahan-dahan kong iniikot ang katawan ko para makita pati likod. Totoo nga—hindi naman sobra ang reveal. May konting skin, pero classy pa rin. Hindi cheap. Hindi pilit. Parang may bagong aura—mas confident, mas mature.

Parang… ibang version ko.

“Sige,” bulong ko, pilit pinapakalma ang sarili kahit may kakaibang kilig sa dibdib. “Susuotin ko na ’to.”

At sa unang pagkakataon, hindi na ako nagdalawang-isip.

“’Yan! Huwag kang magpapatalo sa secretary niya!” pabirong sabi ni Lorraine, sabay kindat.

“At girl… kapag nakita ka ni Alejandro, sigurado hindi na ’yan makakapaghintay na umuwi kayo. Baka diretso kayo sa suite niya!”

Mahina ko siyang hinampas sa braso, pero hindi ko na napigilan ang pagtawa.
“Tumigil ka nga! Bawal ako sa suite niya, malalaman ni Mommy.”

Nag-ayos pa ako ng buhok at naglagay ng light makeup—simple lang, fresh, pero may konting effort. ’Yung tipong hindi halatang nagbihis para magpa-impress… pero obvious na pinaghandaan.

Muli kong sinipat ang sarili sa salamin bago kinuha ang bag ko.
“Thank you, Lorraine.”

“Wala ’yon, bestie. Go surprise your man. At mag-text ka mamaya—detalyado!” dagdag niya, nakangising parang may inaabangan.

Ngumiti lang ako bago tuluyang lumabas ng bahay nila.

Habang naglalakad, ramdam ko ang kakaibang kaba at excitement sa dibdib ko. Ngayon ko lang siya bibigyan ng surprise visit sa opisina niya sa loob ng halos isang buwan naming relasyon. Nakapunta na ako roon bilang girlfriend niya, pero isang beses palang Yun, at ang ginawa ko lang dun tumunganga lang maghapon sa kanya habang busy siya..

Parang bawat hakbang ko, mas bumibilis ang tibok ng puso ko.

Ano kaya ang magiging reaksyon niya kapag nakita niya ako? Magugulat ba siya? Ngingiti? O tititigan na naman ako..

Lumipas ang oras.

At ngayon, nakatayo na ako sa harap ng mataas na gusali kung saan naroon ang opisina ni Alejandro.

Huminga ako nang malalim.

Game na.

Sa baba pa lang ng building, sinalubong na ako ng pamilyar na mga ngiti.

“Hi, Ma’am Sabrina!” bati ng guard habang binubuksan ang glass door para sa akin.

Ngumiti ako at tumango bilang sagot, mas hinigpitan ang hawak sa milktea na pasalubong ko para kay Alejandro. Kahit simpleng bagay lang ’yon, gusto kong may dalang maliit na effort—parang simbolo ng pagdalaw ko.

Pagpasok ko sa lobby, agad ding tumayo ang receptionist sa front desk.

“Hi, Ma’am Sabrina! Good afternoon po!” masigla niyang bati.

Napansin kong aabot na sana siya sa telepono para tumawag sa itaas. Mabilis akong lumapit at marahang umiling.

“Huwag mo na pong itawag,” sabi ko nang nakangiti, bahagyang yumuko palapit sa desk. “Susurpresahin ko lang ang boyfriend ko.”

Napangiti siya nang mas malapad, halatang kinikilig din sa plano ko. “Ay, sige po, Ma’am. Diretso na po kayo. Nasa office niya siya.”

Tumango ako at nagpasalamat bago naglakad papunta sa elevator.

Habang umaangat ang elevator, nakikita ko ang repleksyon ko sa salamin ng dingding. Mas lalo tuloy akong kinabahan. Parang bawat pag-angat ng numero sa taas ng pinto, mas bumibilis ang tibok ng puso ko.

Ding.

Bumukas ang elevator sa floor ng opisina niya.

Huminga ako nang malalim.

Oras na para makita si Alejandro… sa mundo niya.

Pagkabukas ng elevator, agad akong napahinga nang malalim. Iba ang hangin sa floor niya—mas tahimik, mas pormal. Dahan-dahan akong naglakad papunta sa opisina ni Alejandro, ramdam ang bawat tunog ng takong ko sa marmol na sahig.
Pero bago pa man ako makalapit sa pinto, nakita ko na siya.

Si Maricar, Ang secretary niya..

Nakatayo sa harap ng desk niya, nakaayos, perpektong-perpekto ang postura. Nang mapansin niya ako, agad nag-iba ang ekspresyon ng mukha niya. Mula sa neutral na tingin, naging malamig.

Sinipat niya ako mula ulo hanggang paa—dahan-dahan, parang may binibilang.
Pagkatapos, ngumisi siya. Hindi 'yung simpleng ngiti. Kundi 'yung tipong may laman.

Tumayo siya nang tuwid.

"Nasa meeting pa si Master Alejandro," sabi niya, pormal ang tono pero may halong pang-aasar sa dulo ng bawat salita.

Mas hinigpitan ko ang hawak ko sa milktea pero pinanatili ko ang ngiti sa labi ko.

"Okay lang," sagot ko nang kalmado. "Maghihintay ako."

Hindi ako aalis.
At lalong hindi ako magpapatalo sa ngisi niya.

"Neng…" dagdag ni Maricar, tinaasan pa ako ng kilay. "Umuwi ka na muna sa inyo at mag-aral ka nang mabuti. Hindi 'yung nagpupunta ka pa sa lugar ng lalaki."

Ramdam ko ang bahagyang pag-init ng pisngi ko—hindi dahil sa hiya, kundi sa inis. Pero imbes na magpadala, mas lalo lang akong ngumiti.

Dahan-dahan akong lumapit sa desk niya, inilapag ko ang milktea sa gilid habang diretso ang tingin ko sa kanya.
“Concern ka ba sa grades ko?”

mahinahon kong tanong, pero malinaw ang diin. “Salamat. Mataas pa rin naman.”

Sandali akong tumigil bago nagpatuloy.
“At tungkol naman dito…” bahagya kong itinuro ang paligid.

“Hindi ito ‘lugar ng lalaki.’ Opisina ito ng boyfriend ko.”

Pinanatili kong kalmado ang boses ko—hindi mataas, hindi nanginginig.

Controlled. Sigurado.

“May tiwala siya sa’kin. Kaya ako nandito.”

Sandaling natahimik ang paligid. Kita ko ang bahagyang pag-igting ng panga niya.

Ngumiti lang ako nang mas matamis.
“Maghihintay na lang ako. Sabihan mo na lang ako kapag tapos na ang meeting niya.”

At bago pa siya makasagot, umupo na ako sa waiting area—derecho sa harap ng desk niya, crossed legs. Nag scroll sa cellphone..

59

“Of course may tiwala siya sa’yo. Girlfriend ka eh.
Pero pag trabaho ang usapan… ako ang tinatawag niya,” sabi ni Maricar.

Napakurap ako at napatingin sa kanya. tahimik na kasi akong nakaupo at Hindi na sana makikipag usap pa.

“Hindi naman ako nakikipag-compete sa posisyon mo, Magkaiba tayo ng lugar…” seryoso kong sabi, pero bahagyang ngumiti, parang inosenteng reaksyon lang.

“Magkaiba, oo.
Pero tandaan mo… mas madalas siyang nandito kaysa sa bahay,” wika niya.

Ramdam ko ang inis. Siguro akala niya tatahimik lang ako at tatalikod na pauwi, pero nakakaramdam din ako ng lakas para ipagtanggol ang sarili ko, parang simula ng naging boyfriend ko si alejandro, tumatapang na ako at nagiging selosa na masyado.

Nakita ko siyang nag-timpla ng kape—siguro para kay Alejandro. Nang matapos, humakbang siya papuntang opisina, akmang pumasok na sana, nang mapahinto siya at lumingon sa akin.

Inilapag niya muli ang kape sa desk nang medyo malakas, halatang may bahagyang galit. Kilay naka-taas, labi nakasimangot, tingin… puno ng pangmamata.

Hindi siya nagsalita agad. Nanatili lang siyang nakatayo, kamay nakapamewang, tinititigan ako mula ulo hanggang paa—mas halata na ngayon ang intensity sa mga mata niya.

Ngunit sa halip na magpadala, ngumiti ako nang tipid, parang inosente lang na nagtanong..

“May problema po ba?” tanong ko nang kalmado, Sa mahinang boses pa..

Bahagya siyang natawa. Yung tipong hindi talaga nakakatawa-kundi nang-iinsulto.

"Problema?" ulit niya, tinaasan ako ng kilay. "Wala naman. Nagtataka lang ako."

Lumapit siya nang kaunti. Ramdam ko ang pabango niya-matapang, parang personalidad niya.

Yumuko siya, kaya napasandal pa ako ulit sa upuan ko habang nakikipag titigan dito.

"Sigurado ka bang maghihintay ka? Matatagalan pa si Master. Busy talaga siya ngayon," sabi niya nang matamis pero may halong pang-uuyam.

"Kaya ko naman.."

"Talaga?" ngumisi siya. "Kasi usually, hindi pinaghihintay ni Master ang mga importanteng tao."

May diin ang salitang importanteng.

Saglit akong natahimik.

"At.. isa pa ." dagdag pa niya, nagkunwaring may naalala. "Hindi pala kita na-schedule. Walk-in ka lang

ba?"

Bahagya siyang yumuko para silipin ang tablet sa kamay niya, pero halatang wala naman talaga siyang tinitingnan.

"Alam mo," patuloy niya, malamig na ang tono, "maraming babae ang dumadaan dito na akala nila espesyal sila. Pero hindi lahat tinatagal."

Tumaas ang kilay ko. "Tapos?"

Ngumiti siya-pero hindi umabot sa mga mata.

"Tapos? Wala. Friendly reminder lang. Ayokong masayang ang oras mo at masaktan ka, ang bata mo pa.."

Tahimik ang lobby pero parang bumigat ang hangin.

"Concern ka pala," sagot ko nang kalmado pa rin.

"Professional lang," balik niya agad. "Trabaho ko kasing siguraduhin na walang istorbo sa schedule ni Master."

Sa huling salita, mas tumalim ang boses niya.

"Lalo na kung hindi naman... permanent."

At doon ko na naramdaman-hindi lang siya secretary, bakit parang may something doon, parang iba..

Pero..

Tumingin ako sa kanya nang diretso.

Ngumiti ako.

"Boyfriend ko naman 'yon eh."

Hindi ako nagtaas ng boses. Mahinahon parin, pero kuyom na ang kamao..

Bigla siyang natigilan.

Parang may sampal na hindi niya nakita na paparating.

Nagbago ang mukha niya-nawala ang pang-uuyam. Saglit siyang natahimik.

Ngumiti pa ako lalo.

"Pero salamat sa concern," dagdag ko, mas tumalim ang tingin. "Alam ko naman ang ginagawa ko.."

Sandaling bumaba ang tingin niya.

"At saka," huling sabi ko bago ako umupo nang kumportable, "kung may problema ka sa pagiging 'girlfriend' ng boss mo..."

Bahagya akong sumandal sa sofa, crossed legs, confident.

"Siya ang kausapin mo. Hindi ako."

Natulala siya. kitang-kita ang paninigas ng balikat niya.

Yung kape sa lamesa niya? Hindi niya man lang dinala sa loob ng office.

Ibinagsak niya iyon Kanina sa desk nang medyo malakas-kontrolado, pero halatang may inis.

Maya-maya, bumukas ang pinto ng opisina ni Alejandro.
Tahimik.

Pero parang bumaba ang temperatura ng buong lobby.

Lumabas si Alejandro-naka-three-piece suit, tuwid ang tindig, malamig ang mukha. Yung tipong isang tingin lang niya, automatic tatahimik ang buong floor.

"Miss Velasco." Mababa at kontrolado ang boses niya, hindi pa ako nakikita. "Nasaan ang file na-"

His words cut off the moment his gaze landed on me.

Something switched. Shock, concern… then his eyes softened.

“Sabrina?”

Tumayo ako, hawak ang milktea, giving a small, shy smile.

“Surprise…”

Sa isang iglap, nawala ang intimidating aura niya-para lang sa'kin.

Lumapit siya kaagad, walang pag-aatubili.
Hinila niya ako palapit sa dibdib niya at binigyan ng mainit na halik na ikinagulat ko. Pagkatapos, niyakap niya ako nang mahigpit-yung yakap na parang gusto niyang ibalik lahat ng oras na hindi kami magkasama.
Marahan niyang isinandal ang baba niya sa ulo ko.

""“Why didn’t you tell me?” he whispered softly.

“Did you come alone? Have you eaten?”

Yung kamay niya nasa likod ko-protective. Sigurado.

"Ah… kasi gusto ko lang surprise ka, eh,” sabay ngiti nang tipid.
“kumain na ako….”

Sa likod namin...

Narinig ko ang bahagyang pagkalansing ng tasa.

"Master, coffee niyo po..."nakangiting Sabi ni maricar..

Napatingin ako sa coffee na hawak niya at milktea na hawak ko parin ..

Ewan ko kong bakit pakiramdam ko mas gusto ni alejandro ang coffee..

Ngunit bago ko pa man maisip, nakatingin siya sa akin.

“Hindi muna ako mag-coffee ngayon, Miss Velasco..”

Napatingin ako saglit Kay maricar,

Hindi siya makaimik.

Nakangiti Lang pero Pilit.

bahagya pa akong nagulat ng kunin ni alejandro ang milktea na hawak ko..

Ngumiti si Alejandro habang nakatingin pa rin sa'kin.

Mayamaya..

Dahan-dahan siyang umatras ng kaunti, hinawakan ang magkabilang braso ko, at pinasadahan ang suot ko mula ulo hanggang paa.

Yung ngiti niya? Nandoon pa rin.
Pero may halo nang iba.

"Sabrina..." mahina niyang sabi.

"Hm?" inosente kong sagot, hawak pa rin ang milktea.

Bahagya siyang napabuntong-hininga. Tumingin siya sa legs ko, tapos bumalik ang tingin sa mukha ko.

"Masyadong maiksi 'yang suot mo."
Diretso. Walang paligoy-ligoy.

Tumaas ang kilay ko. "Ha?"

"Pumunta ka lang mag-isa dito suot 'yan," he added, voice lower but controlled—not angry.

“I don’t like everyone staring at you.” "

Ramdam ko ang higpit ng kamay niya sa baywang ko. Hindi masakit. Pero malinaw ang mensahe.

Sa likod namin, tahimik ang secretary-pero alam kong nakikinig. Halos hindi na siya gumagalaw sa pwesto niya.

Ngumiti ako nang bahagya. "So? Bagay naman sa'kin 'to ah."
Napapikit siya sandali, parang pinipigilan ang sarili.

"That's the problem," bulong niya.

Tumingin siya sa paligid..

Pagbalik ng tingin niya sa'kin, iba na ulit.
Mas malambot.

Hinubad niya ang suit niya at walang sabi-sabing inilagay sa balikat ko. Maingat pa niyang inayos, tinakpan nang maayos ang hita ko.

"Next time," sabi niya, inaayos ang collar sa'kin, “wear that only at our place…huh?”

Bahagya akong natawa.

"Grabe ka naman."
Yumuko siya nang kaunti para magpantay kami ng tingin.

"Hindi ako grabe," mahina pero seryoso niyang sagot.

“I just don’t want other men looking at you more than they should.”

Namula ako nang bahagya.

Hinawakan niya ang kamay ko. "Let's go Inside. Before I change my mind and take you home instead."

????

60

"Let's go inside..."

Tumango ako, nakangiti na talaga.
Pero bago kami makapasok, humarap siya kay Maricar.

"Cancel the meeting."
Seryoso niyang utos SA secretary niya, nakatingin diretso kay Maricar na nakatayo pa rin sa desk niya, namumula ang mukha sa inis at biglaang pagkagulat.

"Sir... pero po yung meeting with the board-" simula pa lang ni Maricar, pero pinutol siya ni Alejandro agad.

"I said cancel it." Ulit niyang sinabi, mahigpit. "Now."

Namutla si Maricar. Ramdam ko yung paghigpit ng kamay niya sa phone, pero hindi na siya nagsalita. Agad niyang binuksan ang computer niya, nag-type nang mabilis, at nag-click sa cancel button ng calendar.

"Done na po, Sir," mahina niyang sabi, halos hindi marinig ang boses.

Hindi sumagot si Alejandro. Tumitingin lang siya pabalik sa akin.

Nagbago ang mukha niya. Ang malamig at intimidating na ekspresyon kanina... nawala agad. Napalitan ng malambot na ngiti-para lang sa akin.

Lumapit siya sa akin nang mabilis, pero kontrolado at maayos ang bawat galaw. Hinawakan niya ang kamay ko at hinila papasok sa opisina.

Pero muli siyang lumingon kay maricar..

Reschedule everything for tomorrow…"
Aniya bago kami tuluyang pumasok sa loob.

Napalingon ako sa paligid ng opisina niya, hanggang mapadako ang tingin ko sa kanya na nakaupo sa sofa sa gitna.
Nakatitig lang siya sa akin.

“Kala ko nasa meeting ka?” tanong ko sa kanya, pilit sinasanay ang sarili sa paligid dahil nakakailang talaga ang tindi ng titig niya.

Napalingon ako nang maramdaman kong hinawakan niya ang necktie niya, dahan-dahan itong tinanggal at inilagay sa lamesa. Maingat siyang umayos ng upo sa sofa, tapos nagsalita…

“Come here, baby…”
Lumapit ako, pilit hinihila ang laylayan ng palda ko. Naiilang ako, parang nagsisi tuloy na nagsuot ako ng ganito—pero hindi rin maikakaila, may halo ring kilig sa dibdib.

Paglapit ko hinawakan niya ang kamay ko at marahang hinila ako paupo sa kandungan niya.
Naramdaman ko ang dahan-dahang paggalaw ng kamay niya sa likod ko, parang pinapasadahan ang bawat kurba nang likod ko nang marahan.

Napangiti ako, alam ko na ang gusto niya… pero pilit ko pa ring kinokontrol ang sarili.

Tinitigan niya ang suot ko-mula sa V-neck na long-sleeve black top na medyo nagpapakita ng collarbone at bahagyang cleavage, pababa sa maong skirt na kalahati lang ng hita. Hindi siya nagsalita agad. Yung titig niya ay mabagal, parang iniimbak sa isip ang bawat detalye.

"Anong tingin 'yan?" natatawang tanong ko, pero ramdam ko ang init sa mukha ko habang sinusundan ko ang tingin niya.
He smirked.

“What kind of look?” he repeated, voice low—almost a growl.

Hinawakan niya ang skirt ko nang dahan-dahan, hinila nang kaunti pataas para mas makita ang hita ko.

“The kind that makes me want to eat you right here in my office.”

I gasped softly… but ended up laughing.

"Alejandro... andito pa tayo sa opisina mo," bulong ko, pero boses ko ay halos pakiusap na rin na wag siyang tumigil.

"Exactly," sagot niya, sabay haplos ng kamay niya pababa sa hita ko, pataas ulit sa ilalim ng skirt-dahan-dahan, teasing.

“Damn… you look so good in that. It suits you.." he murmured against my ear, voice rough with restrained desire.

Napahawak ako sa balikat niya, mata ay nakatitig sa kanya.

Akmang hahalikan niya ako sa leeg at 'yung kamay niya nasa hita ko na nang pigilan ko siya.

“A-Alejandro... hindi ako pumunta dito sa office mo para diyan,” irap ko rito, sabay tulak nang mahina sa dibdib niya.

Nakita kong napapangisi siya—'yung ngisi na parang alam niyang hindi ko talaga siya matatanggihan. .

Dahan-dahan niyang inalis ang butones ng damit niya, isa-isa, habang tinititigan ako nang diretso. Nanlaki ang mga Mata ko nang makita ang dibdib niya na unti-unting lumalabas—maskulado, puno ng tattoo ..

“Ano ba! Baka may pumasok!” reklamo ko nang mahina, akmang aalis na ako sa kandungan niya.

Pero bago pa ako makatayo nang tuluyan, bumulong siya sa tenga ko, boses na mababa at mainit.

“Doon tayo sa kwarto ko.”
Napatingin ako sa pinto sa gilid—'yung maliit na private room niya sa loob ng opisina. Alam ko na may kwarto siya doon..

Hinampas ko siya sa dibdib.

“Your bad,” sabi ko, halatang natatawa, pero may kaunting hiya sa mukha.

“I know,” sagot niya, nakangisi, at yung ngiti niya—parang alam niyang wala akong magagawa pa.

Yumakap nalang ako dito, idinikit ang tenga ko sa dibdib niya.

“Alejandro…Huwag muna..may.. may problema Kasi tayo...”

“Hm?” sagot niya, malambing at mahinahon.

Napabugtong-hininga ako, parang nahihiya pang magsalita.

“What is it, princess?” tanong niya, ramdam ang init ng katawan niya sa akin, habang gumagala na ang malikot nitong kamay.

"Hindi ko pa ako nagkakaroon."

Napahinto Ito..

“Huh?” Kunot noo niya, halatang naguguluhan.

“I mean… I’m late,” I whispered, anxiety creeping into my voice.

He froze for a second, clearly processing.
Then suddenly—

“Fuck.”

I frowned at him.

Pero unti-unti rin siyang napapangiti.

“Minumura mo ba ako?” tanong ko, umiling siya nang bahagya, halatang sobrang gulat at saya ang kanyang reaction.

Yumakap siya sa akin ng mahigpit at hinawakan ang tiyan ko..

“Wag ka ngang ngumiti ng ganyan...” sabi ko nang inis, sabay hampas ulit sa malapad niyang dibdib.

“Lagot tayo kay Mommy…” dagdag ko,

Natawa Ito ng Mahina.

“ikaw kasi ang hilig mo,” dagdag ko, may halong paninisi.

“It’s okay, Sabrina… we’re getting married next month,” he said with that devastating smile.

Pumasok muli ang secretary niya.

“M-master—”

“Leave, Miss Velasco,” ani Alejandro nang malamig, hindi man lang tumingin sa kanya. Napansin ko ang pagkakuyom ng kamao ng secretary niya, lalo na nang makita niya akong simple lang na nakakandong Kay Alejandro—habang may maliit na ngisi para sa kanya.

“But Maste—”

“What part of what I said don’t you understand, Maricar?” he asked, calm but sharp, still holding me close.

“I-I’m sorry, Master…” Maricar muttered, turning away, her eyes glistening as if she might start crying.

Pero akmang isasara na niya ang pinto ng tawagin niya ulit Ito..

"Yes, master..?"

Tumingin si Alejandro kay Maricar nang diretso. Wala na ang kahit anong bakas ng lambot sa mukha niya.

Malamig. Final.

"By the way," sabi niya

"bukas darating na ang bago kong secretary."

Nakita Kong natigilan Ito.

"S-Sir...?" halos pabulong.

“Make sure you properly endorse everything to her,” he continued steadily. “All files. All schedules. All access.”

Walang emosyon niyang Sabi..bahagya ko itong hinaplos sa dibdib para kasi akong naaawa na Kay maricar...

Tumingin Lang si Alejandro sakin at ngumiti.. tapos bumaling Kay maricar.

“Make sure the turnover is clean. I don’t want any loose ends.”

Namutla si Maricar. "Sir, I-"

Tumaas lang ang isang kamay ni alejandro. Tahimik, pero sapat para patigilin siya.

"This is not a discussion."

Mas bumaba ang tono niya.

"Magaling ka sa trabaho mo. Pero nalilito ka na sa boundaries mo."

Diretso ang titig niya. Hindi kumukurap.

"At hindi ko tinotolerate ang mga taong nakakalimot kung saan lang sila dapat."

Tahimik ang paligid.

"Human Resources will send you the details," dagdag niya. "You have until five tomorrow."

Isang segundo pa siyang tumitig dito.

"Make it professional, "

EPILOGUE

Lumipas ang ilang araw...

At ngayon, saksi ang mga magulang niya, mga kaibigan, mga tito at tita namin sa pag-iisang dibdib namin.

Nasa altar kami ni Alejandro, magkahawak kamay, habang ang pari ay binibigkas ang huling salita ng seremonya.

Ang damit-pangkasal ko ay simple pero elegant—puting lace gown na may subtle shimmer, tube, at train na mahab.

Si Alejandro naman, naka-black tuxedo na fitted sa katawan niya, tie na itim din, at 'yung tattoo sa leeg niya na bahagyang kita sa kwelyo ng shirt—parang paalala na kahit sa ganitong okasyon, may parte pa rin siya na hindi nawawala ang mapanganib na appeal niya.

“Congrats, newly wed!!!” sigaw nila sa likod namin nang sabay-sabay, may confetti na lumilipad at palakpakan na hindi natatapos.

Dumating si Tito Azrael na parang walang nangyari—parang kinalimutan na lang ang lahat ng tensyon sa pagitan nila Eros at Alejandro noong nakaraan.

Nakangiti siya nang mahinahon, yumakap si Tito sa akin si Alejandro tinapik niya sa braso, sabay bulong ng “Take care of each other.”

Si Mommy Zamara naiiyak na nakatingin sa amin habang nakangiti, katabi niya si Daddy Asmodeus na hinahawakan ang balikat niya nang mahigpit, parang sinusuportahan siya na wag masyadong umiyak.

Sa reception, hinawakan ako ni Mommy Zamara at hinila sa isang sulok na di gaanong maraming tao—maliit na garden area sa gilid ng venue, may ilaw na fairy lights at tahimik na musika sa background.

Pagharap ko sa kanya, hinawakan niya ang pisngi ko nang marahan, parang sinusuri ako nang mabuti.

Tumitig pa siya sa leeg ko—doon mismo sa pinakagitna. Parang may nakumpirma na isang bagay na alam na niya.

Ngumiti siya—yung ngiti na puno ng lungkot pero masaya rin.

“Mahalin niyo ang isa't isa, Sabrina...” sabi niya nang mahina, boses na halos bulong pero puno ng damdamin. “Alam kong mahal na mahal ka ni Alejandro. Masaya akong makita na masaya kayo sa isa't isa.”

Hinawakan niya ang kamay ko, hinigpitan nang kaunti.

“Pasensya ka na kung tinutulan ko 'yung relasyon niyo dati... natatakot lang ako. Akala ko magiging malupit siya sa'yo.
Pero hindi. Nakita ko kung gaano ka niya minahal—kung paano ka niya pinoprotektahan, kung paano niya binago ang sarili niya para sa'yo. At nagpapasalamat ako dahil doon.”

Tumingin siya sa malayo saglit, parang may binabalikang alaala ng nakaraan.

“Masyado ko lang hinusgahan ang sarili kong anak... siguro dahil anak siya ni Asmodeus." Saglit itong natawa

Napaluha ako nang mahina, pero hindi na dahil sa sakit—kundi dahil sa ginhawa na nararamdaman ko sa mga salita niya.

“Mommy... salamat po,” bulong ko, sabay yakap sa kanya nang mahigpit. “Mahal na mahal ko po si Alejandro. At mahal na mahal niya rin ako. Hindi po namin bibiguin...ang isa't isa promise.”

Yumakap siya pabalik, hinaplos ang likod ko nang paulit-ulit.
“Alam ko 'yan. Kaya masaya ako ngayon. Masaya akong makita kayong dalawa na ganito... buo na, masaya na, at handa na sa susunod na chapter.”

Paghiwalay namin, pinunasan niya ang luha ko gamit ang daliri niya.

“Halika na, bumalik tayo sa reception. Baka hanapin ka na ni Alejandro. At siya rin... mukhang hindi na makapaghintay na makasama ka ulit nang mag-isa.”

Napangiti ako nang tipid, hinawakan ang kamay niya habang naglalakad kami pabalik sa venue.

Sa gitna ng musika, ng tawa, ng confetti na lumilipad pa rin, at ng mga tao na nakapalibot sa amin...

Alam kong ito na 'yung simula ng totoong buhay namin bilang mag-asawa.

Ginanap ang honeymoon Namin..

Ayoko sa ibang bansa—mas gusto ko dito gawin ang first honeymoon namin. Malapit lang, tahimik. El Nido ang napili namin—maliit na private villa sa may beachfront, may infinity pool na nakaharap sa dagat, at walang makakaistorbo.

Pagpasok pa lang ng hotel room, buhat na niya ako agad. Magkalapat ang mga labi namin, hindi na naghihintay ng salita. Yung halik niya ay gutom na gutom, pero puno pa rin ng lambing—parang hindi niya na makapaghintay na maramdaman ako nang buo.

Inihiga niya ako sa kama nang marahan, pero hindi niya binibitawan ang halik. Katulad nga ng sinabi ko dati... hindi pa ako nireregla, at hindi pa ako nagpa-check up. Bukas na namin gagawin ang pregnancy test.

Pero Ngayon... kami muna.

Ilang saglit pa, hubad na kaming pareho. Ako nakaupo sa ibabaw niya, kamay ko sa dibdib niya habang ginigiling ang balakang sa kahabaan niya.

Simula noong itinuro niya sa akin 'tong position, mas nagustuhan ko na talaga 'to. Gusto ko 'yung pakiramdam na nasa ibabaw niya—nakikita ko ang malapad at puno ng tattoo niyang dibdib, ang matipuno niyang katawan na parang na buhay. 'Yung bawat galaw ko, ramdam ko ang init niya sa loob ko, ang tibok ng puso niya sa ilalim ng palad ko.

Naramdaman ko na marahan niyang pinisil ang pwetan ko—may panggigigil na hindi niya maitago. Bigla siyang bumangon, binuhat ako nang walang kahirap-hirap. Standing position—nakapulupot ang mga hita ko sa bewang niya, braso ko sa leeg niya para magbalanse.

“Dahan-dahan lang...” sabi ko rito nang gigil na gigil siyang umuulos, boses ko na halos hingal na.

Pero hindi siya nakapagpigil nang matagal. Mas binilisan niya nang kaunti, pero hindi basta-basta—may control pa rin, may pag-iingat. Yung bawat thrust niya ay malalim, Ramdam ko ang init, ang presyon,

ang sarap na hindi ko maipaliwanag.

“Ahh... Alejandro...” ungol ko nang mahina, ulo ko napatagilid sa balikat niya.

“Baby… you’re still so tight…” he growled low against my ear, voice already fraying at the edges. I could feel the heat of his ragged breathing on my neck

Hindi ko na napigilan—naramdaman ko 'yung build-up sa loob ko, 'yung init na dahan-dahang sumasabog. Hinigpitan ko ang kapit sa leeg niya, mga hita ko ay nanginginig na.

“Sabay tayo...” bulong niya sa tenga ko.

Hindi na ako sumagot. Mas binilisan niya nang kaunti pa—malalim, mabilis, pero puno ng pagmamahal. At doon... sumabog kami pareho. Sabay na ungol, sabay na pangalan na tinatawag, sabay na paggapang ng sarap sa buong katawan.

Nanatili kaming magkayakap, hingal pa rin, pawis na pawis. Dahan-dahan niya akong Ibinaba at inihiga ulit sa kama, hindi niya binibitawan ang yakap. Hinaplos niya ang buhok ko, hinahalikan ang noo ko nang paulit-ulit.

“I Love you...” bulong niya, boses na halos hindi marinig dahil sa pagod.

“I Love you too...” sagot ko, mukha nakabaon sa dibdib niya.

Tahimik kami saglit, ramdam lang ang tibok ng puso namin na dahan-dahang bumabalik sa normal.

KINABUKASAN..

Nakatitig ako sa pregnancy test sa ibabaw ng lababo...dala na namin ito dito, naspasya kaming Dito namin titignan ang result..

Pangatlong PT na 'yun, pero pare-pareho pa rin: dalawang linya, malinaw. Hindi na ako makagalaw. Parang biglang tumigil ang oras sa loob ng banyo—ang tubig na tumutulo pa rin sa gripo, ang amoy ng sabon, at 'yung reflection ko sa salamin na mukhang hindi makapaniwala.

Pumasok si Alejandro, Agad niyang niyakap ako mula sa likuran, dibdib niya nakadikit sa likod ko, baba niya nakasubsob sa balikat ko. Ramdam ko ang init ng hininga niya sa leeg ko, at 'yung tibok ng puso niya.

Nakita ko sa salamin ang pag-ngiti niya nang makita ang dalawang linya. Yung ngiti na hindi niya maitago—puno ng saya, ng pagmamalaki, ng pag-asa. Hindi siya nagsalita agad. Sa halip, hinaplos niya ang tiyan ko nang marahan, palad niya ay malapad at mainit.

“Sana lalaki ang panganay natin,” sabi niya nang mahina, boses na halos bulong pero puno ng excitement.

Naluluha akong napatingin sa kanya sa salamin. Hindi ko na mapigilan ang pagtulo ng luha—hindi dahil sa takot, kundi dahil sa sobrang saya na hindi ko maipaliwanag.

“Gusto ko babae...” sagot ko nang mahina, parang kaya ko pang mabago ang kasarian ng magiging anak namin sa isang salita lang.

Umiling siya nang mahina, pero hindi nang-aasar. Sa halip, hinigpitan niya ang yakap, hinaplos ulit ang tiyan ko nang paulit-ulit.

“Saka na tayo gumawa ng babae,” paliwanag niya, boses na puno ng kumpiyansa pero may lambing.

“Mas maigi kong lalaki ang panganay natin... para may magtatanggol sa kapatid niyang babae. Para protektahan niya siya,.”

Napahawak ako sa braso niya na nakapalupot sa akin, luha ko ay tumutulo pa rin pero ngayon ay may ngiti na rin sa labi ko.

“Bakit parang sigurado ka na lalaki?” tanong ko nang mahina, sabay tingin sa reflection namin sa salamin—kami, magkayakap, at sa ilalim ng palad niya ay may bagong buhay na lumalaki.

Ngumisi siya..

"I just know it."

SPECIAL CHAPTER!!!

“Alessio…” bulong ni Alejandro, puno ng pride, habang dahan-dahan niyang binubuhat ang aming bagong silang na anak.

Halos hindi ako mapaniwala na hawak na namin siya—ang maliit at mainit na katawan na ngayon ay bahagi na ng aming mundo.

Nakahiga ako sa hospital bed, nanginginig pa ang katawan at nanghihina dahil sa ilang oras na hirap sa pag lalabor. Ngunit sa kabila ng pagod, ramdam ko ang kakaibang ligaya at kapayapaan na bumabalot sa akin.

Si Alejandro ang nagbigay ng pangalan sa aming anak—Alessio—at sa isang iglap, parang nagbago ang lahat. Parang ang mundo namin ngayon ay umiikot lamang sa maliit na milagro sa kanyang mga kamay.

Dahan-dahang lumapit sa akin si Alejandro, hawak pa rin si Alessio. Yumuko siya at marahang hinalikan ang noo ko.

“Thank you…” bulong niya, puno ng sincerity ang boses.

Ngumiti lang ako sa kanya. Pagod man ang katawan ko, parang nabura lahat ng sakit dahil sa mga sandaling iyon.

Napatingin ako kay Alessio na mahimbing nang natutulog sa mga bisig ng ama niya. Napakaliit… napaka-inosente… at napakaperpekto.

“Ibaba mo na muna siya,” nakangiti kong sabi kay Alejandro. “Baka masanay si Alessio na karga mo palagi.”.

May halong biro ang tono ko, pero sa totoo lang, natutuwa akong makita kung gaano kaingat at ka-proud si Alejandro bilang ama.

At sa sandaling iyon, alam kong hindi lang ako ang nagbago—kundi kaming dalawa. Dahil ngayon, hindi na lang kami mag-asawa… isa na kaming pamilya.

Maya-maya, dumating sina Mom at Dad.
Pumasok sila sa kwarto na may mga ngiting puno ng pride at pananabik.

Unang-una nila akong binati, kinumusta kung ayos lang ba ako, bago tuluyang lumapit kay Alessio.

Hindi ko napigilang mapangiti nang makita kung gaano sila natuwa nang matanaw ang kanilang unang apo sa amin ni Alejandro. Para bang sa isang iglap, naging mas maliwanag ang buong silid dahil sa mga ngiti nila.

Dahan-dahang binuhat ni Daddy Asmodeus si Alessio, tila ba takot na masaktan ang napakaliit nitong katawan. Yet, the pride in his eyes was unmistakable.

“Look at him, Zamara…Our grandson is perfect. Absolutely perfect.” ani niya kay Mommy, hindi maalis ang titig sa sanggol na parang isang napakahalagang kayamanan.

He’s already too handsome for his own good. This boy is going to break hearts someday.” nagyayabang pa na Sabi ni daddy na Kinatawa namin ni mommy

“You’re right, Asmodeus… dangerously handsome already. But remember, little one… character is more important than looks, hmm? Be a good boy, Alessio.”

Sa sandaling iyon, mas lalo kong naramdaman kung gaano kami kapinalad. Hindi lang dahil sa pagkakaroon ng anak… kundi dahil sa pamilyang handang umalalay at magmahal sa kanya mula pa lang sa unang araw.

Maya-maya, may kumatok muli sa pinto.
Pagbukas nito, pumasok sina Ate Anastasia kasama si Kuya Atlas.

Napatingin ako kay Kuya Atlas. Nakangiti siya—isang ngiting payapa, tila ba naayos na ang lahat sa pagitan nila ni Ate.

Naalala ko pa na narinig ko din kila mommy at daddy kahit okay na Kami nila Alejandro matagal din daw napatawad ni ate Anastasia si kuya atlas dahil sa pag tulong nito Kay eros, pero ngayon, kitang-kita kung gaano sila kasaya habang sabay na winini-welcome si Alessio sa pamilya.

Katulad nina Mommy at Daddy, ako muna ang binati nila bago sila tuluyang lumapit sa sanggol.

Nagising na si Alessio, marahil ay nakaramdam ng presensya ng maraming tao sa silid.

Bahagya siyang gumalaw sa mga bisig ni Daddy Asmodeus, na hanggang ngayon ay karga pa rin siya—tila ayaw pa itong bitawan.

“Wow… napakagwapo naman niya, Daddy,” sabi ni Anastasia habang nakatunghay sa kanyang pamangkin.
Mahigpit ang hawak niya sa kamay ni Atlas, at pareho silang nakangiting nakatingin kay Alessio.

“Napakagwapong bata,” dagdag pa ni Atlas, may halong paghanga sa boses.

At sa gitna ng mga ngiti, papuri, at masayang usapan, mas lalo kong naramdaman—ang anak namin ay

isinilang hindi lang sa isang pamilya… kundi sa isang pamilyang puno ng pagmamahal.

Umupo si Alejandro sa gilid ng kama ko. Marahan niyang hinawakan ang kamay ko, saka dahan-dahang hinaplos ang pisngi ko na tila ba ako ang pinaka-marupok na bagay sa mundo.

“May gusto ka bang kainin?” malumanay niyang tanong.

Tumango ako agad, pero may konting pag-aalinlangan. Matagal ko na iyong gustong inumin, pero dahil bantay-sarado siya sa lahat ng kinakain at iniinom ko noong buntis pa ako, halos hindi ko man lang masabi.

“Gusto ko ng…” mahina kong panimula habang yumayakap sa braso niya at bahagyang tumitingala para salubungin ang titig niya.

Sandaling kumunot ang noo niya, tila naghihintay ng kung anong komplikadong request.

“Isang baso ng Coke na punong-puno ng ice… please.”

Tahimik siya ng ilang segundo bago napailing, pero hindi maitago ang ngiti sa labi niya.

“After everything you’ve been through… iyon lang?” mahina niyang sabi, may halong amusement at lambing.

Mas lalo akong ngumiti at mas humigpit ang yakap ko sa kanya.

Sa wakas… makakatikim din ako.

MAKALIPAS ANG APAT NA TAON…

“Daddyyyy!”
Masayang sigaw ni Alessio habang patakbong lumapit sa ama niya pagpasok namin sa opisina.

Kulang na lang ay tumalon siya sa tuwa Nang Makita ang ama kahit kaninang umaga Lang sabay Sabay pa kaming nag breakfast.

Ilang araw na siyang nangungulit na gusto raw niyang puntahan si Daddy sa office nito—at heto kami ngayon.

Mabilis siyang sinalubong ni Alejandro at agad binuhat, parang hindi pa rin nagsasawang yakapin ang anak kahit apat na taon na ito.

“Hey, champ,” malambing ngunit may awtoridad pa ring bati niya habang inaayos ang pagkakakarga kay Alessio.

Napangiti ako habang pinagmamasdan silang dalawa.

Lumapit naman ang secretary ni Alejandro na si leo at nakangiting bumati sa akin.

“Naku, Ma’am… hindi ba due date niyo na?” biro niya.

Natawa ako. “Oo. Pag manganganak na ako, ikaw na bahala sa akin ha.”

“Ay, kaloka ka, Ma’am!” sagot niya, sabay tawa.

“Sige, carry lang! Basta dapat kasing ganda ko ‘yan!”

Napansin kong biglang tumalim ang tingin ni Alejandro kay leo.

Tahimik ang opisina sa loob ng ilang segundo.

“Joke lang ‘yun, Master!” mabilis na bawi ni leo, sabay lunok.

Mas hinigpitan ni Alejandro ang hawak kay Alessio habang seryosong nakatingin sa secretary niya.

“Focus on your work, leo.”
“Yes, Master, lea po..” halos pabulong na sagot nito.

Hindi ko napigilang mapailing at mapangiti.

Kahit apat na taon na ang lumipas… ganun pa rin si Alejandro—protective, possessive… at sobra magmahal.

Nang makalabas si Leo ng opisina, dahan-dahan akong lumapit sa mag-ama.
Malaki na ang tiyan ko—malapit na talaga.

Ang pangalawa naming anak… at ayon sa ultrasound, isang babae.

Ngumiti si Alejandro tumingin sakin. Inilipat niya muna si Alessio sa sofa bago siya tuluyang lumapit sa akin.

Marahan niya akong dinampian ng halik sa labi—isang maikling halik pero puno ng lambing—pagkatapos ay inilapat ang kamay niya sa malaki kong tiyan.

“Okay ka lang?” malambing niyang tanong, seryoso ang mga mata na tila ba ako pa rin ang pinakaimportante sa silid na iyon.

Tumango ako. “Okay lang ako.”
Bahagya siyang yumuko, saka dahan-dahang hinaplos ang tiyan ko.

“How’s my princess Astrid?” mahina ngunit punô ng excitement ang boses niya.

Napangiti ako.

“Okay naman siya, Alejandro. Tahimik lang… pero feeling ko nakikinig siya ngayon.”

Para bang sinagot siya, bahagyang gumalaw ang tiyan ko.

Napatigil si Alejandro at napangiti nang malapad.

“She heard me,” bulong niya, halos may pagkamangha.

Sa gilid naman, si Alessio ay nakatingin sa amin, bahagyang nakasimangot.

“Daddy… ako pa rin baby mo, ha?”
Napatawa ako habang napailing si Alejandro.

.
“You’ll always be my first prince,” sagot niya, sabay ngiti sa anak..

At sa sandaling iyon, alam kong mas lalawak pa ang mundong binuo namin—hindi lang para kay Alessio… kundi para rin sa aming munting prinsesa, si Astrid.

Sa loob ng apat na taon, natapos ko rin ang pag-aaral ko, sa tulong na rin nila mommy at daddy.

Pag may pasok ako sila mommy at daddy ang nag aalaga kay alessio.

Gusto kong makatapos at maging secretary ni alejandro..
Isa iyon sa mga pangarap ko—

Pero sa pagkakataong ito, parang hindi na matutupad iyon dahil manganganak na naman ako.

Hindi ko naman naiwan ang sarili ko sa panghihinayang, bagkus panatag ang loob ko. Masaya ako at kumpleto ang buhay namin ni Alejandro, at alam kong lahat ng ginagawa ko ay para sa aming pamilya.

Si Leo ang pumalit bilang secretary niya. Ngunit sa gabi, nagiging si Lea ito. Noong una, naiirita si Alejandro. Napaka-bibo ni Leo—masyadong lantad ang kabadingan, halos wala siyang pinapalampas.

Ngunit habang tumatagal, nasanay na rin si Alejandro sa kanya. Napansin niyang magaling si Leo sa trabaho, at sa kabila ng pagiging hayag nito, maaasahan ito sa lahat ng gawain sa opisina.

Kaya kahit minsan naiirita, alam ni Alejandro na hindi niya maitatanggi ang dedikasyon ni Leo—at sa huli, iyon ang pinakamahalaga.

Ramdam ko ang kabuuan ng buhay namin. Lahat ng hirap, pagod, at sakripisyo—lahat ng luha at saya—ay nagbunga ng ganito: isang pamilya na puno ng pagmamahal, tawa, at seguridad.

Minsan, naiisip ko, hindi lahat ng pangarap ay natutupad sa paraan na inaasahan natin. Pero natutunan kong minsan, ang pinakamagandang pangarap ay yung nagbubukas ng puso at tahanan—at iyon ang nangyari sa amin.

Nakaupo ako sa tabi ni Alejandro, hawak ang kanyang kamay habang nakangiti sa anak naming si alessio.

Si alejandro Sa bawat haplos niya sa aking tiyan, sa bawat halik niya sa aking noo, ramdam ko ang walang katapusang pagmamahal at proteksyon.

Hindi perpekto ang buhay—marami kaming napagdaanan, marami pa rin kaming haharapin. Pero sa wakas, alam ko… kami ay buo. At sa bawat araw na dumarating, handa akong mahalin at alagaan ang pamilya naming ito, na walang kapantay sa halaga at saya.

Ang mundo ko ngayon ay simple, ngunit kumpleto. At sa gitna ng lahat, natutunan kong minsan, ang pinakamagandang pangarap ay hindi laging tungkol sa tagumpay o trabaho… kundi sa pagmamahal at pamilya na kasama mo sa bawat hakbang ng buhay.

____THANK YOU, READERS!!!!!_____

SUNMARU